

Genç Birikim'den...

Değerli Okuyucular,

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun; O'na nimetlerinden ötürü sonsuz kez hamd ediyor, hassaten Rasulüne ve âline-ashabına salat ve selam ediyoruz.

Sizleri yeni bir sayıyla karşılamamızın heyecanını ve mübarek Ramazan-ı Şerife kavuşmanın sevincini yaşarken son dakika gelişmesi olarak Mısır'da yaşananlar bizi son derece üzmüş ve öfkeliyoruz.

Bu mübarek günler hatırına, Rabbimizden Mısır'da açık zulme maruz kalan kardeşlerimize yardımcı olmasını niyaz ediyoruz. Bundan yaklaşık 1-1,5 yıl önce Mısır halkı şanlı direnişle Hüsnü (na) Mübarek'in diktatörlüğüne son vermiş, büyük bir ittifakla Müslüman Kardeşler kanadından Mursi'yi yerine getirmişti. Bu gelişme, halkın esaretten kurtulmasına ve bir nebze rahat nefes almasına imkân tanımış iken, başta siyonist terör devleti İsrail olmak üzere uluslararası terör şebekelerinin uykularının kaçmasına neden olmuştu.

Ancak Mursi iktidarının üzerinden daha bir yıl geçmiş idi ki uykuları kaçan siyonist rejim ve mütefikleri başarılı olamadığı (!) gerekçesiyle Mursi hükümetine karşı darbe yaptılar. Son durum itibarıyla Mısır'da Mursi ve ekibinin her bir ferdi sudan bahanelerle haislere atıldı, tüm İslami yayın kanalları kapatıldı, yöneticileri tutuklandı. Nereye gidip ne yapacaklarını bilmeyen halk, sokaklarda, daha ilk günden onlarca insan öldü, yüzlercesi yaralı. Herkes şaşkın ve üzgün, bayram eden tek kesim siyonistler.

Dünyadan mesajlar yağıyor ama iki blok halinde. Esaretten, diktatörden kurtulmanın sevinci kursağında kalan mazlumlara ve darbe sahipleri.

Mazlumlara boş verin, onların hiç yüzü gülmedi bu dünyada, onlar için değişen durum yok. Gelin ABD ve Avrupa'nın ikiyüzlülüğüne bir göz atalım. Suriye'de akan kana timsah gözyaşı bile dökmeyen ve Esad hayranı Avrupa Parlamentosu Mısır darbesi üzerine aldığı kararında "demokrasi için yeni bir fırsat" elde edildiğini bildirmiş. Diğer Avrupa ülkeleri ve birlikleri de benzer duygular içinde (çünkü açıkça söyledikleri gibi "Mısır, kendi başına karar vermesine müsaade edilebilecek bir ülke değildir"). Pislik ağızlarında geveleyegeldikleri gerekçeleri espri gibi; Mursi'nin bir yıllık iktidarı başarısızmış. (!) Allah sizi ıslah etsin! İnsaf, adalet, hak-hukuk gibi kavramlar sizin kitabınızda yazmaz, ikiyüzlüsünüz, biliriz. Ama hiç mi kendinizden utanmazsınız, bu kadar mı aşağılıksınız, ne kadar iğrenmişsiniz? Ne kadar çirkefsiniz, insan suretinde görünüyorsa olmanızın hiç mi tesiri yok sizde?

Bunların iki endişesi ve gayesi vardır: Petrolün güvenliği ve İsrail terör devletinin güvenliği. Bu iki gayelerine hizmet eden bir darbe onlar için 'fırsat'tır. Bu amaca hizmet etmeyen her bir eylem ne kadar meşru da olsa, ne kadar takdir edilmeyi hak etse de onlar için endişe kaynağıdır, onlar için başarısızlıktır.

Bu mübarek günlerde sizlerden beklentimiz ve âcizane nasihatimiz Ramazan'ı iyi değerlendirmeniz yönünde olacaktı ancak bu flaş gelişme duygu ve düşünce dünyamızı sarstı.

Bu nedenle Ramazan'ı taat ve ibadetle geçirmenizi temenni etmekle birlikte, mübarek gün ve gecelerde dualarınızda bizleri ve Mısırlı kardeşlerimizi de hatırlamanızı istirham ediyoruz.

Elbette Allah hesabı en iyi görendir.

Allah'a emanet olun.

Yıl: 16 Sayı: 170

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
10.07.2013

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sıhhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Mursi'nin Demokrasi ile İmtihanı!

Ali KAÇAR

9

Kudüs Seyehatinin Ardından

Süleyman ARSLANTAŞ

13

Chomsky: Sınırlar Yapay ve Yıkıcıdır

İlke Haber'den Aktaran: Celal SANCAR

16

Çağa Şahit Olmak

Erdal BAYRAKTAR

22

Cibril Hadîsinden Öğrendiklerimiz

Muhammed İMAMOĞLU

28

Genç Birikim Geleneksel Pikniği Yapıldı

Genç Birikim

29

Merhaba Ey Şehr-i Ramazan!

Hayriye BİCAN

31

Gezi Parkı Olayları ve Özel Harp Dairesi

Ali KAÇAR

36

Ramazan Risâlesi

Ubeydullah TOPRAK

44

Değişim ve Yasası

Tahsin ABDULGAFFAR

48

Demokrasi Havarileri

İdris KERİMOĞLU

54

Savaş ve Ahlak Sahibi Şehid Şamil Basayev

Abdulfettah KILIÇ

56

Ramazan'a, Kur'an'a ve Oruca Dair Sözlerimiz

Fatih PALA

58

İfk Hadisesi ve Almamız Gereken Dersler - Hayırlar

Cefai DEMİREL

63

Tamamlanmamış Tesettür

Betül KURMUŞ

Mursi'nin Demokrasi ile İmtihanı!

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Demokrasi ile imtihan, sadece Mursi'nin, hatta Mısır'daki İhvan hareketinin problemi değil, bütünüyle kendisini İslam'a nisbet eden, ama Batı kültür emperyalizmi karşısında komplekse kapılmış, psikolojik olarak kendisini mağlup ve ezik hissedilen bütün Müslümanların problemidir. Bu problem, ne yazık ki dünya Müslümanlarının gündemine 11 Eylül olaylarından, Türkiye Müslümanların gündemine ise 28 Şubat postmodern darbesinden sonra yoğun olarak girmiştir. Daha önceleri demokrasi ile olmaz, demokrasi ayrı bir dindir diyenler, şimdilerde mal bulmuş mağribi gibi demokrasiye sarılmış, anadan doğma demokrat olanlardan bile daha çok demokrasiyi savunur bir duruma gelmişlerdir. Buna rağmen yani biz de artık demokratız, Batılı değerler konusunda sizin gibi düşünüyoruz diyen bu Müslümanlar, sandıkta her defasında galip çıkmalarına rağmen sokakta, karanlık ve gizli mahfillerde mağlup edilerek sahanın dışına atılmışlardır. Bunun örnekleri sayılmayacak kadar çoktur. Ortadoğu halkları ve özellikle de Türkiye halkı bunu defalarca yaşamıştır. Türkiye'de gerçekleştirilen 28 Şubat darbesi bunun en iyi örneğidir. Refah Partisi, 24 Aralık 1995 genel seçimlerinde yüzde 21.38 oy oranıyla 158 milletvekili çıkararak birinci parti seçilmiş ve Doğru Yol Partisi'yle 28 Haziran 1996'da, aldığı güvenoyuyla koalisyon hükümeti kurmuştur. İşte ne oldu ise, bundan sonra olmuş, Siyonist ve Batı emperyalizminin yardım ve desteğiyle İslam'a ve Müslümanlara karşı gerçekleştirilen kirli propaganda neticesinde Refah Partisine ve yetkililerine yönelik hakaretler, protestolar; yargı, asker ve polis eliyle

gerçekleştirilen haksız, kanunsuz operasyonlar, milletvekili pazarlıkları, tehditler, montaj kasetler, yalan ve yanlış propagandalar neticesinde halkın iradesiyle birinci olarak seçilen bir parti gayri meşru ve akıl almaz post modern darbe yöntemleriyle iktidardan alaşağı edilmiştir. Bununla da yetinilmemiş, Refah Partisi gazete kupürleriyle, yalan ihbar ve ifadelerle, iktidarda iken kapatılma davası açılmış ve belirli bir süre sonra da hem parti kapatılmış, hem de Erbakan başta olmak üzere parti yöneticilerinin bazıları siyasi yasaklı hale getirilmiştir.

Aynı senaryo Cezayir'de de gerçekleştirilmiştir. Cezayir'de İslami Selamet Cephesi (FIS) Haziran 1990'daki yerel seçimlerde yaklaşık 8,5 milyon seçmenin yüzde 54'ünün oyunu almış, 27 Aralık 1991'de yapılan genel seçimlerin ilk turunu yine açık farkla kazanmış, ikinci turu da aynı şekilde kazanacağı anlaşıncaya askeri cunta Batılı demokrat ülkelerin yardım ve desteğiyle bir askeri darbe gerçekleştirmiştir. Batılıların bu desteği sadece söylem bazında da kalmamış, 1992'de Lizbon'da AB ülkelerinin yaptığı toplantıda bu askeri cuntaya 492 milyon dolar yardım etme kararı almıştır.

Bir diğer örnek ise Hamas'ın girdiği seçimlerdir. Filistin'de 25 Ocak 2006'da yapılan seçimlere önce Hamas'ın katılmaması için yoğun gayret gösteren Siyonist ve Batılı emperyal güçler, sonrasında Hamas'ın seçimlere katılmasına rıza göstermişlerdir. Hamas'ın seçime girmesine rıza göstermelerinin nedeni ilkeli oluşlarından kaynaklanmamış, Hamas seçimleri nasıl olsa kazanamayacak ve böylece Hamas da halk nezdinde

prestijini kaybederek aktif siyasetten çekilmiş olacaktır. Bu durum, hem işbirlikçi Mahmud Abbas'ın ve dolayısıyla el-Fetih'in, hem de Siyonist İsrail'in işine gelecektir. Ancak düşündükleri gibi olmamış ve Hamas, belki de Batılı demokrat olan ülkeleri dahil ve üstelik birçok Batılı'nın gözetiminde en şeffaf seçimleri yapılmış ve seçimlerin sonucunda oyların yaklaşık %58'ini alarak 132 üyeli Filistin parlamentosunda 76 milletvekili çıkarmıştır. Refah Partisi (RP)'nin, İslami Selamet Cephesi (FİS)'nin başına gelenler Hamas'ın da başına gelmiş ve uluslararası bir kampanyanın sonucunda hem Filistinli gruplar (El-Fetih ve Hamas) birbirine düşürülerek Filistin fiilen ikiye bölünmüş, hem de Gazze abluka altına alınarak dünyanın en büyük yarı açık cezaevi haline dönüştürülmüştür. Uygar denilen dünyanın gözleri önünde Hamaslı milletvekilleri tutuklanarak yaka paça cezaevine konmuş, hak ettiği halde dışarıdan gelen para yardımları tamamen engellenmiş, giriş çıkışlar tamamen Siyonist İsrail'in olmayan insafına terk edilmiştir.

Şimdi de Mısır İhvan'ı bu açık örneklerle rağmen aynı imtihana tabi tutulmaktadır. Aslında bu, sonu belli olan bir imtihandır. Oysa İhvan, kendisinden önce sadece yukarıda sayılan birkaç örneği bile dikkate almış olsaydı, demokrasiye, Batılı emperyal güçlere ve içerideki laik, ulusalcı, Nasırcı, liberal, solcu, demokrat güçlere güvenmezdi. Ve böylece de, tarih, İhvan'ın eliyle tekrar tekerrür etmez ve bir askeri darbeye de karşı karşıya kalmazdı. Peki, İhvan ve dolayısı-

la Muhammed Mursi, bir askeri darbeyi gerektirecek ne tür bir yanlışlıklar yapmıştı? Nerede ve nasıl bir hata yapmıştı ki Mısır'da bir darbe ortamı oluşmuştu? Gerçekten Tahrir Meydanına dökülenlerin suçladığı kadar bir suçu, bir hatası var mıydı? Mursi, Türkiye'de bazı TV tartışmalarında çokbilmiş sözüm ona uzman geçinenler tarafından yapılan 'becereksiz, beceremedi' türü ithamları gerçekten hak etmiş miydi? Gerçekten İhvan iktidar olmayı beceremedi mi? Elbette bu ve benzeri soruları çoğaltmak mümkündür.

Mısır'ın azgın azınlığı nezdinde İhvan suçlu da, muhalif geçinenler gerçekten kendileri çok mu masum? Yani diktatör Mübarek'e 30 küsur yıl tahammül eden Tahrir'in bu müdaviimleri, kendi iradeleriyle mi Tahrir'de toplanmışlardır? Mursi'yi diktatörlükle suçlayan bu kalabalıklar, diktatör Mübarek döneminde, bırakın bu eylemleri, yüksek sesle itiraz etmelerinin, seslerini çıkarmalarının bedelinin en iyi ihtimalle zindanlara tıkmak olduğunu ne çabuk unutmuşlardır? Gerçekten Mursi diktatör olsa idi, tuzu kuru bu kalabalıklar Tahrir'e gelebilirler miydi? 1950'li yıllardan bu yana diktatörlükle yönetilen ve askeri vesayetin toplumun bütün katmanlarına egemen olan Mısır'da henüz bir yılını yeni doldurmuş Mursi'ye gösterilen bu tepki ne kadar haklı ve insanidir? Herkes biliyor ki, Siyonist ve Batılı emperyal güçler ve bölgedeki gerici diktatoryal Arap rejimlerinin yardım ve desteğiyle Tahrir'i doldurmuşlardır. Tahrir'deki kalabalıklara dağıtılan kumanyalar ve kolalar, bu olayların ar-

kasındaki tahrikçi, eli kanlı ve karanlık iç ve dış güçlerin kimler olduğunu açıkça göstermektedir. Peki, bütün bunlar ve arkadaki gizli ve karanlık güçler bilinmesine rağmen, İhvan neden onların anladığı dilden cevap vermemiştir? Mursi, görev yaptığı bir yıllık süre içerisinde kendisine içeriden ve dışarıdan çıkarılan engeller bilinmeden bu ve benzeri sorulara doğru ve tatmin edici cevap vermek mümkün değildir. Onun için Mursi'nin görev yaptığı bir yıllık dönemin kısa da olsa bir değerlendirilmesinin yapılması gerekmektedir. Ama önce Mursi göreve gelinceye kadar olup bitenlere kısaca değinmekte fayda vardır.

Bilindiği gibi 17 Aralık 2010 tarihinde Tunus'taki hükümetin devrilmesine yol açan eylemlerin başlamasından tam bir ay sonra, 17 Ocak 2011'de Mısır'da 50 yaşında işsiz bir işletmecinin kendisini yakması ile eylemler başlamıştır. 25 Ocak itibarıyla bu eylemler bütün ülke geneline yayılmaya başlamıştır. Mısır İçişleri Bakanlığı yeni eylemlere karşı ciddi önlemler alınacağını söylemesine rağmen 28 Ocak tarihinde, Cuma namazı sonrası çok büyük bir eylem organize edilmiş ve hafta sonuna yayılarak devam etmiştir. Mübarek, hükümette bir değişikliğe giderek Başkan yardımcısı olarak Ömer Süleyman'ı, İçişleri Bakanı olarak General Muhammed Vagdi'yi, Başbakan olarak da Ahmed Şefik'i atamıştır. Bu değişikliklere ve verilen vaadlere rağmen 11 Şubat tarihinde Mübarek, "artan baskılara" dayanamayıp görevini bırakmak zorunda kalmıştır.

ASKERİ KONSEY İŞ BAŞINDA

Mübarek 11 Şubat 2011'de devrilmesinden sonra bir askeri konsey oluşturularak yönetim bu konseye devredilmiştir. Bu konseyin başına ise Mübarek döneminin 22 yıllık Savunma Bakanı Mareşal Hüseyin Tantavi getirilmiştir. 13 Şubat 2011 günü Askeri Konsey tarafından, anayasa askıya alınmış, parlamento feshedilmiş ve yönetim 6 ay boyunca Askeri Konsey'e geçmiştir. Ancak Askeri Konsey, 6 ay dolmasına rağmen bir yandan konumunu sağlamlaştıracı düzenlemeler yapmış, diğer yandan vesayetini daha da derinleştirmeye çalışmıştır. Halkın, Tahrir meydanındaki eylemleri neticesinde ancak 1,5 yıl sonra yönetim sivillere devredilebilmiştir. Yüksek Askeri Konseyi'nin 28 Şubat 2011 tarihinde Mısır'da, Haziran ayında parlamento seçimleri, yaz sonlarına doğru da Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacağını açıklamıştır. Bu yapılacakları yasal bir zemine oturtmak için de 19 Mart 2011'de geçici anayasa referandumu yapılmıştır. Halkın %77'si parlamento seçimlerinin yapılması ve yeni bir anayasanın yazılması için bu geçici ana-

yasaya evet oyu kullanmıştır. Daha sonra Halk Meclisi, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve ardından da anayasa referandumu için çalışmalara başlanmıştır. Ancak Askeri Konsey verdiği bu karara uymamış, kendi vesayetini devam ettirmek için Mübarek döneminde kalma ilkel ve çağdışı yöntemleri deneyerek hem askeri harcamalarını parlamentoda tartışılmaz hale getirmeye hem de sivil iktidarlar üzerinde vesayetini devam ettirecek yeni düzenlemeler yapmaya çalışmıştır. Bu düzenlemelere başta Müslüman Kardeşler olmak üzere çeşitli kesimler sert tepkiler göstermek suretiyle Tahrir meydanını doldurmuşlar ve Konsey geri adım atıncaya kadar da bu eylemlerini devam ettirmişlerdir.

Mısır'da ilk kez halk, kendi özgür iradesiyle 28 Kasım 2011 – 11 Ocak 2012 tarihleri arasında üç tur şeklinde parlamento seçimlerine katılmıştır. Bu seçimlerin sonucunda Müslüman Kardeşler oyların %47'sini, Seleflerin partisi Nur Partisi ise %24 oranında oy almıştır. İslami kesimin aldığı oy oranı %70'i geçmiş olması sadece içerideki azgın azınlığı korkutmamış, aynı zamanda Siyonist ve emperyal dış güçleri de korkutmuştur. Dış güçlerin yönlendirmesiyle çok geçmeden Haziran ayında, Anayasa Mahkemesi tarafından, parlamentonun üçte birini oluşturan bağımsız adayların seçilme şekli - eşitlik ilkesine uymadığı gerekçesiyle- anayasaya aykırı bulunarak parlamento, vekilliklerin önemli bir kısmının düşmesi sebebiyle feshedilmiştir.

MURSI'NİN SEÇİLMESİ

Parlamento seçimlerinden sonra sıra Cumhurbaşkanlığı seçimlerine gelmişti. Cumhurbaşkanlığı adaylığı için toplam 23 aday başvurmuş, bu adaylardan 10'u Askeri Konsey tarafından veto edilerek seçim dışı bırakılmıştır. Veto edilen bu adaylar arasında Müslüman Kardeşler'in adayı Hayrat el-Şatır, Selefî hareketin adayı Hazım Salah Ebu İsmail de bulunmakta idi. Müslüman Kardeşler Hayrat el-Şatır'ın adaylığının reddedilme ihtimalini bildiklerinden dolayı önceden tedbir olarak, Hürriyet ve Adalet Partisi Başkanı Muhammed Mursi'yi de yedek aday olarak göstermişti. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turu 23-24 Mayıs 2012'de yapılmıştır. Seçimde, Mübarek'in Ocak-Mart 2011 ayları arasında son başbakanı Ahmet Şefik de girmiş ve ilk turda (Oy sayısı: 5.014.000) %23 civarında oy alarak ikinci tura katılmaya hak kazanmıştır. Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammed Mursi ise (Oy sayısı: 5.452.180) %25 oranında oy alarak birinci seçilmiştir. Bu ilk tur seçimde hiçbir aday %50+1 oy alamadığı için ikinci tur seçimler ya-

pılma zorunluluğu doğmuştur. İkinci tur seçimlerin ise 16-17 Haziran 2012'de yapılması kararlaştırılmıştır.

16-17 Haziran 2012'de yapılan ikinci tur Cumhurbaşkanlığı seçimlerine Mübarek yandaşı olarak bilinen Ahmed Şefik ile Müslüman Kardeşler adayı Muhammed Mursi katılmıştır. Yapılan seçimlerin sonucunda Muhammed Mursi seçimleri kazanmış ve 30 Haziran 2012 tarihinde yemin ederek görevine başlamıştır. Mursi böylece Mısır'ın ilk sivil cumhurbaşkanı olarak tarihe geçmiştir. Seçimlerde, Ahmed Şefik 12 milyon 347 bin 380 oy alırken, Muhammed Mursi 13 milyon 230 bin 131 oy almış ve rakibine bir milyona yakın fark atarak seçimleri kazanan aday olmuştur. Yüksek Seçim Kurulu tarafından ilan edilen resmi sonuçlara göre Şefik oyların yüzde 48.27'sini alırken, Mursi 51.73'lük oy oranıyla seçimleri kazanan aday olmuştur.

Muhammed Mursi'nin aldığı bu oy oranına rağmen, Cumhurbaşkanlığı seçimleri ikinci turunda oy verme işleminin bitiminden hemen sonra 17 Haziran 2012 tarihinde Yüksek Askeri Konsey tarafından yayınlanan Anayasa Beyannamesiyle yeni Cumhurbaşkanının yetkileri sınırlandırılmıştır. Yüksek Askeri Konsey, Mursi'nin başkomutanlık sıfatını elinden almış, askeri atamalar yapmasını engellemiş ve parlamentonun feshedilmesinin ardından Cumhurbaşkanı'na geçmesi gereken yasama yetkisini de kendi üzerine almıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin başlamasından iki gün önce ise Mısır Halk Meclisi, Anayasa Mahkemesi tarafından lağvedilmiştir.

Muhammed Mursi, böylesine sıkıntılı bir dönemde Cumhurbaşkanlığı görevini devralmıştır. Ancak, hem Askeri Konsey'in hem de dış emperyal ve ırkçı Siyonist güçlerin Truva atı azgınlığının bütün engellemelerine ve çıkardıkları zorluklara rağmen, Mursi, Cumhurbaşkanı seçilir seçilmez yönetimin sivilleşmesi için çok ciddi adımlar atmıştır. Bu adımların ilkinin, Anayasa Mahkemesi tarafından 16 Haziran 2012'de feshedilen Mısır Halk Meclisi'nin fesih kararını görevle geldikten 8 gün sonra iptal etmekle atmıştır. Ancak Askeri Konsey ve Anayasa Mahkemesi'nin aşırı tepkisi ile karşılaşınca ortamı daha fazla germemek için aldığı karardan vazgeçmek zorunda kalmıştır. Oysa bu, Cumhurbaşkanı Mursi tarafından hayati önemi haiz bir konu idi. Çünkü Askeri Konsey, Parlamente'yu feshederek yasama yetkisini de üzerine almakla adeta Mursi'nin elini kolunu bağlamıştır. Şayet Mursi, bu fesih yetkisini iptal edebilmiş olsaydı, yasama yetkisini kendi üzerine almış olacaktı.

SİVİLLEŞME ADIMLARI VE MURSI

Mursi, göreve geldikten sonra attığı ikinci önemli adım ise, Askeri Konseye yönelik olmuştur. 11 Şubat devrimi ile yönetimi devralan Askeri Konsey, halka, 6 ay yönetimde kalmayı taahhüt etmişti. Ancak bu taahhüde rağmen, Askeri Konsey, ilerleyen günlerde vesayetini kalıcılaştırmak ve yönetimi sivilere bırakmamak için kalıcı bir takım yeni düzenlemeler yapmaya başlamıştır. Askeri Konsey, taahhüdüne uymayarak yönetiminde kalma süresini uzatmaya çalışması, halkın tepkisine ve orduya karşı Tahrir'de günlerce devam edecek yeni eylemlerin başlamasına neden olmuştur. Halkın bu eylemleri karşısında Askeri Konsey geri adım atarak, yönetimi sivilere devredilmesinin yollarını açmak zorunda kalmıştır. Ve böylece Askeri Konsey, taahhüdettiği 6 ay yerine, 1,5 yıl sonra yönetimi göstermelik de olsa sivilere bırakmıştır.

Mısır'da bu çerçevede askeri vesayeti geriletme yönündeki en cesur adımı Muhammed Mursi atmıştır. Çünkü Mursi göreve geldikten bir ay 12 gün gibi kısa bir süre sonra, yani 12 Ağustos 2012 tarihinde askerleri siyaset dışına itecek en cesur adımı atmıştı. Bu adım, dünya kamuoyunda da şaşkınlığa neden olmuştu. Çünkü Askeri Konsey'in başında olan ve 1991'den beri de hem Genelkurmay Başkanı hem de Milli savunma Bakanlığı yapan Mareşal Muhammed Hüseyin Tantavi ve yardımcısı General Sami Anan, Mursi tarafından görevinden alınmıştır. Basına yansıyan haberlere göre bu ve diğer bazı komutanların görevden alınma şekli şöyle gerçekleşmiştir. Mursi, Temmuz ortasında Askeri İstihbarat Başkanı'ndan aldığı bilgiye göre Yüksek Askeri Konsey'in kendisine karşı darbe hazırlığında olduğunu öğrenmişti. Üstelik darbenin iki gün sonra gerçekleşeceği kendisine bildirilmişti. Muhammed Mursi hiç vakit kaybetmeden Tantavi ile Anan'ı saraya davet ederek ayrı ayrı odalarda darbe ile ilgili ses kayıtlarını dinlettikten sonra onları ya hemen istifa etmelerini ya da yargılanacaklarını söylemiştir. Mursi, sadece bu iki komutanın istifa etmesiyle yetinmemiş, aynı zamanda -istifalarından önce- bir problem haline gelen Askeri Konsey'in lağvedilmesini, hem de istemediği, darbeci komutanlarla Mübarek artıkları bazı askerlerin emekliye sevk edilmesini -Tantavi ve Anan'ın imzalarıyla- sağlamıştır. Böylece Mursi bu kararla, 1952 yılında Hür Subaylar tarafından gerçekleştirilen darbe ile işbaşına gelen 60 yıllık askeri yönetime de son vermiştir. Mursi, ülkenin sivilleşmesi adına attığı bu adımla birlikte bir başka adım daha atmıştır.

O da, seçimlerin ikinci turunun hemen akabinde Yüksek Askeri Konsey tarafından geçici anayasa-ya eklenen Cumhurbaşkanının yetkilerini kısıtlayan Ek Anayasa'yı da iptal etmiş ve Cumhurbaşkanı'nın yetkilerini tamamen eline almıştır.

Üçüncü önemli adım ise 25 Ocak 2011 ile kendisinin göreve geldiği 30 Haziran 2012 tarihine kadar gerçekleştirilen tutuklamalarla ilgili olarak atmıştır. Bu süreçte tutuklanan ve askeri mahkemelerde yargılananların durumunu araştırmak üzere bir de komisyon kurulmasını emretmiştir. Komisyon, bu süre içerisinde 11874 kişinin tutuklandığı ve askeri mahkemelerde yargılandığını belirlemiştir. Komisyonun çalışmaları sonucunda söz konusu mahkûmlardan 9174'ünün af kapsamına girdiği anlaşılmıştır.

Dördüncü önemli adım da, yargı alanında atılmıştır. Mursi tarafından yargının hukuksuz, kanunsuz müdahalesini engellemek için geçici bir süre yürürlükte kalmak üzere bir kararname yayınlanmıştır. 21 Kasım 2012'de yayınlanan bu kararnamede, Mursi'nin geçici bir süre için yetkilerinin genişletildiği, bu süre içerisinde yayınlanan kanun, beyanname ve kanun hükmünde kararnamelerin anayasa onaylanıncaya ve halk meclisi seçilinceye kadar yargı dahil hiçbir makam tarafından değiştirilemeyeceği, askıya alınamayacağı veya iptal edilemeyeceği belirtilmiştir. Cumhurbaşkanı'nın yayınladığı bu kararname 22 Kasım'da yürürlüğe girdikten sonra Başsavcı Abdulmecid Mahmud görevinden alınarak yerine Talat İbrahim atanmıştır. Bu değişikliğe tepki olarak Yüksek Yargı Konseyi'nin önünde bazı yargı mensuplarının da içinde bulunduğu muhaliflerin Mursi'nin atadığı Başsavcı Talat İbrahim'in istifa edinceye kadar oturma eylemi yapmak üzere toplanmışlardır. Bu eyleme Başsavcı Yardımcısı'nın da katılmış olması, Mübarek dönemi yargıçlarının hukuk ve kanun tanımazlığını göstermesi açısından önemlidir. Eylemlerin kendi ismi üzerinde yoğunlaşması ve ortamın daha da gerilmemesi için yeni tayin edilen Başsavcı Talat İbrahim, istifasını sunmak zorunda kalmıştır. Ancak bu istifa da, eylemleri sona erdirmemiştir. Aslında bu eylemlerin asıl amacı, yeni Başsavcı'nın istifası değil, Mursi'nin yönetimi tamamen eski rejimin kalıntılarına yani diktatör, 30 yıldır halka kan kusturan Mübarek yanlılarına bırakmasıdır. Bu nedenle de, Mursi'nin tayin ettiği yeni Başsavcı'nın istifası eylemleri durdurmamış, aksine Mursi'ye geri adım attırdığı için eylemcileri daha da cesaretlendirmiştir.

Kısacası Mursi'nin de 22 Kasım Kararnamesi ile asıl hedefinin Mısır'ın yüzkarası Mübarek dö-

neminden kalma mafyalaşmış yargının ülke siyaseti üzerindeki etkisini azaltmaktır. Çünkü Mursi tarafından halk yararına atılan her adım, çıkarılan her kanun, gerçekleştirilen her atama, yargı tarafından engellenmekte ve Mursi iş yapamaz hale getirilmektedir. Mursi ise ülkenin devrimden sonraki iki yıllık süreçte elde ettiği kazanımları kaybetmemek ve tekrar sıfır noktasına dönmek için yargıyı ve yargı mensuplarını kendi hukuki alanına çekmek için çaba sarf etmekteydi. İşte bu yeni kararnamenin asıl amacı da bu idi.

Bir taraftan bu tartışmalar ve eylemler devam ederken, bir taraftan da hazırlanan yeni Anayasa 15 ve 22 Aralık tarihlerinde referandum sunulmak için hazırlıklar yapılmaktaydı. Nitekim bu tarihlerde iki aşamalı olarak yapılan referandum neticesinde referanduma katılanların yüzde 63,8'i anayasaya evet, yüzde 36,2'si ise hayır demek suretiyle anayasanın kabul edilmiş olduğu Yüksek Seçim Kurulu tarafından ilan edilmiştir.

Ancak anayasa referandumuna rağmen eylemler durmamış, artarak devam etmiştir. Nitekim ülkenin çeşitli yerlerinde Müslüman Kardeşlerin bürolarına saldırılmış ve Hürriyet ve Adalet Partisi merkezlerinden 28 büyük merkez yakılmış, yıkılmıştır. Buna rağmen Mursi ve Müslüman Kardeşler hem kendi taraftarlarına hem de halka olayların daha da tırmanmaması için sükûnet çağrısı yapmışlardır.

MURSI SEÇİLMİŞ MEŞRU BİR CUMHURBAŞKANIDIR

Muhammed Mursi, Mısır'da, bütün engellemelere, polis ve ordu mensuplarının aleyhte çalışmalarına rağmen 30 Haziran'da %52 oranında halkın oyuyla seçilmiş ilk sivil cumhurbaşkanıdır. Ancak, yukarıda verdiğimiz birkaç örnekten de anlaşılacağı üzere Batı için halkın iradesi ya da yüksek bir oy oranı ile seçilmiş olmanın hiçbir değeri ve önemi yoktur. Onlar için önemli olan kendi çıkarlarıdır. İşlerine geldiği zaman demokratik bir yönetimi, işlerine geldiği zaman da krallık, diktatörlük ve şeyhlik yönetimini savunur ve desteklemekten de çekinmezler. Bundan dolayıdır ki, Ortadoğu'daki krallıkların, diktatörlüklerin, Şeyhliklerin ve Sultanlıkların arkasında Batılı emperyal güçler bulunmaktadır. Hüsnü Mübarek, Kral Abdullah, Kral Fahd ve diğerleri, uzun yıllar halka kan kusturarak kan ve gözyaşı üzerinde yönetimlerini devam ettirmeleri, ancak bu emperyalist güçlerin yardım ve desteğiyle mümkün olabilmıştır. Dolayısıyla asıl suçlu bu diktatörler ve krallar değil, bunlar kukladır; asıl suçlu, bu

eli kanlı katilleri savunan, onları destekleyen ve yönetimde kalmaları için her türlü yardımı yapan Batılı ve Doğulu emperyal ve Siyonist güçlerdir. Dolayısıyla Ortadoğu'nun mazlum halklarının da mücadele etmeleri gereken asıl hedefi, bu kuklalar değil, kuklaların arkasındaki bu eli kanlı katiller guruhu olmalıdır.

Emperyal güçler, halkları, krallıkla da, diktatörlükle de, demokrasi ile de, hatta Suud örneği Şeriatla (!) da iliklerine kadar sömürmekte, yer altı ve yerüstü zenginlikleri talan edebilmektedirler. Dolayısıyla sömürüye karşı çıkan, emperyal küfür, şirk ve tuğyanla mücadeleyi esas alan Müslümanlar, her halükarda sadece bu kukla diktatörlüklerle ya da krallıklarla değil, aynı zamanda beşeri bir din olan demokrasiyle de, İslam'la uzaktan yakından ilgisi olmayan Suud örneği şeriatla da mücadele etmeyi kendileri için vazgeçilmez bir ilke haline getirmelidirler.

Bugün, yukarıda da belirttiğimiz gibi özellikle de Ortadoğu halk ayaklanmaları ile İhvan yetkilileri tarafından gündeme getirilen demokratik söylem, bir Müslüman'ın asla kabul etmemesi gereken bir söylemdir. Her ne kadar, İhvan –en azından bizim görüştüğümüz İhvan yetkilileri- demokrasiyi bir aşama ya da sadece yönetimin seçikle gelmesi ve gitmesi şeklinde kullanıyorlarsa da, bu da dahil olmak üzere demokrasinin ve demokratlığın her türünü, Müslümanlar elinin tersiyle tarihin çöplüğüne atmalıdır. Çünkü Cezayir'de, Filistin Hamas'da ve Türkiye Refah Partisi'nde, seçimin, halkın iradesinin bu totaliter ve diktatoryal güçler nezdinde hiçbir anlamının olmadığı tekrar tekrar görülmüştür.

Netice itibariyle demokrasiyi veya demokratik yöntemi, kim nasıl anlarsa anlasın yani ister bir aşama olarak, isterse yönetimin seçikle değişmesi olarak anlaşılın, demokrasi batı kaynaklıdır, tarif ve tanımı bellidir; ilahı beşer olan bir dindir. Çünkü demokrasilerde halkın iradesinin belirleyiciliği esastır; bu irade, otoritenin/gücün yegâne kaynağı olduğu gibi, teşriinin de yegâne kaynağı olduğu kabul edilmektedir. Kısacası demokrasilerde, helal ve haramın belir-

Demokrasilerde, helal ve haramın belirleyicisi Allah değil, halkın iradesidir. Bu ise, halkın iradesinin dolayısıyla da halkın ilahlaştırılması anlamına gelmektedir. Hâlbuki müslümanlara göre, helal ve haramı belirleme yetkisi sadece ve sadece Allah'a aittir. Bu nedenle bir Müslüman'ın hangi saiklerle/gerekçelerle olursa olsun, halkın iradesinin ilahlaştırıldığı bir yönetim şekli olan demokratik anlayışı benimsemesi ya da bir aşama olarak kabul etmesi asla mümkün değildir.

leyicisi Allah değil, halkın iradesidir. Bu ise, halkın iradesinin dolayısıyla da halkın ilahlaştırılması anlamına gelmektedir. Hâlbuki Müslümanlara göre, helal ve haramı belirleme yetkisi sadece ve sadece Allah'a aittir. Bu nedenle bir Müslüman'ın hangi saiklerle/gerekçelerle olursa olsun, halkın iradesinin ilahlaştırıldığı bir yönetim şekli olan demokratik anlayışı benimsemesi ya da bir aşama olarak kabul etmesi asla mümkün değildir.

Mısır'da olup bitenler, Batılı ve Doğulu emperyal ve Siyonist güçlerin seçilmiş Cumhurbaşkanı Mursi'ye takındıkları ta-

vır, demokrasinin, insan haklarının ve batılı değerlerin içinin ne kadar da boş olduğunu, kitleleri uyutmada ve sömürde bir araç olarak kullanıldığını açıkça bir kez daha ortaya koymuştur.

Batılı emperyalistler, demokrasi, insan hakları konusunda çifte standart uygulamıyorlar, çünkü asıl düşünceleri ve anlayışları budur. Halen bu emperyal ve faşist güçler için "çifte standart uyguluyorlar" diyenler, Afganistan'da yüz binlerce masum insanın katledildiğini, tecavüze uğradığını, Afganistan'ın ölüm tarlalarına dönüştürüldüğünü; aynı şekilde Irak'da, Çeçenistan'da, Filistin'de ve daha birçok yerde milyonlarca insana dönük yaptıkları insanlık dışı katliamları, tecavüzleri görmüyorlar mı? Bu emperyal kâfirler Ebu Gureyb cezaevindeki insanlık dışı uygulamaları, işkenceleri, Nur Bacı'ya yapılanları demokrasi diyerek, insan hakları diyerek bu vahşetleri işlememişler midir? Uygur denilen dünyanın yüzkarası Guantanamo, Şıbrgan Cezaevi, Bagram ve Mezar-ı Şerif'deki işkencehaneler de yine demokrasi ve insan hakları adına kurulmamış mıdır? Demokrasi gerektiğinde tapınılan, gerektiğinde de acıkıldığı zaman yenilen bir puttur. Kimse kimseyi kandırmasın, demokrasi, insan hakları vb sloganlaştırılan bu kavramlar Batılı emperyalistlerin sömürülerini kalıcılaştırmak için başvurdukları kirli ve kanlı bir yöntemdir. Emperyalistler için menfaatlerine uygun olduğu müddetçe demokrasi ile diktatörlük arasında hiçbir fark yoktur.

Kudüs Seyehatinin Ardından

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

5 Haziran'ı 6 Haziran'a bağlayan gece Mirac Kandili idi. 1967 Arap-İsrail Savaşı da aynı tarihte başlamıştı. Yani altı gün savaşları denilen savaş.. O gece Mescid-i Aksa'daydım. Bir taraftan Kur'an'ın: "Kulunu geceleyin Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren (Allah) münezzehtir. Ona ayetlerimizden bazılarını gösterelim diye. Şüphesiz ki O, işitendir görendir." (İsra/1) Ayet-i Kerimesini düşünüyor ve Mescid-i Aksa'ya o duygu ve düşünce ile bakıyorum. Diğer yandan o mescide girerken İsrail askerlerinin kontrolünden geçerek girmenin verdiği hüznü bütün damarlarımda hissediyorum.

3 Haziran'da vardık Kudüs'e. Otelimiz Zeytin Dağı'nın tepesinde. Önümüzde Yahudi Mezarlığı, altı Cehennem deresi, üstü Mescid-i Aksa'nın duvarına komşu Müslüman Mezarlığı. Otelin önünden Mescid-i Aksa'ya bakıyorum ve içimde fırtınalar kopuyor. Davranışlarıma, hayallerime aklı mı, kalbim mi, yoksa her ikisi mi hükmediyor, bilemiyorum. Gözlerimin önünde bir gelin edasıyla süzülen Kubbetüssahra, onun hemen altında Mescid-i Aksa. Yönümü sağa çeviriyorum Cemal Paşa'nın Kudüs'ü Filistin'i yönettiği kale gibi bir yapı ve tabii ki Cemal Paşa, Kudüs, Zeytin Dağı derken aklıma birden, bir günde 41 kanaat önderi, âlim zatların Nablus'ta idam edilişi geliyor. Ortadoğu'nun, Filistin'in talihsizliğinin serencamını hatırlıyorum. Belki de yakın tarihi hiç bilmeseydim diye içimden homurtular yükseliyor. Tarih, yakın tarih, Zeytin Dağı, Kudüs, Mescid-i Aksa, Kubbetüssahra ve İsrail askerleri ve de işgal.. Haydi, çık işin içerisinden çıkabiliyorsan! Nerede bende o yürek!

Altı gün savaşını neredeyse 1967'de günü gününe o günün imkânları nispetinde takip ederek yaşayan birisiyim. Zira o tarihlerde Silahlı Kuvvetlerde, Hava Kuvvetlerinde görevliyim. 5 Haziran'ı 6 Haziran'a bağlayan gece savaş başladı. Başlayan savaş sanki Türkiye'nin savaşı idi,

solcu, sağcı, Kemalist hemen hemen birçok Su-bay ve Astsubay hararetle savaş haberlerini takip ediyoruz. Kulağımız radyoda, ajans haberlerini bekliyoruz. Arapların başarı haberleri geldikçe hepimiz solcu, sağcı, Kemalist, evet hepimiz havalara zıplıyoruz, seviniyoruz. Ve ben içimden Hani bunlar solcu idi, Kemalist'ti, sağcı idi' diye geçiriyorum. Ama ardından da Allah'a hamd ederek o günkü genç halimle: 'Çok şükür demek ki din kardeşliğimiz her şeyden öndeymiş' diye kanaat oluşuyor.

Ama ilerleyen saatlerde sevincimiz hüzne dönüşüyor. Zira İsrail ve Batı kaynaklı haberler geldikçe Arapların yenilgiye doğru gittikleri anlaşılıyor. Hele hele Mısır'ın Hava Kuvvetleri'ne ait savaş uçaklarının pistlerde ve hangarlarda İsrail Kuvvetleri tarafından imha edildiği haberleri büsbütün moralimizi bozuyor. 6 Haziran günü İsrail Gazze'yi kuşatıyor ve Ürdün cephesinden Gazze'ye girerek orayı işgal ediyor. Aynı gün Sovyetler ve ABD Güvenlik Konseyinden acilen ateşkes kararı çıkartıyorlar. Ama İsrail durmuyor, 7 Haziran'da Süveyş kanalının doğu kıyısını, Şarm El Şeyh'i, Batı Şeria'yı Doğu Kudüs'ü işgal ediyor. 9 Haziran'da Golan tepelerini işgal ediyor ve diğer günlerde ise Sina yarımadasında İsrail ve Mısır Zırhlı Birliklerinin savaşı devam ediyor. Sonuç: Sina, Batı Şeria, Doğu Kudüs, Golan Tepeleri, Gazze İsrail tarafından işgal ediliyor ve 10 bin Mısırlı, 6 bin Ürdünlü, 700 İsrailli olmak üzere 17 bin insan bu savaşta hayatını kaybediyor.

O savaş başlarken bilahare öğrendiğimiz bilgilere göre Ürdün yaklaşık 54 savaş pilotunun 48'ini İngiltere'ye pilotaj eğitimine yolluyor. Suriye Zırhlı Birlikleri Irak sınırında tatbikata başlıyor. Mısır Genelkurmay'ı ve Kuvvet Komutanları, üst düzey askeri yetkililer Amerika'nın Kahire Büyükelçisinin verdiği resepsiyonda sabaha kadar kafayı çekiyorlar. Ve tabii ki hava meydanlarında, askeri üslerdeki 410 savaş uçağının imhasından bile haberleri yok...

İşte öyle bir savaştı altı gün savaşları. Önce Kral Faruk'a karşı yapılan darbe ve ardından ihvana darbe ve ardından da Arap dünyası için imal edilen ATAARAP NASIR! Doğru, Nasır Asuan Barajının yapımı, Süveyş'in millileştirilmesi ve daha birçok sol tandanslı makyaj işlemler yaptı. Arap Birliği'ni kurdu. 'Kilit Adam' rolünü iyi oynuyordu. Ama ne olduysa Altı gün savaşlarında Amerika Nasır'ın karizmasını çiziverdi. Zahir SSCB ile flört hayatını biraz ileriye götürdü. Elbette flört hayatının da bir sınırı olmalı. Sınırsız yaklaşımlar Nasır'ın siyaseten nikahlı olduğu Amerika'yı kızdırabilirdi ve nitekim kızdırdı da.. Aslında sömürge sonrası gelen örtülü sömürge ya da 'Ulus Devlet' aşamalarında böyle şeyler olur. Ne de olsa adamlar antrenman yapıyorlar. Bizde de yani Türkiye'de de tek parti döneminde benzer şeyler olmadı mı? Neyse ki ellerini çabuk tuttular, kerizler uyanmasın diye. Tek Parti'nin içerisinde dört kahraman çıkartarak İkinci Dünya Savaşı, Yalta sonrası konjonktürel bir makyaj tazelemesi yaptılar. Artık bu konuyu burada keselim.

Evet efendim! Allah nasip etti, bu yıl Miraç gecesini Mescid-i Aksa'da geçirdik. Doğrusu dört günümüz işgal altındaki Filistin'de geçti. Gazze hariç hemen her yerine gidebildik. Filistin'e, Kudüs'e gidebilmek için özellikle hava yoluyla bir tek şansınız var, İsrail'in Tel Aviv havaalanına ineceksiniz. Biz de öyle yaptık. Sağ olsun rehberlerimiz daha Ankara'dan kalkmadan İsrail polisinin havaalanında işlemleri uzun tuttuğunu,

bazılarımızı alıkoyabileceğini, sorgulayabileceğini ve hatta sınır dışı edebileceğini hatırlattı. Dediği gibi de oldu. Şahsen ben, bu güne kadar birçok defa İsrail-Filistin, Kudüs üzerine makaleler yazmış, çeşitli konuşma ve konferanslar vermiş birisi olarak İsrail polisinin misafiri olabileceğimi tahmin ediyordum. Nitekim sıra bana gelinceye kadar üç arkadaşı misafir(!) odasına götürdüler. Sıra bana geldi, başı kipa'lı polis derin derin süzdü, bir gözü ekranda bir gözü bende, bir gözü de pasaportta. Bunların iki gözü bazen çoğalabiliyor ve: 'Selamünaleyküm Süleyman' hitabı ile karşı karşıya geldim. Ardından isimden çok hoşnut olmalı ki elini uzattı bir daha 'Süleyman' dedi ve pasaportu verdi. Anlaşılan beni Salamon'la karıştırdı. Doğru, Türkiye'de Salamon da var Süleyman da. Vallahi o ne derse desin, siz de bilin ki ben Süleyman'ım..

Misafir edilen arkadaşlarımızdan bazıları bir süre sonra sorgulamanın ardından serbest bırakıldılar. Bir arkadaş sınır dışı edildi, diğerlerinin akıbetini bilmiyorum. Havaalanı, Tel Aviv derken kendimi II. Abdulhamid Han'ın yaptırdığı (1896) Yafa'daki Saat Kulesinin önünde buldum. Hemen bir hakkı teslim etmem gerekiyor; gerek Tel Aviv ve gerekse başta Batı Kudüs olmak üzere Yahudilerin yaşadığı, İsrail'in fiilen var olduğu yerler gerçekten görülmeye değer ve şehircilik açısından fevkalade güzel. II. Mahmud'un yaptırdığı bir külliyyede sabah kahvaltısı ve ardından HAYFA'ya hareket ettik. Hayfa'da dikkatimi çeken en önemli şey BAHAI'lerin merkezi ve bahçesi. Doğrusu o merkezin de, bahçenin de bir benzerini bu güne kadar görmedim. Ve bir not: Sahi Müslümanlara kan kusturan, babasının kucağındaki 11 yaşında olan Ahmed ed-Durra'yı acımasızca katleden, daha birkaç hafta önce Doğu Kudüs'ün Beythannin ve Silvan mahallelerinde Müslüman Filistinlilerin evlerini başına yıkan Yahudi yönetiminin BAHAI aşkı nereden geliyor? Bilmem hatırlar mısınız? İran'ın devrik lideri Şah da sürgüne giderken yerine bir Bahai olan Şahpur Bahtiyar'ı bırakıp gitmişti. İslam'dan hoşlanmayanlar genelde Müslüman'ın yozlaşmışını, Allah'a ortak koşarak iman edenini severler. İslam dışı güçlerin ister adı Hans, ister George, ister Abraham olsun, hemen hepsi de adı Nasır, Ahmed, Mehmed, Kemal ne olursa olsun bunların muvahhid olanlarını sevmeyiz. O yüzden geçenlerde yıllar önce aldığım notları karıştırırken yazdığım bir not benim de dikkatimi çekti. Diyorum ki o notta: 'Ben düşmanın nefretinden değil, muhabbetinden korkarım.' Bu sözüm doğru değil mi, Allah için söyleyin!

Ve gezi devam ediyor, Aksa'dayız. Cezzar Ahmed Paşa Camiinde ve öğle namazı kısa bir

gezi ve ardından hasretimizi gidermek ve seyahat gerekçemiz olan Mescid-i Aksa'ya yani Doğu Kudüs'e hareket. İkinci namazını bir yerlerde kıldık, tam güneş batmasına yakın bir zamanda Mescid-i Aksa'dayız. Akşam namazını eda ediyoruz, yatsıya kadar mescide ve etrafında dolaşılıyor, tanımaya çalışıyoruz ve yatsı namazı için hemen karşıda olan Kubbetüssahra'ya geçiyoruz. Hani bizim genelde Mescid-i Aksa sandığımız, köşeli ve yıldızlı yapıya. Çünkü orası Kubbetüssahra'dır. Kubbetüssahra'da göze çarpan en önemli şey muallâk taşı denilen taş ve onun altındaki boşluk. Şüphesiz Allah resulünün (a.s) izinin olduğu her yer güzel, her yer ihtirama değer. Ancak insanlarımızdaki bilinçsizlik, onları farkında olmadan ilahi iradeye rağmen davranışlara sevk edebiliyor. Mesela muallâk taşının üzerinde kapalı, bir elin girebileceği kadar açıklığı bulunan bir yer var, orada bulunan taş ve üzerindeki iz Hz. Peygamber'in üzerine bastığı taş ve iz de onun ayak izi. Herkes sırada ellerini delikten içeriye sokuyorlar, çıkartıyorlar. Ben de yaptım aynı şeyi. Yalnız elimi delikten içeri sokarken etraftakilere de duyurarak: 'Bu hareketimizden ne Allah (c.c) ne de Rasulü (a.s) razı olmaz' demeyi de ihmal etmedim!

Ertesi gün Mervan Mescidi, Burak Mescidi, Hz. Davud'un, Selman-ı Farisi'nin, Rabiâtül Adeviyye'nin makamlarını ziyaret ettik. Hâsılı Beytullahim, El-Halil, Helhul Kasabası, Eriha, Lut Gölü vs. hepsini gezdik. Doğu Kilisesi, Ağlama Duvarı'nın yanı sıra; Hz. İsa'nın doğduğu mağara, Hz. Meryem'in çocuğunu doğurduktan sonra inzivaya çekildiği yer, Hz. İbrahim'in,

Hız. Musa'nın, Hız. Yunus'un, Hız. İshak'ın, Hız. Yakub'un, Hız. Sare, Hız. Refika validelerin kabirleri, hemen hepsini ziyaret ettik. Beni bu ziyaretlerde en çok düşündürenlerden birisi de şu oldu: Yahudi'ler Hız. Süleyman'a verdikleri önemin, itibarın asgarisini bile Hız. Musa'ya vermiyorlar. Mescid-i Aksa'nın Süleyman mabedinin üzerine yapıldığı iddiası ile uzun zamandan beri Mescid-i Aksa'nın altını oymaya çalıştıkları bilinmekte. Amaç Süleyman mabedini yeniden inşa etmek. Tamam; Hız. Davud'a yani Süleyman'ın babasına Süleyman'a gösterdikleri ilgiyi göstermemelerinin nedeni belli. Zira onlara göre Hız. Süleyman Peygamber, babası Davud Kral. Peki! Hız. Musa'ya niçin önem vermiyorlar. Zira Hız. Musa'nın kabri fevkalade sade ve tamamen Filistinlilerin kontrolünde olan bir külliye. Artı eskiye ait olan ne varsa onlar da Osmanlı'ya ait. Zaten Filistin'in hemen her yerinde Osmanlı var. Mescid-i Aksa'nın duvarları Kanuni zamanında Mimar Sinan tarafından yapılmış, Mescid-i Aksa'ya giden aslanlı kapı güzergâhındaki geniş ve uzun duvar TİKA tarafından yapılmış. İsraili yöneticilerin ve fanatik Yahudilerin Tayyib Erdoğan'dan nefret etmelerinin nedeni de belli zaten, çünkü Erdoğan onlara göre Yeni Osmanlı.. Gezi Parkı olaylarına da sevinmeleri, alkış tutmaları bu yüzden. Onlar istemeseler de bizler yani Müslümanlar kendi değerlerimize sahip çıkarsak elbette Allah da bize yardım edecektir. Gezi Parkı olayları nedeniyle başta İsrail Dışişleri Bakanı Lieberman vb.nin sevinçleri sanal olur, ya da o sevinçleri kursaklarında bırakmak bizim elimizde. Ve bizler öncelikle sorumluluklarımızın bilincine varır isek, yani

Allah'tan razı olursak hiç şüphemiz olmasın Allah da bizden razı olacaktır.

Miraç gecesi nedeniyle Kudüs'e gelen Türkiyeli sayısının 1500 olduğu ifade edildi. 5 Haziran'ı 6 Haziran'a bağlayan gece Mescid-i Aksa'dayız. Dedim ya Kudüs'ün işgal günü ile Miraç gecesi aynı güne denk geldi. Mescid-i Aksa'nın imamı bir nezaket örneği ve belki de bir vefa numunesi olarak cübbeyi Türkiyeli imama takdim etti. Yatsı namazını Türkiyeli imam kıldırdı. Ardından tesbih namazını yine Türkiyeli imam kıldırdı. Zaten Hacı Bayram Camii imamı Yunus Hoca, başta Mescid-i Aksa olmak üzere El Halil de, Hz. Ömer mescidinde, Hz. Musa'nın kabrinin olduğu mescidde hep o günün anlam ve önemini belirten İsrâ, Meryem, Taha, Yunus, İbrahim surelerini okudu. Tesbih namazının ardından Mescidin bir yanında sohbet ve ilahiler faslı başladı. Fakat mescidin kapısında Filistinli görevli bizleri uyarıyor, artık geceyi, etkinliği bitirmemizi istiyor. Zira Mescid-i Aksa'nın tüm giriş kapıları İsrail askerleri ve polislerince kontrol altında. Dolayısıyla Filistinli görevli İsraili görevlilerin baskısı nedeniyle bizi uyarıyor. Uzatmayalım biz geceyi orada bitirdik. Sabah namazına kadar otele döndük. Sabah yine Mescid-i Aksa'dayız. Doğrusu dört günlük Kudüs gezimiz dolu dolu geçti. Ve bir not: Mescid-i Aksa'da Senegalli, Malezyalı birçok Müslüman'a rastladım amma bir tek İranlı Müslüman'a rastlamadım.

Bu gezi esnasında ya da ziyaret esnasında dikkatimizi çeken başka hususlar da vardı tabi. Başta geziye katılan hanımlara ilişkin tespitlerim. Öncelikle bizim grup 150 kişiden oluşuyordu ve yarıya yakını bayandı. Her yaştan olan bayanların özellikle genç ve öğrenci olanları sade kıyafetleri tercih ederken, diğerleri ekserisi adeta mukaddes yerleri ziyaretten çok sanki defileye gelmiş gibiydiler. Sabah ayı, öğlen ayı, akşam ayı kıyafetlerle sanki podyuma çıkacak gibiydiler. Ne oluyor Allah aşkına, sizde hiç mi şuur yok? Siz Mescid-i Aksa'ya Allah rızası için mi geldiniz yoksa defile için mi?

Diğer bir konu gerçekten insanımız olayları, tarihi ve en önemlisi de dini ve dini ritüelleri yeterince bilmiyor. Bir örnek vereyim. Kıyamet kilişindeyiz. Bir mezarın üzerine insanlar ellerini sürüyor ve sonra ellerine yüzlerine sürüyor. Yanımda duran kapalı bir kızımıza soruyorum: Bu mezar kimin, bunlar ne yapıyorlar? Kızımız cevaben; 'Burası Hz. İsa peygamberimizin mezarı' dedi. Devamla 'Aslında burada değil o, diridir ve Allah'ın katındadır. Kıyametten önce inecektir.' Dedi. Ben de kendisine Kur'an'dan örnekler verdim; Her canlı ölümü tadacaktır. Canlıların ve peygamberlerin en ulusu olan Hz. Muhammed'in

ölümü tattığı bir dünyada Hz. İsa'nın da ölümü tatması muhakkaktır. Zira Kur'an'ın hükmü açık ve nettir. Ayrıca Hz. Peygamber'in vefatı nedeniyle Hz. Ömer ve Hz. Ebu Bekir arasında geçen diyalogdan bahsettim. Tüm bunlara rağmen kızımız müntesibi olduğu meşrebin kitaplarından bahisle: 'ama ben kitaplarda böyle bir şey rastlamadım.' deyiverdi. O anda aklıma İmam Şafii ile İmam Malik hadisesi geldi. Mâlum İmam Şafii İmam Malik'ten 9 yıl ders aldı. Öğrenciliği esnasında İmam Malik'in bir takım yanlışlarını ya da isabetli bulmadığı görüşlerini not etti. Hocasına hürmeten bunları neşretmedi. Vakta ki İmam Malik vefat etti. Bir gün bir sohbet esnasında bir konu üzerine konuşulurken, İmam Şafii Hazretleri: 'Resulullah dedi ki' diye söze başlıyor, muhatabı ise; 'İmam Malik dedi ki' diye mukabele ediyor. Bunun üzerine İmam Şafii sarıyor, titriyor ve ardından şu sözleri söylüyor: 'Allah ve Resulünden geleni başımızın tacı, gözümüzün nuru kabul etmez isek, hangi gök bizi gölgelendirir, hangi yer bizi üzerinde barındırır.' diyor ve daha önceki notlarından oluşan 'Reddiye-i İmam Malik' risalesini neşrediyor.

Bir Müslüman'ın düşünce ve davranışlarını öncelikle Kur'an ve Hz. Peygamber'in (a.s) sünneti belirler. Kur'an'a ve sünnete dayanmayan düşünce ve davranış dinden sayılmaz/sayılamaz. Müslüman'ın, diğer insanlara karşı en önemli görevi o kişinin/kişilerin akıllarını vahiy ile buluşturmak ya da akılları ile vahyin arasına giren engelleri kaldırmaktır. Maalesef bu gün öyle bir haldeyiz ki Müslüman kimliğimizle aklımız ve vahiy arasına bir yığın engeller koyuyoruz. Bunlar bazen eşimiz, aşımız, işimiz oluyor. Bazen efendilerimiz, şeyhlerimiz, sevdiklerimiz ve onların görüşleri, eserleri oluyor. Müslüman, düşünce ve davranışlarını kesinlikle bunlardan temizlemelidir. Aksi halde tağut dışarıda değil, içimizdedir.

Sonuç olarak şunu belirteyim ki; Hz. Peygamber'in (a.s) ifade buyurduğu üç mescidden birisi olan Mescid-i Aksa ve onun etrafında ki mübarek yerleri gezmek, tefekkür etmek, Hz. Meryem ve onun hayatını düşünmek, Kur'an kırsaları doğrultusunda o civarda bulunan peygamberlerin, nebilerin hayatlarını, mesajlarını yeniden düşünmek için belki de daha sıklıkla Kudüs gezileri yapmalıyız. Ve hatta şayet mümkünse imkân sahibi kardeşlerimiz birazcık umre'ye ara versinler, Kudüs seyahatini öncelesinler. Zira benim Müslüman kimliğim ile Kudüs'te olmam İslam ve Müslüman düşmanlarına korku ve hüzn; İslam ve Müslüman dostlarına sevinç ve ümit veriyor. Kudüs seyahatimin bende bıraktığı en önemli kanaat bu...(26.06.2013)

Chomsky: Sınırlar Yapay ve Yıkıcıdır

İlke Haber'den Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

ABD'li Dilbilimci Noam Chomsky, emperyal güçler tarafından çizilen sınırların halklara bir dayatma olduğunu belirtti.

Beyrut Amerikan Üniversitesi 2013 mezuniyet töreninin açılış konuşmasını yapan ABD'li Dilbilimci Noam Chomsky, emperyal güçler tarafından çizilen sınırların halklara bir dayatma olduğunu belirtti. Türkiye'de devam eden direnişe de değinen Chomsky, **"Taksim'de başlayan olaylar tüm bölgeyi etkileyecek"** dedi.

Chomsky, açılışta yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Bir şeylerin üstesinden gelme ve sorunların çözümü konusunda adım atma konusunda kayda değer kararlılıklarla bezenmiş büyük umutların ve umutsuzlukların da olduğu zamanlardı; Lübnan'ı bir kaç kez ziyaret ettim. İlk ziyaretim tam 60 yıl önce bugündü. Karım ve ben bir akşamüstü İsrail'in Kuzey Celile bölgesinde gezintiye çıkmıştık. Yakınımızda bir yolda seyreden cipin birinden bize seslenildi: **"Geri dönün!"**

Yanlış bir ülkeye girmiştik. Farkına varmadan, o zamanlar işaretlenmemiş olan sınırı geçmiştik. Tahminime göre şimdi ağır silahlarla korunuyor olan sınırı."

SINIRLAR ŞİDDET YOLUYLA DAYATILIR

Bu, zaten bildiğim ama yeterince açık olmayan önemsiz; ama ders verici bir durumdu. Sınırların meşruiyeti, -devletler bazında- nihayetinde şarta bağlı ve geçicidir. Doğasından

gelen bir meşruiyet durumu da söz konusu değildir. Hemen hemen tüm sınırlar şiddet yoluyla dayatılır, varlıkları devam ettirilir ve tamamen keyfi olarak var edilirler. Lübnan-İsrail sınırı, İngiliz ve Fransız emperyal güçlerinin çıkarları doğrultusunda oluşturulmuştur. Orada yaşayan insanların gereksinimleri doğrultusunda, ya da; hatta arazi kaygısıyla bile değil... Farkına varmadan kolaylıkla geçebilirsiniz. Bu anlamda bir mantık bulmanız olanaksız. Dünyada gelişkin teknolojik yöntemlerle sıkı bir şekilde korunan ve böylece ulusal amaçlarla kullanılan, dostane diplomatik ilişkiler içindeki iki ülkeyi, Meksika'yı ABD'den ayıran sınır gibi bir kaç sınırın varlığından söz edilebilir. Meksika ile ABD arasındaki bu sınır, içinde genç bir subay olarak yer alan o zamanlar General, daha sonra devlet başkanı olan Ulysses S. Grant'ın deyimiyle her zamanki gibi, tarihin en aşağılık savaşı ile ağır saldırılar yoluyla oluşturulmuştur. Sınır, Başkan

Clinton'un Gatekeeper Operasyonunu başlattığı yıl olan 1994 yılına kadar açıktı. Daha önce insanlar akraba ve arkadaşlarını görmek için düzenli olarak bu sınırdan geçiş yapıyorlardı.

DAYATMA HALKLARIN ALEYHİNE DİR

Gatekeeper Operasyonunun, bu yılda bir başka olaydan, sözde **"Serbest Ticaret Anlaşması"**nın NAFTA'nın dayatmasından güdülenmiş olması muhtemeldir. Burada kullanılan **"dayatma"** sözcüğü katılımcı ülkelerin halklarının aleyhine olduğu için yerinde bir sözcüktür. Yönetim kuşkusuz, ne kadar verimli olurlarsa olsunlar Meksikalı çiftçilerin, son derece sübvans edilen ABD tarım ticareti ile rekabet edemeyeceğini, Meksika iş dünyasının, Meksika'da NAFTA kuralları çerçevesinde **"ulusal muamele"** görmek zorunda olan ABD'li çok uluslu şirketlerle yarışamayacağını biliyordu. Bu, sınırda engellenmesi hemen hemen olanaksız bir mülteci akınına yol açtı. Bu mültecilere bir de Reagan'ın 1980'lerde Orta Amerika'da başlattığı kanlı savaşlardan kaçanlar katıldı.

SAVAŞ TEKNOLOJİSİ SAVAŞ YILLARINDA GELİŞTİ

Sınırların ve sınırların sembolize edip kışkırttığı düşmanlık ve çatışmaların aşınmış olmasının belirtileri söz konusudur. Buna en çarpıcı örnek Avrupa'dır. Avrupa, asırlardır, korkunç ve yıkıcı savaşlarla parçalanmış olan dünyanın en barbar bölgesi konumundaydı. 17.yy.'da yalnızca Otuz Yıl Savaşlarında Alman nüfusunun belki de üçte biri yok oldu. Avrupa, ona dünyayı fethetme olanağı sağlayan savaş kültürü ve savaş teknolojisini bu dehşet dolu yıllarda geliştirdi. Betimlemesi olanaksız vahşetin son seansından sonra iki taraflı yıkım 1945'de son buldu. Bazı insanlar demokratik barış teziyle yıkımın son bulunduğunu belirtmektedir. Ancak Avrupalılar, yok etme yetisini öylesine geliştirmişlerdi ki bu sevdikleri birbirlerini boğazlama oyununu bir daha oynadıklarında bunun sonuncu oyunları olacağının daha o zamandan farkındaydılar; bu kuşkusuz önemli faktörlerden biridir. Avrupa ülkeleri arasında bütünleşme güçlüğü de olsa şu anda oluşmaktadır. Bu konuda önceki zamanlara göre oldukça ilerleme sağlanmıştır.

SURİYE İNTİHARA SÜRÜKLENİYOR

Benzer bir durum, yakın zamana kadar esas olarak sınırsız kalan bu bölge için de geçerlidir. Ve hatta şu anda korkunç yöntemlerle gerçekleştirilmektedir. Suriye'yi intiharın içine atma kararı

ülkeyi parçalamaktadır. Bu anlamda, deneyimli Ortadoğu Muhabiri Patrick Cockburn'un bu yığın ve bölgeye etkisinin Britanya ve Fransa tarafından bir asır önce dayatılan Sykes-Picot sisteminin sonlanmasına yol açabileceği şeklindeki öngörüsünü ciddiye almak gerekir.

SÜNNİ-Şİİ ÇATIŞMASI ALEVLENDİRİLDİ

Suriye iç savaşı, on yıl önce ABD ve Birleşik Krallık'ın Irak'ı işgal etmesinin en korkunç sonuçlarından biri olan Sünni-Şii çatışmasını yeniden alevlendirdi. Uluslararası çağdaş hukukun temel bir parçası olan Nuremberg mahkemesi, bu işgali, içinde her türlü kötülüğün vuku bulunduğu diğer savaş suçlarından ayırt etti ve **"en büyük uluslararası saldırganlık suçu"** olarak tanımladı. Irak ve şu anda Suriye Kürt bölgeleri özerkliğe ve belli bağlantılara doğru yol almaktadırlar. Şu anda birçok araştırmacı bir Filistin devletinden önce bir Kürt devletinin kurulabileceğini ön görmektedir. Eğer Filistinliler, ezici bir uluslararası fikir birliğine varılması sonucunda bağımsızlık kazanırlarsa, normal ticari ve kültürel değiş-tokuş süreçleri ile İsrail ile olan sınırları aşınabilir (Bu geçmişte göreceli olarak sakin geçen dönemlerde gerçekleşmeye başlamıştı).

İngiliz mandası altındaki Filistin dönemine tanık olanlar duvarların ne kadar yapay ve yıkıcı olduğunu çok iyi bilir. Bu gelişme bölgesel bütünleşme için bir adım olabilir ve belki de İsrail ile Lübnan arasında bulunan Galilee'yi kesen yapay sınır yavaş yavaş ortadan kalkabilir. Böylelikle gezintiye çıkanlar bizim 60 yıl önce yaptığımızı yapıp rahatlıkla diğer tarafa geçebilirler. Ayrıntılara takılmazsak bu durum, Irak işgali ve Suriye'nin cehenneme atılmasından bu yana şu anda bölgeyi sarsan mülteci felaketlerinden yalnızca biri olan Filistinli mültecilerin çektiği eziyetin kısmi çözümü için yalnızca gerçekçi bir umut anlamındadır.

SÖZ KONUSU, TAKSİM MEYDANI'INDAN FAZLADIR

Ortak alanları savunma mücadelesi birçok biçimde yürütülebilir. Örneğin şu anda Taksim Meydanı'nda hayat bulan mücadele. Burada cesur adam ve kadınlar, ticarileşmenin yıkım to-puna, ıslah çalışmalarına ve bu tarihi hazineyi harap eden zorba yönetime karşı İstanbul'un son ortak alan kalıntılarını savunmaktadırlar. Ana akım medya bunun, **"Seslerinin duyulmasını isteyenlerin, nasıl yönetildikleri ko-**

nusunda bir şeyler söylemek isteyenlerin çılgılığı” olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ortak alan kalıntıları odaklı bu çatışma, **“özgürlük karşısında kontrol”** şeklinde konumlanmıştır... Söz konusu olan, bir meydandan (Taksim) daha fazlasıdır. Bir ulusun ruhudur.

TÜRKİYE’DEKİ HAREKET TÜM BÖLGEYİ ETKİLEYECEKTİR

Türkiye’nin önemi göz önüne alındığında bu mücadelenin sonucu, tüm bölgeyi önemli derecede etkileyecektir. Hatta bundan fazlası da olacaktır. Bugün Taksim Meydanı’nı savunanlar, dünyada, küresel ortak alanları aynı yıkım topunun saldırısına karşı savunma mücadelesinin ön saflarındadır. Sınırların olmadığı bir dünyada saygın insanca yaşam için bir umut vaat ediyorsa ve eğer savunulan ya da harap edilen bizim ortak mülkiyetimizse, bu mücadeleye hepimiz öz veri ile katılmalı ve çözüme ulaştırmalıyız.

EMPERYAL GÜÇLERE UYGUN SINIRLAR

Araştırmalar, dünyadaki korkunç çatışmaların hemen tümünün emperyal suç kalıntıları ve emperyal güçlerin sınırları kendi çıkarları doğrultusunda oluşturmalarından kaynaklandığını ortaya koymuştur. Bu konuda bir yığın örnekten yalnızca birini ele alalım: Peştunlar ve Afganlar, Britanya tarafından çizilen, Pakistan’ı Hindistan’dan ayıran Durand hattının meşruiyetini asla tanımadılar. Bu sınır, Başkan Obama’nın terörist kampanyası altında ülkelere insansız uçaklar ve özel kuvvetler ölümcül saldırılar yapabilsin diye buradan geçiş yapan

Peştunları “terörist” olarak etiketlendiren günümüz emperyal güçlerinin çıkarlarına uygun oluşturulmuştur. Aynısı tüm dünyada geçerli bir gerçekliktir.

DOĞANIN SAVUNULMASINI KİM ÜSTLENECEK?

Sınırların belirsizleştirilmesi ve devletlerin meşruiyetine meydan okunması yeryüzünün sahibinin kimin olacağı konusunda ciddi sorunların öne çıkmasına neden olur. Bir ay önce bilgisini aldığımız, **“Korkunç potansiyel sonuçları olan, yeryüzünde milyonlarca yıldır görülmemiş bir yoğunluğa ulaşarak şu anda uzun zamandır korkulan aşamayı geçmiş olan”** ısı kapanı gazınca kirletiliyor olan küresel atmosferin sahibi kim olacak? Ya da dünyada sıkça kullanılan Kızılderili ifadesiyle toprağı kim savunacak? Doğanın haklarının savunulmasını kim üstlenecek? Ortak alanlarımızın ya da ortak varlıklarımızın vekilharçlık rolünü kim alacak? Mantık sahibi ve okumuş insanlar şu anda çevre felaketinin derhal önüne geçilmesinin gerektiğinin farkındadırlar. Krize verilen farklı tepkiler mevcut tarihin en dikkat çeken özelliğidir. Doğa savunmasında ön saflarda olanlar **“ilkel”** olarak isimlendirilenlerdir. Kanada’daki ilk uluslar, yerliler, Avustralya’daki Aborjinler ve genelde emperyal saldırıdan kurtulanlardan geriye kalanlar. Doğaya saldırıda ön saflarda bulunanlar ise kendilerini en ileri, en uygar, en zengin ve en güçlü uluslar olarak isimlendirenlerdir. (www.ilkehaber.com/27 Haziran 2013 /Çeviren: Hilal Ünlü)

Çağa Şahit Olmak

Erdal BAYRAKTAR

Hepimiz" ibn-ül vakt"iz. Zamanımızın/çağımızın çocuğuyuz. Bir zaman aralığında bir mekânda doğarız. Biz yaşarken gelir, başımıza gelecek olan. Bu yaşadıklarımızdan/şahit olduklarımızdan hesaba çekileceğiz "yevm-ül hesap"ta.

Zaman algımızı, mekân algımızı, asr algımızı nasıl oluşturacağız? Asr'a nasıl şahit olursak "ashab-ı meymene" den oluruz? Her Müslüman bu kadim sorularla hemhal olmak/yüzleşmek zorundadır. Bu kadim sorularla yüzleşeceğimiz mekânımız arzdır/yeryüzüdür. Burada doğduk, burada yaşayıp, burada ölüp, burada haşr olacağız. Yeryüzündeki biriktirdiklerimizle Rabbimizin huzuruna varacağız. Eskilerin deyiimiyle: Şeref-ül mekân bil mekin'dir. Mekâna şeref veren içinde yaşayanlardır. Bizim de yeryüzünde bir şeref sahibi olmamız ahirette de yüzümüzü ak edecektir. Mü'minler için zaman ve mekân bizlere belirli bir süre için emanet edilmiş bir imkândır. Nimetin hakkını da verebiliriz, onu israf ta edebiliriz; bizim elimizde. Kur'an'a göre şeref-ül mekân olanlar, Hilafetin hakkını verenlerdir.

Âdemoğlunun yeryüzünde nasıl şahit olacağını Nebiler ve Resuller üzerinden anlatır Kelam-ı Kadim bizlere. Kısas-ı Enbiya, Âdem'in seçilmiş çocuklarının yeryüzü şahitliğini anlatır, âdemoğlundan onlar gibi olmak isteyenlere. Vahyin sahibi, yeryüzü yolculuğumuzda pusulasız ve rehbersiz bırakmayarak ilahi lütfüyle desteklemeye devam etmiştir bizleri. Adeta, 'yaratım yalnız bırakmadım' demiştir bizlere.

Kitab-ı Kerim, bizlere, yeryüzü yolculuğumuz ilahi değerler ve ilkeler rehberliğinde devam ettirmemizi öğütler. Yolculuğun bu şekilde felahla sonuçlanacağını beyan eder.

A'raf suresi üzerinden gidecek olursak; Kur'an, Âdem Kıssası ile âdemoğlunun/insanoğlunun yeryüzü serüveninde nelerle karşılaşacağını, bu durumda nasıl davranması gerektiğini anlatır, bütün zamanlarda yaşayacak insanoğluna. Âdem-Şeytan diyalogu üzerinden, âdemoğlunun ins ve cin şeytanlara, müfsitlere karşı nasıl mücadele etmesi gerektiği anlatılır. Her doğan insan âdem kıssasını kendi serencamı içinde yaşayacak demektir. Kur'an'ı her okuyan insan, bu kıssada, kendi hikâyesiyle karşılaşacaktır. Maide suresi 27-32 ayetleri arasında anlatılan Âdem'in iki oğlunun kıssası yeryüzü yolculuğuna çıkan, nebi mirasçısı iki insanın serencamını anlatır. Bu kıssada, âdemin çocuklarının fıtratlarını, fücurlarını, takvalarını, bencilliklerini, hâkimiyet, malik/melik olma hırslarını vs. görüyor, bu mücadelelerinin sonuçlarına şahit oluyoruz.

Âdemoğlunun Nuh, İbrahim, Hud, Salih, Lut, Şuayb, Musa, İsa, Muhammed peygamberler üzerinden kendi çağlarında Tevhid-Şirk, Hak-Batıl, Adalet-Zulüm, İfsat-İslah mücadelesini ete kemiğe büründürdüklerine şahit oluyoruz. Kur'an onları bizlere kendi çağlarının numune-i imtisalları olarak tanıtır ve onları selamla anar. Onlar, bütün zamanlarda tevhide şahitlik yapmak isteyenlere, tevhid ile şeref bulmak isteyenlere usvet-ül hasene'dir.

Peygamberler kendi çağlarının şahitleriydiler. Kendi çağlarının Şirk karanlığını gören, bu karanlıkta yaşamak istemeyen Tevhid nurunun temsilcileriydiler. Zulüm altında inleyen halklarının adalet çılgılığı idiler. Batıla bulanmış Hakk'ı, batıldan ayıran Furkan ehliydiler. İfsat olmuş çağın muhlisleriydiler. Bütün peygamberler, kendi kavimlerinin üzerinden bulundukları çağa Tevhid'i anlattılar ve şöyle seslendiler: "Ey halkım! O'na kulluk edin, Ona ibadet edin. Sizin ondan başka tanrınız yoktur. Doğrusu büyük bir afete maruz kalacağınızdan korkuyorum." (Araf suresi, 59) Bütün peygamberler Tevhid'e gözü gibi baktılar. O'na Şirk bulaştırmamak için her türlü çileye katlandılar. Tevhid'e Şirk bulaştırmak, kuracakları Tevhid binasının temellerine dinamit yerleştirmek anlamına geliyordu. Başlatacakları Tevhid mücadelesini baştan kaybetmek demekti. Tevhide Şirk bulaştırmak amacıyla yapılan teklifleri ellerinin tersiyle ittiler, gerekirse bu uğurda canlarını seve seve verdiler, Zekeriya ve Yahya (a.s) örneklerinde olduğu gibi. Tevhid'e ifade edilen değerler, insanlığın her zaman muhtaç olacakları kadim değerlerdir. Allah'ın insana ikram ettiği Fitri değerler ancak Tevhid'in reberliğinde muhafaza edilir ve neşv-ü nema bulurlar. Her peygamber, kendi çağında, Tevhidi değerlerle âdemoğlunda mündemiç olan fitratı buluşturmaya gayret etmiştir.

Her peygamber kendi çağında Tevhid'e şahit olmaya çalışırken bu nimeti halkıyla da paylaşmak, İlahi bir görevdi onlar için. Çünkü İlahi nimet olan Vahiy, insanlığa gönderilmiş bir nimetti. Peygamber olmak demek; bu nimeti, ilk önce şahsında temsil ettikten sonra diğer insanlara da ulaştırma cehdine girişmek demektir. Bu cehd içerisinde bulunan nebi ve resuller karşılarında zamanlarının/çağlarının cin ve ins şeytanlarını, münkirlerini, tağutlarını, müstekbirlerini buldular. O zalimler pey-

Allah-u alem, Ulu'l Azm peygamberler çağlarının süper güçlerine gönderilmiş peygamberlerdir. Bu peygamberler-İbrahim-Nemrut, Musa-Firavun, İsa-Roma, Muhammed-Mekke Oligarşisi- üzerinden bizlere küfür ve zulüm ne kadar güçlü olursa olsun mutlaka onlarla da mücadele edilebilir demektedirler. Muvahidlerin gücü haklılığındadır, müşriklerin, müstekbirlerin zaafı ise haksız olmalarındadır. Bizlere düşen zulme meyletmememizdir. Çünkü zulm ile abad olunmaz.

gamberlerin çağrılarına şöyle cevap verdiler: "Tek bir Allah'a ibadet edelim ve atalarımızın taptıklarını terk edelim, öyle mi? Bunu mu söylüyorsun? Eğer sözünün eri isen bizi tehdit ettiğin o azabı getir de görelim." (A'raf suresi, 70) Bu tepkinin karşısında Peygamber Hud dedi ki: Zaten gırtlığınıza kadar pisliğe batmışsınız; Allah'ın çoktan öfkesini çekmiş durumdasınız. Demek, Allah katında hiç değeri bulunmayan, sizin ve atalarınızın uydurduğu hakkında benimle tartışmaya girişiyorsunuz? Bekleyin öyleyse, birlikte bekleyelim." dedi. (A'raf suresi, 71)

Bu mücadelenin sonunda Tevhid inancının sonucu olarak dik duran, davasından ödün vermeyen, davasını az bir dünya metai için satmayan peygambere Allah'ın yardımı yetti: "Derken Hud'u ve onunla beraber olanları sevgi ve merhametimizle kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanların ve imansızlık edenlerin ise kökünü kazıdık." (A'raf suresi, 72)

Tevhidi mücadele tek başına kulların yürütebileceği bir mücadele değildir. Kulların takati sınırlıdır. Allah'ın nusreti gelmeden hiçbir Tevhidi mücadele hakkıyla sonuçlanamaz. Bu ilkeyi unutmamak gerekiyor. Ayrıca şunu da unutmamak gerekiyor ki; her zalim taguti, müstekbir gücün mutlaka bir zeval hali, zaaf hali, yumuşak karnı vardır. Çağın Tevhid şahitlerine düşen bunu tespit etmek ve gereğini yapmaktır. Peygamberlere karşı çıkan kavimlerin/ medeniyetlerin helakini bu şekilde okuyabiliriz/ anlayabiliriz. Allah-u alem, Ulu'l Azm peygamberler çağlarının süper güçlerine gönderilmiş peygamberlerdir. Bu peygamberler-İbrahim-Nemrut, Musa-Firavun, İsa-Roma, Muhammed-Mekke Oligarşisi- üzerinden bizlere küfür ve zulüm ne kadar güçlü olursa olsun mutlaka onlarla da mücadele edilebilir demektedirler. Muvahidlerin gücü haklılığındadır, müşriklerin, müstekbirlerin zaafı ise haksız ol-

malarındadır. Bizlere düşen zulme meyletmemizdir. Çünkü zulm ile abad olunmaz.

Her Müslüman tek başına kaldığında, ehl-i beytiyle, cemaatiyle, devletiyle; zulümle, tuğyanla, istikbarla nasıl mücadele edeceğini, muhalefetteyken, iktidardayken, zorluk anlarında, kolaylık anlarında nasıl bir duruş sahibi olacağını peygamberlerden ve onların kıssalarından öğrenebilir.

İslami mücadelenin gerçek, sahici örnekleri ve önderleri peygamberlerdir. Bunu unutmak bir mücadeleye yapılacak en büyük kötülüktür. Müslümanlar üç değere karşı çok titizlenmeleri gerekir: **TEVHİD, NÜBÜVET/RİSALET, AHİRET**. Bu değerleri dikkate almayan, gereğini yapmayan dini, İslami çalışmalar merduttur. Her Müslüman ve İslami Hareket, Tevhidi, hayatın merkezine koymadan, hayatın bütününde Tevhide göre yaşama mücadelesinde ısrar etmeden, Müslüman'ca yaşamayı, İslami mücadeleyi nebevi önderliğe irca etmeden, bütün yapıp-etmelerinin hesabını mutlaka hesap gününde vereceği kaygısıyla hareket etmeden İslami bir mücadele verdiğini zannetmesin.

Tevhidi değer, ilke ve amaçları dikkate almayan hiçbir mücadelenin geleceği yoktur.

Âdemoğlunun imtihanı aynı olmak kaydıyla, her dönemin Müslüman'ı kendi çağından/zamanından hesaba çekilecektir. Bakara suresi 134.ayette Rabbimiz: *"İşte böyle... Onlar bir kuşaktı/ ümmetti, geçip gittiler. Onların kazandıkları onlara, sizin kazandıklarınız da sizedir. Size onların yaptıklarından sorulmayacak."* buyuruyor. Nisa suresi 41. ayette ise: *"Kıyamet günü her ümmetten(onun peygamberini) şahit olarak getirdiğimiz seni de (Ey Muhammed) onların üzerine şahit olarak gösterdiğimiz gün halleri nice olacak."* buyuruyor. Böylece her ümmet kendi hesap defterini kendi zamanındaki kazandıklarıyla oluşturacak. Biz ahir zaman ümmeti ise; Âdem'den bu tarafa gelen peygamberlerin Tevhidi mirasına sahip çıkarak, geçmiş ümmetlerin yaşadıklarından dersler çıkararak yolumuza devam edeceğiz. Çünkü Rabbimiz Bakara 214. ayette: *Yoksa siz, sizden önceki iman edenler gibi sıkıntıya katlanmadan cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz? Onlara sıkıntı, zorluk ve darlık öylesine kâbus gibi çökmüş, öylesine sarsılmışlardı ki Peygamber ve beraberindeki iman edenler, 'Ne zaman Allah'ın şu yardımı?' diyecek nokta-*

ya gelmişlerdi. Bilesiniz ki Allah'ın yardımı yakındır." buyurmaktadır.

Âdemin çocukları olarak 21. yüzyılı idrak ediyoruz. Bizim imtihanımızda bu çağdaymış. Nübüvvetli çağların hitama erdiği bir çağ, bizim çağımız. Ama bütün peygamberlerin, âdemoğlunun mirası/ tecrübesi imkân olarak önümüzde duruyor. İkmale erdirilmiş bir ed-Din'in, mücadelesi zaferle sonuçlanmış peygamberlerin cem'i Hatem-ül Enbiya'nın(s.a.v) mü'minleri ve varisleriyiz. Bu iki İlahi Memba, nimetlenmek isteyenler için bir ikram olarak kıyamete kadar insanların içinde akıp gitmeye devam edecektir.

Kitab-ı Kerim, İlahi Vahyin hitab olarak iki veçhesinin, iki dilinin olduğunu haber veriyor bize. Ya Eyyühennas nidasıyla başlayan hitab, Evrensel İnsanlık Ailesi'ne/Âdemoğullarına sesleniyor. Âlemlerin Rabbi, Vahyi, İnsanlıkla buluşturmak için inzal etmiştir. Bu hitap ve dil asıldır. Tevhidi mücadele bu dilden kopmamalıdır. Vahyin dilini Fıtratın diliyle buluşturmalıdır. Cihad, Vahyi insanlıkla buluşturmanın bir diğer adı değil midir?

Vahyin diğer yüzü ve dili ise; "Ya Eyyühellezine âmenu" nidasıyla başlayan, iman edenleri muhatap alan dildir. Bu seslenişte Rabbülâlemin vahye iman eden, onu yaşam biçimi, dünya görüşü olarak kabul eden muhataplara seslenmekte, onlara imanlarının gereklerini bildirmekte, onları takva yolunda eğitmektedir. Bu dil, yeryüzüne hitab eden ana dilden kopuk değildir, onun içindedir. Evrensel ilahi değerlerin bir toplulukta iman üzerinden mücessem olmasını murad etmektedir, Rabbimiz. Vahyî değerler ete kemiğe bürünmeden bir anlam ifade etmez. İnsanlık bu değerlere su gibi, hava gibi muhtaçtır. Bu ihtiyacın giderilmesini, İnsanlık adına İslam Ümmeti ifa edecektir. Bu amaçtan uzaklaşmak, tohumun toprakla buluşturulmamasına benzer. Tohumda, toprakta ziyan olur. Müslümanların Ümmet mücadelesi, İslam'ın, insanla, İnsanlıkla buluşturulma ve temsil edilme mücadelesidir. Vahyi, İnsanlıkla buluşturmayan, yeryüzünden koparan her türlü yerelleşme, bu yerelleşmenin sonucu olarak bir coğrafyaya, bir ırka, bir mezhebe, bir meşrebe vs. kapanma, insanlıktan kopmadır ve Vahye yapılan en büyük kötülüktür.

Rabbimiz Hac Suresi 78. ayette bu şahitlik görevini bizlere şöyle anlatır: *"Allah'ın rızası*

uğrunda gerektiği gibi cihad ediniz. O sizi bu görevi yapmak üzere seçti. Din konusunda size hiçbir zorluk yükledi. Atanız İbrahim'in dinidir bu. Allah sizi gerek daha önceki kutsal kitaplarda gerekse elinizdeki Kur'an'da "Müslüman" olarak adlandırdı. **Amaç, Peygamberin size tanık ve canlı örnek olması, sizin de diğer insanlara tanık ve canlı örnek olmanızdır.** Öyleyse namazı kılınız, zekâtı veriniz ve Allah'a sınıksız bağlanınız. Sizin efendiniz, koruyucunuz O'dur. O ne güzel efendi ve ne güzel destekleyicidir!" İşte bu çağın, 21. asrın Müslüman'ına düşen diğer çağlardaki Müslümanların hedefini bu çağda etekemiğe büründürmektir.

Her vahiy bir vasata inzal olduğu gibi, bizim vahyi okumalarımız/ anlama gayretlerimiz, yaşama geçirme mücadelemizde bir vasat üzerinden tezahür edecektir. Vahye muhatap olana vahiy bir anlamda yeniden inzal olmaktadır. Peygamberin "abd" boyutu bütün çağlar için geçerlidir, vahiy bütün çağların insanı için bir huden'dir. Çağdan, vasattan kopuk bir okuma vahye hakkını vermemektir.

Peygamberler kendilerinin bir türedi olduklarını, Âdem'den bu tarafa akıp gelen vahyi ırmağının devamı olduklarını söyledikleri gibi biz de türedi değiliz ve olmamalıyız. Evrensel fitri değerlerin, nebevi geleneğin, maruf insanlık geleneğinin bu yüzyıldaki varisleri olduğumuzu kabul ederiz ve şahitliğimizi bu temel üzerinden yükseltmeye gayret ederiz.

Bu çağın vasatını anlamaya geçmeden, bize yardımcı olacak bir hatırlatmadan sonra devam edelim: Tevhid inancı hayatı, varlığı, zamanı, mekânı bir bütünlük içinde algılamamızı ister. Zamanı; evvel, an, ahir bütünlüğü içinde, mekânı; bütün bir âlem tasavvuru içinde buraöte birlikteliğini düşünerek algılamamızı ister.

Modernizm, -Modernite- Orta Çağ'daki zihinsel, kültürel, dini, siyasal yapıları nasıl yapı-bozumuna uğratıp tasfiye ettiyse, Postmodernizm de 18. 19. yy'da oluşan Modern değerlere, Modernizm'in Orta Çağ değerlerinden köklü kopuşu gibi olmasa da aynı muameleyi yaptı. Modernizm; Sekülerizm temelli Humanizm, Rasyonalite, Bilim, Laiklik, Ulus-devlet değerleri üzerinden yükseldi. Postmodernizm, bu değerlerin eleştirisini yaparak Seküler temeli korumak şartıyla bu değerleri yeniden tanımlayarak Rölativizm, Küreselleşme, Finans Kapitalizm, Tüketim, Biyorecilik vs. kavramları üzerinden yeni bir dünya tasarımıdır.

Tevhidi bütünlük anlayışıyla baktığımız zaman biz, geçmişini görmezden gelerek bu günü anlayamayız ve bu gün yapıp ettiklerimizde gelecek üzerinde etkili olacaktır. 21. yy, geçmiş yüzyıllardan tevarüs ettirdikleriyle, bu gün ait olanlarla devam ediyor. Bize düşen geçmişe takılmadan ve geçmişe bigâne kalmadan, bu günü iskalamadan, bu günün şahitleri olarak yolculuğumuza devam etmektir.

21.yy, Tevhid ve Şirk çelişkisi üzerinden değerlendirilecek olursa; Tevhid ve Şirk değerlerinin mücadelesi dün olduğu gibi bu gün de devam ediyor. Allah, Al-i İmran suresi, 140. ayette: "Eğer siz (Uhud'da) bir acıya uğradınızsa, (Bedir'de de düşmanınız olan) o kavim de benzer

bir acıya uğramıştır. **O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma, bazen öteki topluma nasip ederiz.)** Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez." buyurarak, o günleri insanlık üzerinde döndüreceğini anlatıyor. Maalesef, 21. yy'da Şirk değerleri Batı ülkeleri üzerinden "somut bir güç" olarak yeryüzü ölçeğinde fiili hâkimiyetini sürdürüyor.

Batı'nın 15. yy'ın sonlarına doğru İslam Ümmeti'ne karşı başlattığı huruç hareketi güçlenerek bu günlere kadar geldi ve halen de devam etmektedir. Sekülerleşme temelli gelişen bu yenedünya, coğrafi keşiflerle dünyayı tanımaya, sonrasında oralara hâkim olarak zenginliklerine el koymaya evrilmiş, bu süreç beraberinde Rönesans ve reform hareketlerini oluşturmuştur. Bu süreçlerin sonunda Batı'da Aydınlanma Çağı başlamış ve Aydınlanma değerleri bütün Batı'nın ana değerleri olmaya başlamıştır. Bu değerler önce Batı'da daha sonra batı dışı dünyada Modernleşme süreçlerini başlatmıştır. Modernleşme süreçleri, her

dönemde modern ana değerlere bağlı kalmak şartıyla değişerek hükmünü icra etmeye devam etmektedir. Modernite yeni bir bilgi, varlık, insan, toplum, ekonomi, siyaset algısı oluşturdu. Bu değerleri ve algıyı, seküler iktidar aygıtları eliyle Batı ve batı dışı toplumlara empoze etti. Bunun sonucunda dünyamız, 2. dünya savaşı yaşadı. Batı Modernitesi, 2. Dünya savaşının sonuçlarından sonra tartışılmaya başlandı. Bu tartışmaların sonunda, Batı modern değerleri revize edilerek Postmodern evreye geçildi. Dünyada oluşan yeni düşünsel, ekonomik, siyasal girdiler yeni sonuçlar oluşturdu. Bu dönemi düşünce tarihçileri Postmodernizm dönemi olarak adlandırırlar. Modernizm, Modernite Orta Çağ'daki zihinsel, kültürel, dini, siyasal yapıları nasıl yapı-bozumuna uğrattığı tasfiye ettiyse, Postmodernizm de 18. 19. yy'da oluşan Modern değerlere, Modernizm'in Orta Çağ değerlerinden köklü kopuşu gibi olmasa da aynı muameleyi yaptı. Modernizm; Sekülerizm temelli Humanizm, Rasyonalite, Bilim, Laiklik, Ulus-devlet değerleri üzerinden yükseldi. Postmodernizm, bu değerlerin eleştirisini yaparak Seküler temelli korumak şartıyla bu değerleri yeniden tanımlayarak Rölativizm, Küreselleşme, Finans Kapitalizm, Tüketim, Bireycilik vs. kavramları üzerinden yeni bir dünya tasarımıdır.

Her çağ diğer çağdan bir şeyler taşıdığı gibi ona yeni şeylerde eklemektedir. Olanı bir bütünlük içinde algılamalı ve onunla ciddi anlamda yüzleşmeliyiz. Eski kavramlarla bu günü anlayamayız. Aynı zamanda, bu günde olan yeninin geçmişteki izlerini iyi sürmeden de bu günü sağlıklı anlayamayız.

İslam dünyası Modern Çağ'da, Postmodern Çağ'da tarihe hep maruz kaldı ve kalmaya devam ediyor.

Osmanlı İmparatorluğu'nun şahsında İslam dünyasının çöküşü devam ediyor. Mısır'ın işgaliyle başlayan askeri yenilgiler dönemi 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Osmanlı'nın parçalanması ve tasfiyesiyle sonuçlandı. Yenilen fiziki darbeden sonra, beraberinde gelen Hilafetin ilgası süreci İslam dünyasını başı koparılan vücuda çevirdi. Başsız insanın yaşadığı sersemliği İslam dünyası yaşamaya devam ediyor.

İslam dünyası bu gün batı değerlerinin ve kurumlarının zihinsel ve fiziksel işgali altında bulunuyor. Afganistan, İran, Türkiye dışında

20. yy'da işgal edilmedik İslam toplumu kalmadı ve bu günde modern işgaller altında olan ülkeler var. 20. yy'da Modern Çağ'a tek cevabı İran üzerinden vermeye çalıştı İslam dünyası. Ama o da Şiilik, Sünnilik, Ulusçuluk prangalarından dolayı geliştirilemedi/ geliştirilemiyor. Büyük bir imkân çarçur ediliyor. İran İslam Cumhuriyeti kıymetli ve önemli bir deneyimdi. İlk defa bir coğrafyada Müslümanlar kendileri olarak var olma mücadelesini başarıya ulaştırdılar. Müslümanlar Modern dünyaya önemli bir cevap verme, insanlığa İslam'dan kalkarak bir şeyler söyleme ve yapma imkânına kavuşmuşlardı. Bu geliştirilebilseydi, geliştirilerek tekrar edilseydi bu gün farklı bir İslam dünyasıyla karşı karşıya olabilirdik. İran deneyimi bu açıdan çok önemliydi. Batı bunun değerini ve önemini anladı ama Müslüman dünya bunun farkına varamadı.

Soğuk Savaş'ın sonlanmasıyla birlikte dünya yeni bir sürece girdi. Teknoloji Devrimi ve beraberinde gelişen İletişim Devrimi, Küresel bir dünya oluşturdu. Endüstriyel üretim-tüketim, kültürel üretim yeryüzü ölçeğinde dolaşıma girdi. Bunun sonucu olarak yeni zihinsel, sosyal, ekonomik, siyasal kavram ve kurumlar oluştu. Örneğin; üretilen ekonomik, teknolojik, kültürel, sanatsal ürünler kitlesel tüketime sunuldu. Sermaye hareketliliği değişti. Bunun sonucunda ülke, vatan, devlet kavramları sorgulanır oldu. Bazı yerlerde ulus devlet sorgulanırken, uluslaşmamış etnik yapılar uluslaşmaları için tahrik edilir oldu. Aynı bölgede pre-modern, modern, post modern durumlar aynı zamanda yaşanmaya başlandı. Yeni mimari anlayış şehir anlayışını değiştirdi. Buna bağlı olarak aile, mahalle, sokak, komşuluk, akraba anlayışı ve kavramları dönüştü. Tüketim, alış-veriş kültürü değişti. İnsan ilişkilerinde büyük-küçük, kadın-erkek, çocuk-ebeveyn ilişkileri kontrol edilemez bir şekle girdi. Küreselleşen Liberal-Kapitalist ideoloji, hâkimiyet alanını bütün yerkürede yaygınlaştırmaya çalışıyor. Bu amacına itiraz eden, engel olduğunu düşündüğü yapıları kendiyile uyumlu olacak şekilde dönüştürmeye davet ediyor ya da zor kullanma yöntemleriyle tasfiye ediyor. Dün beraber çalıştığı yapılar kullanım değeri düşünce, hiçbir ahlaki kuralla kendini kayıtlı hissetmeden onları ötekileştiriyor ve onların yerine kullanışlı yeni aktörler oluşturma müdahaleleri yapıyor. Buna bağlı olarak; iktidar etme, yönetme anlayışı ve süreçleri

de sorgulanır oldu... Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Güncel bir örnek olması hasebiyle "Gezi parkı" özelinde başlayan bu süreç, yukarıda anlattıklarımız anlaşılardan sağlıklı bir şekilde anlaşılabilir ve çözülemez.

Yeni bir çağla/dünya ile karşı karşıyayız, bu dünya anlaşılardan yeni bir gelecek oluşturamayız. Hiç bir şey olmuyormuş gibi davranamayız. Her çağın kendine özgü bir dili ve fıkhi vardır. Değişmeyen İlahi değer ve ilkeleri koruyarak, kendimizle, çağımızla yüzleşmek zorundayız. Her yüzleşme yakıcıdır, ama başka çıkış yolumuz yok. Hüsrandan kurtulmak için buna mecburuz. Yeni bir zihin inşa etmeli, yeni sorumluluklar kuşanmalı ve gereğini yapmalıyız.

Sorunlarımız büyük, müzakere edilecek konular çok. Dergi sayfaları yetmez. Yazmalarımızın amacı; "aşk ağılatır, dert söyler" misali konu üzerinde birlikte düşündürmektir. Biz samimi olarak sorumluluklarımızı kuşanırsak, Allah bir çıkış yolu gösterecektir.

Bu ümmet dün nasıl aziz olduysa bu gün de aziz olabilir. Allah'ın vadi vardır: Bir toplum kendi özünde olanı değiştirirse Allah'ta onların durumunu değiştirir. Peygamberler bu değişimin canlı örnekleri ve şahitleridir.

Yeni dönemde; **Din-i Mübin'in, Nebevi Sünnet'in** rehberliğinde hayatın her alanında Tevhid'e Şirk bulaştırmadan, sosyal anlamda **aile ve kardeşlik** kurumunu yeniden inşa ederek, siyasi anlamda **Ümmet perspektifinden** ayrılmadan çağımızın şahitleri olarak mücadelemizi sürdürmeliyiz. Bu üç değeri, imkânı, hedefi açımlayarak ve güncelleyerek sorunları aşmamamız için bir neden yoktur. Amellerimizi az ama sürekli kılmalıyız.

Türkiye örneğinde, Ortadoğu ve Afrika'daki örneklerde olduğu gibi; Müslüman

Türkiye örneğinde, Ortadoğu ve Afrika'daki örneklerde olduğu gibi; Müslüman kitleler ve hareketler dün ülkelerinin iktidar imkânlarından uzak tutulmaya çalışılırken bu gün ısrarla iktidar olmaya davet ediliyorlar. İktidarı hak etmekle, iktidara davet edilmenin farklı durumlar olduğunu unutmamamız gerekiyor. Bu süreci doğru anlamak ve gereğini yapmak zorundayız. Şeytan ve dostlarının tuzak hazırladığını unutmadan, sürekli istişare ederek teyakkuz halinde olmalıyız. İslam'ın hem iktidar dili hem de muhalefet dili olduğunu unutmamalıyız.

kitleler ve hareketler dün ülkelerinin iktidar imkânlarından uzak tutulmaya çalışılırken bu gün ısrarla iktidar olmaya davet ediliyorlar. İktidarı hak etmekle, iktidara davet edilmenin farklı durumlar olduğunu unutmamamız gerekiyor. Bu süreci doğru anlamak ve gereğini yapmak zorundayız. Şeytan ve dostlarının tuzak hazırladığını unutmadan, sürekli istişare ederek teyakkuz halinde olmalıyız. İslam'ın hem iktidar dili hem de muhalefet dili olduğunu unutmamalıyız. İktidara ilişkin dilini de muhalefete ilişkin dilini de özgün haliyle kavramak zorundayız. İktidarında, muhalefetinde, direnişinde bir imtihan hali

olduğunu unutmadan her durumun gereğini Müslüman'ca yerine getirmek durumundayız. Mekke döneminin gereğini de Medine döneminin gereğini de güncelleyerek yerine getirmeliyiz. Mekke döneminin direniş ahlakını, Medine döneminin, Dört Halife döneminin murakabe ahlakını, emr-i bil ma'ruf nehy-i an'ül münker ahlakını hakıyla yerine getirmeliyiz. Tevhidi mücadele ilânihiye bir iktidar tutkusu ya da ilânihiye bir müzmin muhalefet hareketi değildir. İktidarında, muhalefetinde yozlaştırıcılığına karşı dikkatli olmak zorundayız. Hayat yürüyüşü bir bütündür.

İslam bizlere iktidardayken de muhalefetleyen de İlahi, nebevi değerlerden ödün vermemeyi öğretir.

Meryem suresinin genelinden, özellikle 56. ve 181. ayetlerinden mülhem bizlere de, bizden sonraki çağlarda anılmaya değer işler yapan bir ümmet olmayı, bizden sonrakiler tarafından, 21. yüzyıldaki İslam Ümmeti'ne selam olsun denmeyi Rabbim nasip etsin.

Selam olsun peygamberlerin örnekliğine ve şahitliğine uyararak, insanlığın yüz akı olacak çağın Müslüman şahitlerine...

Cibrîl Hadîsinden Öğrendiklerimiz

Muhammed İMAMOĞLU

MUKADDİME

1 9. yüzyılın ortalarından itibaren, Batılı araştırmacıların öncülük ettiği, daha sonra bazı Müslümanların da kısmen sürdürdüğü tenkit faaliyetleri sebebiyle, İslâm dininin Kur'ân-ı Kerîm'den sonra ikinci kaynağı olan Sünnet, yeni bir seviyede tartışılmaya başlanmıştır. İslâm dünyasında kültürel anlamda Batı ile karşılaşmadan önce, toplumda görülen dinden uzaklaşmalara karşı tek çarenin, Kur'ân ve Sünnete dönmek olduğu düşüncesi yaygın bir şekilde kabul görmekteydi. Bu karşılaşma sonrası, İslâm âleminin farklı bölgelerinde, problemlerin aşılabilir hale gelmesinin, temel kaynakların tarih boyunca yanlış anlaşılmasının sonucu olduğu gündeme getirilerek, Kur'ân ve Sünnetin yeni durumlara cevap verecek şekilde yeniden yorumlanması düşüncesi, gittikçe sistemleşen bir şekilde savunulmaya başlandı.

Özellikle gerekli fikrî birikimi bulunmayan Müslümanların âşina olmadıkları görüşlerle yüz yüze gelmelerinin, toplumun dinî düşüncesinde menfî tesirleri oldu.¹ Bu zamanda yaşamış İslam mütefekkirleri, İslam Dünyası'nın batı karşısındaki kültürel ve ekonomik mağlubiyetinin sebebini, klasik İslam düşüncesinden kaynaklanan kaynakları yanlış yorumlama faaliyetinden ileri geldiğini savundular. Bu çağda, tefsir, fıkıh, kelam ve hadis olmak üzere birçok İslami ilim alanında yeniden yorumlama ve değerlendirilme süreci başlamış oldu.

Diğer alanlarda bu süreç kolaylıkla işlerken, **hadis** alanına gelindiğinde bu süreç beraberinde *büyük tartışmaları da getirdi*.

Pozitivist düşüncenin dünyayı ve bu arada İslâm âlemindeki aydın kesimi etkisi altına alması ve İslâm âleminin Batılılar tarafından istila edilmesinden sonra yoğunluk kazanan oryantalist araştırmaların yöneldiği önemli sahalardan biri de Sünnet/Hadis olmuştur. Bu araştırmalar sonucu oryantalistlerin Sünnet/Hadis'e yönelttikleri eleştiriler, İslâm âleminde de etkisini göstermiştir.

Cumhuriyet sonrası Türkiye'sinde de, 1950'lerden sonra, bilhassa İlahiyat Fakültelerinin, sonra da Yüksek İslâm Enstitüleri'nin teşekkül ettirilmesi ile hadis ve sünnet ilimlerinin muhtelif dallarında değişik çalışmalar yapılmıştır. Bu çalışmalardan gerçekten takdire şâyanları² olmakla beraber; Sünnet ve hadis konusunda, tamamen oryantalist bir zihni-

2 Takdire şâyan kitaplardan bazıları: Talat Koçyiğit, Hadis Tarihi, Diyanet Vakfı Yayınları; Ali Osman Koçkuzu, Hadiste Nasih ve Mensuh, Marmara İlahiyat Yayıncılık; Kemal Sandıkçı, İlk Üç Asırda İslam Coğrafyasında Hadis, Diyanet Yayıncılık; Talat Koçyiğit, Kelamcılarla Hadisçiler Arasında ki Münakaşalar, Diyanet Vakfı Yayınları; Yaşar Kandemir, Mevzu(Uydurma) Hadisler, İFAV Yayınları; Ali Osman Koçkuzu, Rivayet İlimlerinde Haber-i Vahitlerin İtikad ve Teşri Yönlerinden Değeri, Diyanet Yayıncılık; Mustafa Genç, Sünnet-Vahiy İlişkisi, Kitabî Yayınevi; Ahmet Yıldırım, Tasavvufun Temel Öğretilerinin Hadislerdeki Dayanakları, DiyanetVakfı Yayınları; Mehmet Erdoğan, Akıl-Vahiy Dengesi Açısından Sünnet, İFAV yayınları; İbrahim Hatiboğlu, Çağdaşlaşma ve Hadis Tartışmaları, Hint Alt Kitası, Mısır ve Türkiye'de Hadis Tartışmaları, İz Yayıncılık; Metin Yiğit, Ebu Hanife'nin Usul Anlayışında Sünnet, İz Yayıncılık

1 Doç. Dr. İbrahim Hatiboğlu, Çağdaşlaşma ve Hadis Tartışmaları, s.13, **İz Yayıncılık, İstanbul,2010**

yetle yazılan eserler de mevcuttur. Bazı modernist ilahiyatçılar, Ali Fuat Başgil'in "Bu fakülte (ilahiyat), yüksek din bilgini yetiştirmez. Bu fakülte, bu programı ve bu hali ile din münekkidi yetiştirir."³ sözünü doğrularcasına pek çok yıllarca eğitimini aldıkları "oryantalistlerin" temsilcileri haline gelmişlerdir.

Günümüzde –maalesef- bazı ilahiyatçı profesörler, bu ilimde mütehasşs olmadıkları halde bazı indi mütalaalar ile, muhaddislerce Cibril Hadisi olarak isimlendirilmiş meşhur hadis-i şerifin, uydurma (mevzû) hadis olduğunu söyleme cehaletini göstermişlerdir. Bu ilahiyatçılardan biri olan Prof. Dr. Süleyman Ateş, Cibril hadisi hakkında "uydurmanın ince ayarlısı" şeklinde, ilmî değerlendirme ölçülerine sığmayan bir yakıştırmayı uygun görmektedir. Prof. Dr. Süleyman Ateş kadar olmasa da Ömer Aydın, M. Hayri Kırbaoğlu ve Mustafa İslamoğlu gibi ilahiyatçılar da, Cibril hadisi hakkında olumsuz kanaatler belirtmektedirler.

Biz bu acizâne çalışmamızda, âlimlerimizce 'Cibril Hadisi' olarak adlandırılan rivayeti, isnad ve metin tetkiki yaparak arzedeceğiz ve modernist ilâhiyatçıların Cibril Hadisiyle ilgili tenkidlerine cevaplar arayacağız. Ayrıca 'Cibril Hadisi'nin İslâm düşüncesine yansımalarını tespit etmeye çalışacağız. Bunu yaparken de İslâm âlimlerinin değerlendirmelerine yer vereceğiz. Tefvik Allah(c.c.)'tandır.

A) CİBRİL HADİSİNİN METNİ, SİHHATİ VE ÖNEMİ

"Cibril Hadisi" tabiri ile kastettiğimiz hadis; Vahy meleği Cebrail'in Hz. Muhammed

Günümüzde –maalesef- bazı ilahiyatçı profesörler, bu ilimde mütehasşs olmadıkları halde bazı indi mütalaalar ile, muhaddislerce Cibril Hadisi olarak isimlendirilmiş meşhur hadis-i şerifin, uydurma (mevzû) hadis olduğunu söyleme cehaletini göstermişlerdir. Bu ilahiyatçılardan biri olan Prof. Dr. Süleyman Ateş, Cibril hadisi hakkında "uydurmanın ince ayarlısı" şeklinde, ilmî değerlendirme ölçülerine sığmayan bir yakıştırmayı uygun görmektedir. Prof. Dr. Süleyman Ateş kadar olmasa da Ömer Aydın, M. Hayri Kırbaoğlu ve Mustafa İslamoğlu gibi ilahiyatçılar da, Cibril hadisi hakkında olumsuz kanaatler belirtmektedirler.

(s.a.v.)'e bir insan suretinde gelerek **İslâm, iman**, ihsân, kıyâmetin zamanı gibi konularda sorular sorması olayından bahseden rivâyettir. Cibril Hadîsi olarak meşhur hadis bazen "**İman Hadîsi**" olarak da adlandırılmıştır.⁵ Cibril Hadîsinin tariklerinin çoğunun kader inancına vurgu yapmasından olsa gerek, bu hadise "**iman ve kader hadisi**" veya sadece "**kader hadisi**" diyenlere de rastlanmaktadır.⁶

Cibril Hadisi, ileride değineceğimiz üzere pek çok varyantı olan bir hadistir. Biz en derli toplu olarak gördüğümüz *İmam Müslim'in* Sahih'indeki rivayetini nakletmek istiyoruz:

"Yahya İbnu Ya'mer haber veriyor: Basra'da kader üzerine ilk söz

eden kimse Ma'bed el-Cühenî idi. Ben ve Humeyd İbnu Abdîrahmân el-Himyerî, hac veya umre vesîlesiyle beraberce yola çıktık. Aramızda konuşarak, Ashab'tan biriyle karşılaşmayı temenni ettik. Maksudımız, onlardan kader hakkında şu heriflerin ettikleri laflar hususunda soru sormaktı. Cenâb-ı Hakk, bizzat Mescid-i Nebavî'nin içinde Abdullah İbnu Ömer (radiyallahu anh)'la karşılaşmayı nasib etti. Birimiz sağ, öbürümüz sol tarafından olmak üzere ikimiz de Abdullah (radiyallahu anh)'a sokuldu. Arkadaşımın sözü bana bıraktığını tahmin ederek, konuşmaya başladım:

'Ey Ebu Abdîrahmân (Abdullah İbnu Ömer'in künyesi), bizim taraflarda bazı kimseler zuhur etti. Bunlar Kur'ân-ı Kerîm'i okuyorlar. Ve çok ince meseleler bulup çıkarmaya çalışıyorlar.' Onların durumlarını beyan sadedinde şunu da ilâve ettim: "**Bunlar, 'kader yoktur, herşey hâdistir (sonradan yaratılmaz) ve Allah**

3 <http://vahadergisi.wordpress.com/2007/04/28/mehmet-gormez-acilim-derinligi-ortadan-kaldirdi/>

4 Süleyman Ateş, Vatan gazetesi, 01 Kasım 2010

5 Beyhakî, Şuabu'l-îmân, I, 239, 257

6 Bkz. Abdullah b. Ahmed b. Hanbel, Sünne, II, 415

önceden bunları bilmez' iddiasındalar." Abdullah (radiyallahu anh):

"Onlarla tekrar karşılaşsan, haber ver ki ben onlardan beriyim, onlar da benden beridirler." Abdullah *İbnu* Ömer sözünü yeminle de te'kid ederek şöyle tamamladı: **"Allah'a kasem olsun, onlardan birinin Uhud dağı kadar altını olsa ve hepsini de hayır yolunda harcarsa kadere inanmadıkça, Allah onun hayrını kabul etmez."**

Sonra Abdullah *İbn-i* Ömer dedi ki: Babam Ömer *İbnu'l*-Hattâb (radiyallahu anh) bana şunu anlattı: "Ben Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in yanında oturdum. Derken elbisesi bembeyaz, saçları siyah bir adam yanımıza çıkageldi. Üzerinde, yolculuğa delalet eder hiçbir belirti yoktu. Üstelik içimizden kimse onu tanıımıyordu da. Gelip Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in önüne oturup dizlerini dizlerine dayadı. Ellerini bacaklarının üstüne hürmetle koyduktan sonra sormaya başladı: 'Ey Muhammed! Bana İslâm hakkında bilgi ver!' Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı:

"İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehâdet etmen, namaz kılman, zekât vermen, Ramazan orucu tutman, gücün yettiği takdirde Beytullah'a hac-cetmendir." Yabancı: '-Doğru söyledin' diye tasdik etti. Biz hem sorup hem de söyleneni tasdik etmesine hayret ettik. Sonra tekrar sordu: "Bana iman hakkında bilgi ver?" Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı:

"Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe inanmandır. Bir de Kadere yani hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna da inanmandır."

Yabancı yine: "Doğru söyledin!" diye tasdik etti. Sonra tekrar sordu: "Bana ihsan hakkındaki bilgi ver?" Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı:

"İhsan Allah'ı sanki gözlerinle görüyor-muşsun gibi Allah'a ibadet etmendir. Sen O'nu görmeden de O seni görüyor."

Adam tekrar sordu: "Bana kıyamet(in ne zaman kopacağı) hakkında bilgi ver?" Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) bu sefer:

"Kıyamet hakkında kendisinden sorulan, sorandan daha fazla bir şey bilmiyor!"

karşılığını verdi. Yabancı: "Öyleyse kıyametin alâmetinden haber ver!" dedi. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şu açıklamayı yaptı:

"Köle kadınların efendilerini doğurmaları, yalın ayak, üstü çıplak, davar çobanlarının yüksek binalar yapmada yarışıklarını görmendir."

Bu söz üzerine yabancı çıktı gitti. Ben epeyce bir müddet kaldım. -Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) bana 'Ey Ömer, sual soran bu zatın kim olduğunu biliyor musun?' dedi. Ben: "Allah ve Resûlü daha iyi bilir" deyince şu açıklamayı yaptı:

"Bu, Cibril'di. Size dininizi öğretmeye geldi."

Cibril Hadîsi'nin metnini bu şekilde arzettiğinden sonra şimdi de **Cibril Hadîsi'nin** hem sıhhati, hem de önemi hakkında yapılan yorumlara değinelim:

Cibril Hadîsi; 8 sahabiden toplam 34 rivayetle tespit edilmiştir. Hadisin sahabe ravileri ve rivayet sayıları şu şekildedir: Hz. Ömer ve *İbn* Ömer (r.a.): Birlikte 9 rivâyet (Sadece *İbn* Ömer'den: 12 rivâyet), Ebû Hureyre (r.a.): 6 rivâyet, Ebû Hureyre ve Ebû Zerr (r.a.): Birlikte: 2 rivâyet, Enes b. Mâlik (r.a.): 2 rivâyet, *İbn* Abbas (r.a.): 2 rivâyet, Cerîr b. Abdillâh (r.a.): 1 rivâyet. Dolayısıyla genel toplamda bu hadis 11 sahâbîye isnâd edilmiş olmaktadır.⁸

İmam Suyûtî, mütevatir hadisleri topladığı *Katfû'l*-ezhar'da, *İmam* Kettânî *Nazmü'l*-Mütenasire isimli meşhur eserinde, *İmam* Nevevî Hazretleri'nin Hadis-i Erbain şerhi el-Vâfi isimli eserde Şamlı âlimler Prof. Dr. Mustafa Buğâ ile Muhyiddin Mistu bu hadisin **"mütevâtir"** olduğunu beyan etmişlerdir. *Şeyhu'l*-muhaddisin Zebîdî, *Ukûdû'l*-cevâhiri'l-Münîfe isimli eserinde bu hadisin altı hadis kitabından sahih senedlerle değişik rivayetlerini toplamıştır.⁹

7 Müslim, *İmân* 1, 5. Ayrıca bakınız: Buhârî, *İmân* 37; Tirmizi, *İmân* 4; Ebû Dâvûd, *Sünnet* 16; Nesâî, *Mevâkîf* 6; *İbnî Mâce*, *Mukaddime*, 9; Ahmed b. Hanbel, *El-Müsned*, el-Fethu'r-Rabbani Tertibi, Ensar Yayıncılık: 1/64-67.

8 Bekir Tatlı, *Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesine Yansımaları*, s.250, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara, 2005

9 Mustafa Köseoğlu, *Cibril Hadisi ve Kader Üzerine*, <http://www.sefkatdergisi.com/sayi-10/252-cibril-hadisi-ve-kader-uzerine.html>

Cibril Hadîsiyle ilgili doktora tezi hazırlayan Bekir Tatlı: **"Cibril Hadîsi kanaatimizce mütevâtîr değil meşhur bir hadistir. Büyük ihtimalle onu rivâyet eden sahâbî sayısı göz önünde bulundurularak böyle bir yoruma gidilmiş olmalıdır. Sahâbî sayısı çok olmakla birlikte bu hadisin bütün tabakalarda tevâtürü ifade edecek tarzda bir topluluk tarafından nakledildiğini söylemek zordur. Ancak sonradan kazandığı büyük şöhret sebebiyle Cibril Hadîsi için belki mânevi tevâtürden¹⁰ bahsetmek mümkün olabilir."**¹¹ diyerek bu konudaki kanaatini belirtmiştir.

Cibril hadisi erken dönemlerden beri son derece yaygın bir şekilde nakledilmiştir. Sahih-i Buhârî, Sahih-i Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesaî, *İbn-i Mace*, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, Müsned-i Ebî Avâne, Müsned-i Ebî Ya'îlâ, Müsned-i Tayâlisî, Sahih-i *İbn-i Hibbân*, Müsnedü's-Şâmiyyîn, Müsnedü'r-Rebî' ve *Şerhu Müşkili'l-Âsâr*¹² vb. pek çok hadis kaynağında yer alan Cibril hadisi, sıhhati konusunda en ufak bir şüphe duyulmadan kabulle karşılanmıştır.

Ulemânın Cibril hadisiyle ilgili kanaati öylesine müspettir ki, onlar hadisin ihtiva ettiği konularla her fırsatta istidlâl ederken çoğu defa herhangi bir şekilde isnâd tahliline bile gerek duymamışlardır. Hadis *istilâhı* ile ifade etmek gerekirse geneli itibarıyla bu hadisin **sahih** ve **meşhur** olduğunu söylememiz mümkündür.¹³

10 Kelimenin mânâsından da anlaşıldığı gibi, lafzî mutabakatı olmayan, fakat mânâ ile rivayet edilen hadislerdir. Maamafih, lafzî mutabakat olmasa bile, bu hadislerde de yalan üzerinde birleşmeleri ihtimal dâhilinde olmayan kalabalık bir cemaatin rivayeti şart koşulmuştur. Ancak böyle hadislerde tevâtür derecesine ulaşan husus, hadîsin aslıdır, yahut özüdür. Meselâ, râvilerden birisi, "fulân kimse bir deve hediye etti" şeklinde bir haber rivayet etse, bir başkası bu haberi "fulân kimse bir at hediye etti", bir diğeri "fulân kimse şu kadar lira hediye etti" şeklinde rivayet eder. Bu rivayetlerde tevâtür derecesine ulaşan husus, "fulân kimsenin bir şey hediye etmesi" dir. Es-Suyûtî, mütevâtîr manevî hadîse misal olarak Hazret-i Peygamberin (duâ esnasında ellerin kaldırılması) hadîsini zikretmiştir. Bu hadîsin muhtelif kaziyelerde zikredilmiş 100 kadar rivayeti vardır; bu kaziyeler tevâtür derecesinde olmamakla beraber, "duâ esnasında ellerin kaldırılması", bütün rivayetlerde müşterektir ve tevâtür derecesine ulaşan husus da budur. (Prof. Dr. Talat Koçyiğit, Hadis Usulü, s.20-21, Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, Ankara)

11 Bekir Tatlı, Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesine Yansımaları, s.251

12 <http://talhahakanalp.net/meshur-cibril-hadisi-ve-kadere-iman/>

13 Bekir Tatlı, A.g.e., s.257

İbn Ebî Şeybe, Buhârî, Ahmed b. Hanbel, Müslim, Tirmizî, Ebû Dâvud, *İbn Mâce*, Nesâî, *İbn Huzeyme* ve *İbn Hibbân* gibi çok önemli hadisçiler Cibril hadisinin rivayetlerine kitaplarında yer vermek suretiyle; âlimlerden bazıları da bu hadis ile kitaplarına başlamak, *şerhettiği* hadislerin başlarında ona yer vermek ve onunla ilgili uzun uzun açıklamalar yapmak suretiyle Cibril hadisine verdikleri önemi fiilen göstermişlerdir.¹⁴

Burada yeri gelmişken âlimlerimizin Cibril Hadîsi ile ilgili bazı yorumlarını aktaralım:

Kâdî İyâz, Cibril Hadîsi'nin zahir ve bâtın bütün ibâdet vazifelerinin açıklamasını içine aldığını söylemiştir. Ona göre inanç esasları, azalarla yapılan ameller, iç duyguların (serâir) ihlâsı ve amellerin âfetinden korunma gibi her türlü konu buna dâhildir; hatta tüm Şeriat ilimleri ona râci ve ondan şubelere ayrılmıştır. Müellifin ifadesiyle bütün vâcipler, sünnetler, müstehablar, haramlar ve mekruhlar bu üç kavramın (**İman, İslâm, İhsân**) içindedir.¹⁵

İmam Kurtubî, bu hadisin, içerdiği sünnet bilgisinden dolayı **"Ummü's-sünne(Sünnetin annesi)"** denilmeye lâyık olduğu kanaatindedir.¹⁶

İbn Dakikî'l-İd şöyle demektedir: "Bu, çok büyük bir hadistir. Yerine getirilmesi gereken zahir ve bâtın bütün amelleri kapsamaktadır. Şeriat'ın bütün ilimleri buna râcidir ve bundan dallanıp budaklanmaktadır. Çünkü bu hadis, bütün Sünnet bilgisini toplamış ve ihtiva etmektedir. O adetâ Sünnet'in anası gibidir. Tıpkı Fatiha sûresinin Kur'ân'ın manalarını topluca ihtiva ettiğinden dolayı "Kur'ân'ın anası" adını alması gibi."¹⁷

İbn Teymiyye, Cibril Hadîsi'nin sahih olduğunu söyledikten sonra, ilave olarak sıhhati

14 Söz gelimi Bağvânın Şerhu's-sünne adlı eserinin ilk kitabı bu hadisle başlar. İmam Nevevî'nin kırk hadisinin ikincisi Cibril Hadisidir. Sa'duddin et-Taftâzânî de, Nevevî'nin ikinci sırada verdiği bu hadisi gayet geniş bir şekilde şerhetmiştir (Bkz. Şerhu'l-Ehâdisi'l-erba'în li'n-Nevevî, s. 65-92). İbn Receb el-Hanbelî de, "cevâmîu'l-kelim" olarak kabul ettiği 50 hadisin ikincisi olarak Cibril Hadîsini almış ve uzunca açıklamalarda bulunmuştur (Bkz. Câmiu'l-ulûm ve'l-hikem, I, 93-143)

15 Kâdî İyâz, İkmâlu'l-Mu'lim, 1,204-205. Krş. Nevevî, Şerhu Sahih-i Müslim, 1,203

16 İbn Hacer, Fethu'l-bârî şerhu Sahih-i'l-Buhârî, c.1, s.93, Beyrut, 1379

17 Nazım Muhammed Sultan, Ana Çizgileriyle İslâm (Nevevî Kırk Hadis Şerhi), Guraba Yayınları: 47-49

üzerinde ittifak edildiğini, kabulle karşılandığını, ilim ehlinin onu nakletmek suretiyle sıhhati üzerinde icmâ ettiğini gösterdiğini, gerek Ebû Hureyre gerekse İbn Ömer rivâyetinin müttefekun aleyh olduğunu söyleyerek, bu hadis hakkında son derece olumlu düşünceler taşıdığını göstermiştir.¹⁸

İbn Receb El-Hanbelî, bütün ilimlerin ve marifetlerin bu büyük hadisin içeriğinde olduğunu; bu ümmetin çeşitli fırkalarına mensup ulemânın hakkında yorum yaptığı ilimlerin bu hadisin haricinde kalmayacağını, herkesin kendi branşına göre bu hadisten bahsettiğini, sadece bu hadiste kâfi derecede bilgi olduğunu belirtmiştir.¹⁹

B) CİBRİL HADİSİYLE İLGİLİ ELEŞTİRİLER

Görüldüğü gibi, hadis literatürünün ortaya çıkmaya başladığı erken dönemlerden itibaren şöhretin zirvesine ulaşmış, kaynaklarda oldukça fazla yer bulmuş ve kendisiyle sürekli istidlâl edilmiş rivayetlerin başında gelen Cibril hadisi, naklettiğimiz üzere pek az hadisin mazhar olabildiği bir haklı şöhrete kavuşmuştur. Öyle ki, son dönemlere kadar bu hadisin sıhhati konusunda kayda değer bir tartışma yapılmamıştır.

Ne var ki -mukaddimede de ifade ettiğimiz üzere- özellikle son asrın ikinci yarısında Cibril hadisinin sıhhati üzerine bugüne kadar bilinenlerin aksi istikametinde bazı tereddütlü yorumlara da rastlamak mümkün hale gelmiştir. Prof. Dr. Süleyman Ateş, bir okurunun Cibril hadisi hakkındaki sorusuna **"Bu hadis, çok sağlam denilen kaynaklarda var ama bana göre uydurmanın ince ayarlısıdır. Kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmak Peygamber döneminin konuları değildir. Kur'ân'da inanç esaslarını belirten ayette kader konusu yoktur... Gerçi Kur'ân'da Allah'ın, olacak her şeyi önceden yazdığına dair ayetler vardır ama bu husus, iman esasları arasında sayılmamıştır. Kadere iman sorunu, 2'nci, 3'üncü asırlarda çıkan mezhep ve kelâm tartışmalarının ürünüdür. İşte bu adamlar düşüncelerini, Peygamber diliyle onaylatmak istemişlerdir. Çok kurnazlık yapılmıştır."**²⁰ şeklinde, ilmî

değerlendirme ölçülerine sığmayan bir değerlendirmede bulunmuştur.

Öncelikle şunu ifade edelim: Her problem öncelikle o konunun uzmanlarına müracaat etmek suretiyle araştırılmalı, sonra onların ortaya koydukları ilmî değerlendirmelere de saygı gösterilerek ilâve yorumlara girilmelidir. Emeğe saygının bir göstergesi sayılması gereken bu davranışın bedihî ve tartışmaya dahi gereksiz olduğunu düşünüyoruz. Sözgelimi Kur'an veya Tefsir usulü alanında bir mesele tartışıldığında bunun cevabının öncelikle bir sosyoloji, psikoloji, üroloji, nefroloji, arkeoloji vs. uzmanında aranması ne kadar yanlışsa, hadis ile ilgili problemlere yaklaşım tarzı da bu minvalde düşünülmelidir.

Elbette ki ilgili sorun adı geçen ilim dallarını da ilgilendiriyor olabilir, bu nedenle onlardan da görüş sorulabilir hatta sorulmalıdır da; ama sorunun çözümünü öncelikle bu bilim insanlarından bekleyemezsiniz. Çünkü yine aynı örnekten hareketle Kur'an veya Tefsir usulü hakkında (Hadis de böyledir) söz söyleyebilmek için Arap dili, lügat, sarf, nahiv, maânî, beyan, bedî gibi pek çok ilim dalında yeterli bilgi donanımına sahip olunması gerekir. Bunlar olmadan yapılan yorumlar herhangi bir şekilde ilmîlik içermezler. Teşbihte hata olmaz, yine mesela bir insan hastalandığı zaman doktorun verdiği ilaçları diğer doktorlara, eczacılara, laborantlara vs. danışarak mı kullanır, yoksa kendi doktoruna güvenir ve hemen tedaviye mi başlar? Hele hele hastanın bir de elinde ilaçlarla bakkala, manava, kasaba, aktara, baha-ratçılara vs. giderek bu ilaç ve içeriği hakkında fikirlerini sorması, onlara danışması, onlardan destek beklemesi ve onların tasdikine ihtiyaç duymasının, ne derece akıl kârı olduğunun değerlendirmesini okuyuculara bırakıyoruz.

Dolayısıyla bir ayet öncelikli olarak müfessirlere, bir hadis öncelikli olarak hadisçilere, tarihî bir mesele öncelikle tarihçilere, tıbbî bir konu öncelikle hekimlere... Velhasıl her konu öncelikle o konuda uzman ve bilgi sahibi olanlara sorulmalı, daha sonra diğer bilim insanlarına müracaat edilmelidir.²¹

Allâme Muhammed Zâhid el-Kevserî'nin dediği: **"Bir ilim dalında otorite olmuş**

18 İbn Teymiye, Minhâcu's-sünne, 1,106,107 (I-X, y.y., 1406)

19 İbn Receb, Câmiu'l-ulûm, 1, 134-135.

20 <http://haber.gazetevatan.com/din-adina-yapilan-kalpazan>

liklar/337967/4/Yazarlar/31

21Yrd. Doç. Dr. Bekir Tatlı, Modern Hadis Tenkit Üslûbu Üzerine-Cibril Hadisi ile İlgili Temelsiz Bir Eleştirinin Eleştirisi-, Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi 10 (1), s.75, Ocak-Haziran 2010

nice kimseler vardır ki, başka ilim dallarında 'avam' mertebesinde dirler"²²

sözü maalesef dikkate alınmamıştır. *İslam adına herkesin, aklına geleni söyleme özgürlüğüne (!) sahip olduğu günümüz Türkiye'sinde, Akait'ten Fık'h'a, Tefsir'den Hadis/ Sünnet'e kadar her konuda ortaya atılan ilahiyatçılarıdan biri olan Prof. Dr. Süleyman Ateş, "bu benim saham değil" diyerek geri çekilmesi gerekirken, gazete köşelerinden yalan-yanlış değerlendirmelerde bulunmaktadır.*

Sadece Cibril hadisini reddetmeyen Ateş; *Günümüzde* yaşayan Yahudi ve Hristiyanların da cennete gireceği fikrini savunmakta, Kur'an-ı Kerim'de evrim teorisi olduğunu söylemekten çekinmemekte, maymunun insandan gelmiş olabileceğini savunmaktadır.²³

Süleyman Ateş'in Cibril hadisi hakkında **"uydurmanın ince ayarlısı"** şeklindeki nitelemesi hakkında şunu söyleyelim: *Hadis başta olmak üzere Tefsir, Akâid-Kelâm, Tasavvuf vs. gibi ilim dallarını ve İslâm kültür ve medeniyetini erken dönemlerden itibaren derinden etkilemiş bir hadis hakkında uydurma hükmünü verebilmek için gerek sened gerekse metin tenkidi açısından kayda değer bir çaba göstermek ve hadisin bütün tariklerini inceleyerek bir sonuca ulaşmak gerekir diye düşünüyoruz. Yoksa Cibril hadisinde sırf kader mevzuu ele alındığı için ve hadisin bütün varyantlarını dahi inceleme gereği duymadan uydurma hatta hakaretimiz bir ifadeyle "uydurmanın ince ayarlısı" demek, bilimsel kriterlerde karşılığı bulunmayan ve insaf ölçülerine*

Hadis başta olmak üzere Tefsir, Akâid-Kelâm, Tasavvuf vs. gibi ilim dallarını ve İslâm kültür ve medeniyetini erken dönemlerden itibaren derinden etkilemiş bir hadis hakkında uydurma hükmünü verebilmek için gerek sened gerekse metin tenkidi açısından kayda değer bir çaba göstermek ve hadisin bütün tariklerini inceleyerek bir sonuca ulaşmak gerekir diye düşünüyoruz. Yoksa Cibril hadisinde sırf kader mevzuu ele alındığı için ve hadisin bütün varyantlarını dahi inceleme gereği duymadan uydurma hatta hakaretimiz bir ifadeyle "uydurmanın ince ayarlısı" demek, bilimsel kriterlerde karşılığı bulunmayan ve insaf ölçülerine sığmayan indî bir yorumdur.

sığmayan indî bir yorumdur.²⁴

Prof. Dr. Süleyman Ateş kadar açıktan ve net ifadelerle olmasa da, ilahiyatçı **M. Hayri Kırbaçoğlu** da Cibril Hadisine dair eleştirilerde bulunmuştur. Bu husustaki eleştirisi; Cibril Hadisi'ne kitaplarında yer veren kişilerin ilk kader tartışmalarının başladığı Irak/ Basra ulemâsından olmasıdır.²⁵ Kanaatimizce bir hadisin sadece bazı bölgelerde yaygın olması, onun uydurma sayılması için yeterli olmayıp, başka birçok delille desteklenmesi gerekmektedir.²⁶

Mustafa İslamoğlu da, Cibril hadisinin özellikle kaderle ilgili bölümlerinden hareketle olumsuz kanaatlerini belirtmektedir.

Biz Cibril hadisinin belki de ihtiva ettiği konulardan en önemlisi olan Kader'e iman konusunu;

Bu konudaki M. Hayri Kırbaçoğlu ve Mustafa İslamoğlu'nun eleştirilerini ve Ulemâmızın cevaplarını -inşallah- **önümüzdeki sayıda ele alacağız.** Selam ve dua ile...

NOT: Bir kez daha, doğru anlaşıldığı ve gerektiği şekilde değerlendirildiği takdirde hâsılası son derece yüksek olan bir aya, mübârek Ramazan ayına eriştik. **'Evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayı'** olan Ramazan-ı Şerif ayınızı ve içindeki Kadir gecenizi şimdiden tebrik ediyor, idrak edeceğimiz Ramazan Bayramının da hayırlara vesile olmasını, bu mübarek bayramın, Müslümanların dirilişine, vahdetine, güçlenmesine ve kurtuluşuna vesile olmasını şanı yüce Rabbimden niyaz ediyorum. **(DEVAM EDECEK)**

22 Makalat-ı Kevserî

23 Süleyman Ateş'in bu ve benzeri fikirlerin eleştirisi için Dr. Ebubekir Sifil hocamızın Modern İslam Düşüncesinin Tenkidi (Kayıhan Yayınları) serisini tavsiye ediyoruz.

24 Yrd. Doç. Dr. Bekir Tatlı, Modern Hadis Tenkit Üslûbu Üzerine-Cibril Hadisi ile İlgili Temelsiz Bir Eleştirinin Eleştirisi, s.70

25 Kırbaçoğlu, Alternatif Hadis Metodolojisi, s. 353-354, Ankara, 2000.

26 Bekir Tatlı, A.g.e., s.252

Genç Birikim Geleneksel Pikniği Yapıldı

Genç Birikim

Genç Birikim olarak her yıl düzenlediğimiz ve artık bir gelenek haline gelen pikniğimiz 30 Haziran 2013 Pazar günü Ankara Çubuk Karaçam'da yapıldı.

Yüzlerce kişinin katılımıyla gerçekleşen piknik sabah kahvaltıyla başladı. Kısa bir hoş geldiniz ve sunuş konuşmasının ardından pikniğimiz spor etkinlikleriyle (voleybol ve futbol turnuvası) devam etti. Öğle saatlerinde kısa bir program yapıldı. Program, Kur'an-ı Kerim tilaveti ve mealinin okunmasıyla başladı. Arkasından Genç Birikim Yazarlarından Süleyman Arslantaş gündeme dair kısa bir selamlama konuşması yaptıktan sonra Yalçın İçyer Hocamız kalplerimize, gönüllerimize hitabeden veciz bir konuşma yaptı. Konuşmasında

Mü'minûn suresinde belirtilen mü'minlerin özelliklerinden bahsetti ve konuşmasını yaptığı dua ile tamamladı.

Öğle namazı ve öğle yemeğinin ardından düzenlenen futbol ve voleybol turnuvası öğleden önce kaldığı yerden devam etti. Katılımcılar Rab-bimizin bize bahsettiği doğada yürüyüş yaparak, dinlenerek hoşça vakit geçirdiler.

İkinci namazının ardından karpuz ikramıyla piknik sona erdi.

Davetimize icabet ederek pikniğimize katılanlara teşekkürlerimizi iletiyoruz.

Piknik etkinliğimizden kareler:

Merhaba Ey Şehr-i Ramazan!

Hayriye BİCAN

Şehr-i Ramazan hikmeti ve himmetiyle küre-i arz ehlini bir kez daha sardı. Ak-liselim sahibi pak dimağları hakka ve hakikata yönlendirdi. Şehr-i Ramazan müjdelerle doludur. Arayıştır, kurtuluş ve fırsattır. Peygamber Efendimiz(s.a.v) Şaban ayının son gününde müjdelerle dolu bir hutbe irad etmiştir. "Ey İnsanlar! Yüce ve mübarak bir ayın gölgesi üzerimize düştü. O ayda bir gece vardır ki, bin aydan daha hayırlıdır. Allah(c.c) bu ayda oruç tutmayı farz kıldı. Geceleyin ibadet yapmayı (Teravih kılmayı) nafile kıldı. O ayda bir hayır işleyen kimse, diğer aylarda farz işlemiş gibi olur. O ayda bir farz işlemiş olan ise diğer aylarda yetmiş farz işleyen gibidir. O (ay) sabır ayıdır. Sabrın karşılığı ise cennettir. O, yardımlaşma ayıdır. O ayda müminin rızkı bolladır. O ayda kim bir oruçluya iftar ettirirse bu, günahlarının bağışlanmasına ve cehennemden kurtulmasına sebep olur. Aynı zamanda oruçlunun sevabı kadar sevap verilir. Oruçlunun sevabından da bir şey eksilmez..."

Rahmete dikilmiş gözlerle merhaba diyoruz, Şehr-i Ramazana. Ramazan Hilali'nin halesinin aydınlığıyla kamaşan gözlerle, gökyüzünü dolduran kandillere merhaba diyoruz sana Ey Şehr-i Ramazan. Vuslatı özleyen soluklarla merhaba diyoruz, hoş geldin Ey Şehr-i Ramazan! Sabrın, teslimiyetin, bereketin ve rahmetin sokaklarda dolaşmasına merhaba diyoruz. Vicdanları dolduran tövbe ve muhasebe atmosferine merhaba diyoruz. Merhaba diyoruz on bir ayı şerefliendiren bir aya, fani zamanın boynuna takılan gerdanlığa merhaba diyoruz. Başına rahmet tacı giydirilen bir zamana merhaba diyoruz. Merhaba Ey Şehr-i Ramazan! Hoş geldin Ey Şehr-i Gufran!

Bir kez daha hayata rahmet damlaları düştü. Ramazan-ı Şerif teşrif etti hayatımıza, şükürler olsun. Şehri Kur'an olan, içinde bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesini bulunduran Ramazan her yıl Müslümanları imanda, fikirde, amelde irşat etmek için gelir. İslam'ın köklü, güçlü, zengin çağrısını çağlara taşır. İstikbale nur taşır. Çağlar üstü mesajın engin ufuklarını işaret eder. Dünya insanını, insanlığı kurtuluşa ulaştıracak kuşatıcı ve derinlikli medeniyetin rahmet iklimine çağırır.

İşte yine bir mübarek aya girdik, elhamdülillah. Müminlerin gönüllerindeki Şehri Ramazan coşkusu 1434. Kez yaşanıyor. Dünya semasında bir kez daha süzülerek nazlı nazlı dalgalanıyor, Şehri Ramazan Hilali. Annemin beni uyandırdığı ilk sahur gibi tapta-

ze duygularla heyecanla kucaklıyorum Şehri Ramazanı. Günlerin, haftaların, ayların araya girdiği özlem dakika dakika artarak iftar vuslatına kavuşuyor. Şehri ramazan sevinci hayatı dolduruyor. Sahurda uyandırılan her çocuk sevinçle rahmet esintileriyle diriliyor. Heyecan ve sabırsızlıkla ilk iftarı bekleyen çocukların gönülleri İslam'ın ve Kur'an'ın nuruyla yoğruluyor. Belki de son Ramazan'a son iftara ulaşan dedeler ve nineler deruni bir huzurla, manevi bir zırhı kuşanarak Rabbani rahmete doğru akıp giden anlarda muhabbet vuslatını yaşıyor. Özlem ve rahmetle dolu mucizevi bir tekrarlanış sürüp gidiyor. Dede-ninelerin ve anne-babaların yaşadığı mutlulukları çocuklar ve torunlar yaşıyor. Rahmet mevsimi sevinçli bir devinimle gönülleri canlandırıyor. Şehri Ramazan sevinci ve lezzeti kâinatı kuşatıyor.

Ramazan kelimesinin harfleri de muhtevası hakkında bize yol gösterir. Ra; rahmet ve rıza, mim; merhamet, muhabbet, mağfiret, maidei rahman, dat; ziya yani ışık, aydınlık, parlaklık ve nun; nur... Ramazan tümüyle hayırdır, berekettir. Ramazan rahmet mevsimidir. Ufkumuza hayırlar müjdeler. Ramazan'ın evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu kurtuluştur, müjdedir, bayramdır.

Ramazan kelimesinin manalarına baktığımızda, çok zengin anlamlarla yüklü olduğunu görürüz. Böylece, Neden bu aya Ramazan denildiğini de daha iyi anlamış oluruz. Ramazan'ın bir anlamı; yaz sonunda sonbaharın başında yağıp yeryüzünü tozdan temizleyen yağmurdur. Güneşin şiddetli sıcağından taşların yanıp kızması Ramazan kelimesine verilen ikinci bir manadır. Ramazan için verilen diğer bir mana da, kılıcın namlusunu veya ok demirini inceltip keskinleştirmek için iki taş arasına koyup dövmeektir.

Şehr-i Ramazan bir arınma, bilenme ve bilinçlenme fırsattır. Suyun kiri temizlediği gibi Şehr-i Ramazan da ilahi rahmet sebebiyle günahı, isyanı, fıskı, fücuru silip götürerek ruhları temizler. Günahı yakıp yok eder. İlahi aşk ateşini tutuşturur. Mümine kılıç gibi keskin bir nazar, feraset yüklü bir bakış kazandırır. Bu bereketli ay, Mümine bilenip ılıdayan dipdiri irade kazandırır. Haksızlığa, zulme ve zalime karşı izzetli bir duruş katar.

Ramazan, rahmet yağmurudur. Güz yağmuru anlamına gelen Ramazan, sekinet ve rahmet damlalarıyla insanoğlunu temizler tüm kirlerden. Güz yağmurunun yaz boyunca biriken tozu toprağı si-

lip süpürdüğü gibi, Şehri Ramazan da alır götürür bizden bütün çirkinlikleri. Her türlü aç gözlülüğün, ihtirasın, öfkenin ateşini söndürüp, serinleten, ferahlatan bir yağmur. Şehri Ramazan bir temizlenme ve yenilenme vesilesi olarak bize hediye edilmiştir. Ramazan diğer aylarla nöbetleşerek geliyor. Ramazan-ı Şerif on bir ayda hayatımıza teşrif etse de Kur'an hayatımızın içindeyse, hayatı organize eden ana güç ise Müslüman'ın hayatı Ramazana dönüşür. Şehr-i Ramazan'ın sonu bayram, elhamdülillah.

Ramazan ayı kutsiyetini Kur'an'dan alır. Allah(c.c), Kur'an'ı bu ayda indirerek, bu aya kutsallık tacını giydirmiştir. Kur'an'da, Ramazan'ın şan ve şerefine, bereket ve kutsiyetinin Kur'an'a bağlı olduğu vurgulanır. "O Ramazan ayı ki Kur'an onda indirilmiştir. (O Kur'an) insanları hidâyete erdirmek. Doğru yolu ve hak ile batılı ayırt eden hükümleri açıklamak üzere indirilmiştir. Sizden her kim bu ay'a erişirse orucunu tutsun..."(Bakara-185).

Şehr-i Ramazan'ı hakkıyla ihya etmek için, Kur'an'ı gündemimize alarak dosdoğru olarak anlamalıyız. Kur'an'ın diriltici misyonunu kavrayıp, hayata ve olaylara bu perspektiften bakmalıyız. Kur'an'ın rahle-i tedrisinde bulunarak, vahiy kaynağından beslenerek bir hayat inşa etmeliyiz. Eğer insan, hidayet kaynağı olan ve hak ve batılı ayırt eden bu Kitab'ı hakkıyla okursa zihin bulanıklığından, fikir kirliliğinden ve yürek pasından kurtulur.

Ramazan Kur'an ayıdır. Şehri Ramazanı Kur'an'ın inzali bereketli kılmıştır. Şehri Ramazan gelişyle Müslüman hayatlara bir tezkire/hatırlatma ve tezkiye/temizleme bilincini taşır. Rabbanî mesajı, emin elçinin eliyle insanlığa ulaştıran bu Yüce Kitap, Furkan'dır, Zikir'dir. Hakkı batıldan ayırarak, hakkı hatırlatmaktadır. Hayır ve bereketin yoğun olarak yaşandığı bu ay faziletini ve üstünlüğünü, hayat kitabımız olan Kur'an'dan almaktadır. Kur'an'ın hedefi de hidayettir. Bunun için beyanlar verir, insanlığı doğruya çağırır. Hakkın ve hakikatin ölçülerini hayatımıza taşır. Allah'ın kelamını, peygamber efendimizin sünnetine uygun olarak okuyarak, mesajını anlamaya çalışarak, hayatımızı bu minvalde organize edip, düzenlemeliyiz. Hayatı, Kur'an ve sünnet ile tashih edip, hak ölçüye uymayan davranış ve alışkanlıklarımızı imha etmek için gayret etmeliyiz. Hayatımıza Kur'an baharının tazeliğini taşımalıyız. Ramazanla girdiğimiz bu Kur'an mevsimini son nefese kadar sürdürme cehdinde olmalıyız. Müslümanlar için, Ramazan, hatırlatma ve öze dönme mevsimi olmalıdır. Ramazan iklimi bizi kendimize getirmelidir. Ömrünü Kur'an'a göre planlayan ve geçiren insan ömrünü Ramazanlaştırır. Ömür boyu Ramazan tadını ve lezzetini hisseder. Bir ömrü Ramazan bereketinde geçirir.

Şehri Ramazan taptaze bir ruh getirir tüm insanlığa. Deruni bir kulluk şuuru, muhabbet dolu bir kardeşlik şuuru bahşeder mümin yüreklere. Vahdeti hedefleyen ilahi sözü hatırlatır. Bir kez daha Ramazan medeniyeti hayat kapılarını çaldı. Bir aziz misafir kapılarımızı araladı. Bu şerefli konuk esenlik ve rahmetle gelir bize. Dağınıklığımızı toplamak, parçalanışımızı bütünlemek için gelir bize. Aklımızı, duygu ve düşüncelerimizi, hayatımızı toplamak için, dağınıklığımızı düzenlemek için gelir. Ramazan rahmet atmosferinde oluşan bir tedavi iklimidir. Kişilik kıvamındaki sarkmaları, bozulmaları, yıpranmaları onarır. Ramazan hem beden hem de ruh için bir doktordur. Bedensel ve ruhsal ağırlardan, ağırlıklardan kurtulmak için bir fırsat ve bir başlangıçtır.

Ramazan ayının idrak edilmesi, özel bir zaman dilimine şahit olmak demektir. İnsan namaz, kur'an ve zikir ile donanır, yenilenir ve kuvvetlenir. Merhamet ve cömertlik, yardımlaşma bu günlerde zirveyi zorlar. Bu ayda güzel ve hayırlı değişimler gerçekleşir. Ramazan verimli bir yolculuktur. Bu bereketli günler hayatımıza hayrı, ihlası ve ıslahı getirir. Ramazan, ümmeti daha fazla tövbeye, daha fazla merhamete, daha fazla gayrete teşvik eder. Dünyanın her yerinde oruç tutan Müslümanlar var. İslam'ın nuru karanlığı, zulmü silecektir, yenecektir. Ramazan aydınlığı, yüzümüzü ağartacak, kalbimizi parlatacak, vicdanları uyandıracak ve ümmeti hakikate yaklaştıracak, Rabbimizin izniyle.

Toplum olarak içinde bulunduğumuz olumsuzluklardan kurtulmak için büyük bir gayret göstermemiz şarttır. Bir Ramazan ayını daha idrak ettiğimiz şu günlerde gayretimizi daha çok artırmalıyız. Bu bereketli zaman dilimini, hayatın her dönemini temizleme işlemine vesile kılmak büyük bir kazançtır. Bu mübarek ay, unutmaya meyyal nefisleri tezkiye etmek için bir fırsattır. Hayatı bir kez daha muhasebeye tabi tutmak için bir vesiledir. Böylece ameli yoğunluğu artmış, iman iklimi kuvvetlenmiş bir yaşamın merdivenlerinde yükseliriz...

Sözün sonunda bu Ramazan'ın Müslümanlar için hatta tüm insanlık için arınma vesilesi ve bilinç takviyesi olmasını dileyelim yüce Rabbimizden. Her bir Müslüman için nefis terbiyesi ve tezkiyesi olarak geçsin bu Ramazan mevsimi. Bu kutlu iklimin manevi ziyafet sofrasından doyasıya istifade etmeyi Rabbim cümle Müslümanlara nasip etsin. Ya Rabbi zulüm ve işkence altında olan bütün kardeşlerimize yardım et. Onlara zafer ihsan eyle. Yardımını ve mağfiretini üzerimize yağdır. Kalplerimizi sırat-ı müstakim üzerinde sebatkâr kıl. Dualarımızı kabul buyur.

"Ey Rabbimiz! Bize sabır, cesaret ve sebat ver. Kâfirlere karşı bize yardım et." (Bakara-250)

"Rabbim! Her şeyi kuşatan rahmetin aşkına, beni/bizi affeyle ve bağışla!"(İbni Mâce)

Gezi Parkı Olayları ve Özel Harp Dairesi*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Gezi Parkı olayları iki haftayı aşkın bir zamandan beri ülkenin huzurunu bozacak tarzda halen devam etmektedir. Özellikle ilk günlerde, şehirlerin en merkezi yol ve kavşaklarını kapatmalar, etrafa gelişi güzel saldırılar, gece yarısı tencere tava ile sokağa dökülmeler artarak devam etmiştir. Bu olayların bu kadar uzun, saldırgan ve yaygın bir şekilde devam etmesi, ister istemez akla, derin devletin, uluslararası Siyonist ve emperyal güçlerin kirli ve karanlık senaryolarını getirmiştir. Gezi Parkı'ndaki üç-beş ağacı bahane ederek gençleri hatta çocukları sokağa döken bu karanlık ve illegal güçlerin amacı elbette sadece -hatta hiç de- bu üç-beş ağaç değildi. Bu ağaçlar, gençlerin, çocukların sokaklara dökülmesi için sadece bir bahane olarak kullanılmıştır. Eğer gerçekten bu olayların gerçek sebebi ağaç sevgisi olsa idi, her sene yılbaşında

Bu olayları organize etmek, istenilen amaca uygun olarak yönlendirmek sıradan bir organizasyonu çok aşan imkân, tecrübe ve kadroyu gerektirmektedir. Bu da, bu örgütlerde yoktur. Ancak yaşı müsait olanlar bu olayların benzerine, Kahramanmaraş, Çorum, Malatya olayları ile 1 Mayıs ve her darbe öncesinde aynı merkezden düğme basılarak çıkarılan ve günlerce devam eden iç kargaşalıklardan sonra 12 Eylül darbesinin gerçekleştirildiğini çok iyi hatırlarlar. Aslında Taksim Gezi Parkı dolayısıyla çeşitli illerde meydana gelen terör olaylarının da amacı, geçmişte olduğu gibi bir darbe ortamı hazırlamaktır. Çünkü senaryo aynı, oyun aynı, değişen ise sadece oyunculardır.

kesilen milyonlarca çam ağacı için de, bu çevreler tarafından çevreci refleksle benzeri olmasa da bir tepki ortaya konması gerekmez miydi? Bırakın tepki ortaya konmasını -muhtemelen birçoğukesilen bu çam ağaçlarının gölgesinde kafayı çekerek demlenmektedir. Kısacası Gezi Parkı'ndaki ağaçlar, halkın sokağa dökülmesi için provokatörler tarafından sadece bir bahane olarak kullanılmıştır.

Peki, -ağaç bahane ise- asıl sebep neydi ki, bu gençlerin ya da İşçi Partisi'nin TGB'si ve DHKP/C, KCK'nın Kemalist kanadı, TİKKO, TKPM/L gibi diğer Marksist terör örgütlerin, bu kadar kısa bir sürede ve bu kadar uzun bir zaman -15 gün- bu olayları birçok ilde aynı anda nasıl başlatmışlar ve nasıl devam ettirebilmişlerdir?

Oysa bu illegal terör örgütleri ve diğer legal ve illegal örgütler de bir araya gelse, hepsi güçlerini birleştirseler bile bu kadar kısa bir sürede ses getirici, devletin güvenlik güçlerini -adeta- acze

*"www.gencbirikim.net'ten alınmıştır.

düşürücü bir eylem gerçekleştirmeleri mümkün olamazdı. Herhalde bu olayların, dikkat çekilmesi ve irdelenmesi gereken yönü, bu yön olmasıdır. Çünkü bu olayları organize etmek, istenilen amaca uygun olarak yönlendirmek sıradan bir organizasyonu çok aşan imkân, tecrübe ve kadroyu gerektirmektedir. Bu da, bu örgütlerde yoktur. Ancak yaşı müsait olanlar bu olayların benzerine, Kahramanmaraş, Çorum, Malatya olayları ile 1 Mayıs ve her darbe öncesinde aynı merkezden düşme basılarak çıkarılan ve günlerce devam eden iç kargaşalıklardan sonra 12 Eylül darbesinin gerçekleştirildiğini çok iyi hatırlarlar. Aslında Taksim Gezi Parkı dolayısıyla çeşitli illerde meydana gelen terör olaylarının da amacı, geçmişte olduğu gibi bir darbe ortamı hazırlamaktır. Çünkü senaryo aynı, oyun aynı, değişen ise sadece oyunculardır.

Dolayısıyla İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Antakya'da, Adana'da ve diğer şehirlerde meydana gelen, önüne geleni yakan yıkan Taksim Gezi Parkı olayları da, tıpkı geçmişte olduğu gibi yine bu küresel karanlık güçlerin ve yerli işbirlikçilerinin çok önceden planladıkları bir senaryonun pratiğe aktarılmasından başka bir şey değildir. Üniversite, lise hatta ortaokul öğrencilerini gecenin bir yarısında ya da okulda olmaları gereken bir vakitte meydanlara sürmeleri, polislere ve araçlarına karşı düşmanca saldırtmaları, sadece bu yerli işbirlikçi/taşeron örgütlerin işi

değildir. Bırakın polise ve araçlarına saldırmayı, dükkânlara, banka şubelerine, otobüs duraklarına, panolara, Mobese kameralarına, sivillere ait araçlara vahşice saldırımları başka nasıl izah edilebilir ki? Bu gençler, nerede ve nasıl bir eğitime tabi tutulmuşlardır ki, bu kadar vahşileşmiş ve barbarlaşmış olarak sokaklara sürülmüşlerdir. Önüne gelene saldıran, kıran, yakan yıkan bir anlayış, bu gençlere nasıl ve nerede verilmiştir? Bu kin ve nefret nasıl aşılanmıştır henüz ortaokul ve lise çağındaki bu çocuklara? Başörtülülere karşı vahşice dil uzatmaları hatta saldırımları, linç etmeye kalkışmalarını gerektiren gözü dönmüşlük bu insanlara hangi karanlık dehlizlerde empoze edilmiştir? En azında bir kısmının ailesinde ya da yakınlarında başörtülülerin bulunduğu bu gençlerin, kışkırtılmadan, provoke edilmeden kendiliklerinden bunu yapmaları mümkün değildir. Çocuklar için bir oyun olarak algılanan bu olayların amacı aslında toplumsal bir kaos ve çatışma meydana getirmektir. Amaç ne olursa olsun, bu gençlerin, bu çocukların nasıl bu kadar vahşileş(tiril)ebildikleri bizleri düşündürmelidir. Bu olaylara katılanlar, laboratuvarlarda, araştırma merkezlerinde psikolojik ve sosyolojik bir takım tahlillere, testlere tabi tutulmalıdır. Aksi halde birçok şeyde geç kalındığı gibi bu konuda da geç kalınabilir. Çünkü muhtemelen bu çocukların içinde bizlerin, yakınlarımızın ya da tanıdıklarımızın çocukları da bulunmaktadır. Dolayısıyla bu

konu, siyasilere, laiklere, Kemalistlere, liberallerle, anti-kapitalistlere hatta ılımlı İslam yanlıları-na bırakılmayacak kadar önemli bir konudur.

ÖZEL HARP DAİRESİ YA DA BEYAZ KUVVETLER

Bu gençler, çocuklar nasıl bir eğitime tabi tutulurlarsa tutulsunlar, bu kadar önlerine çıkını yakıp yıkacak kadar vahşileşmeleri mümkün değildir. Mutlaka bunları provoke eden, tahrik eden, önünde giden, saldıran, onların da bu saldırıların içinde, hatta önünde bulunmasını sağlayan yerli ve yabancı istihbarat ve psikolojik harekât uzmanları bulunmaktadır. Zaten bu uzmanların, Türkiye’de, legal ve illegal anlamda resmi ya da gayri resmi olarak faaliyet gösterdikleri de bilinmektedir. Taksim Gezi Parkı olayları dolayısıyla Türkiye’nin çeşitli şehirlerinde aynı anda düğmeye basarcasına çık(ırıl)an olayların arkasında bu uzmanların ve onların oluşturduğu gizli ve karanlık terör örgütlerinin bulunduğu muhakkaktır. Nitekim bazı basın yayın organlarında da gündeme getirildiği gibi, bu olayların arkasında yabancı ajan provokatörlerin yanında, ‘Beyaz Kuvvetler’ ya da yaygın olarak bilinen ismiyle ‘Özel Harp Dairesi’nin yeraltı unsurları bulunmaktadır. Nedir bu ‘Beyaz Kuvvetler’ ya da ‘Yer Altı Unsurlar’? Bilindiği gibi Özel Harp Dairesi, ABD tarafından Eylül 1952 yılında Seferberlik Tetkik Kurulu (STK) ismiyle kurulmuş, 1965’de ‘Özel Harp Dairesi (ÖHD)’, 1990’lı yıllardan itibaren de ‘Özel Kuvvetler Komutanlığı’ (ÖKK) ismini almış bir kurumdur. Kâğıt üzerinde Sovyetler Birliği’nin yani komünizmin Türkiye’yi işgal etmesi halinde bu kurum, halkı organize ederek komünizm işgaline karşı örgütlenme, silahlandırma, işgale karşı mukavemet oluşturma amacıyla kurulmuşsa da, ilerleyen yıllarda ABD’nin menfaatine aykırı olarak gelişen ya da gelişme ihtimali gösteren her olayda, ABD isteği doğrultusunda defalarca kullanılmıştır. Bu kurumun bu anlamda ilk kullanılışı 6-7 Eylül 1955’de İstanbul’da, azınlıklara karşı olmuştur. Nitekim bir ara Özel Harp Dairesi Başkanlığı da yapmış Sabri Yirmibeşoğlu, kendisi ile yapılan bir röportajda çok açık olarak bu olayları Özel Harp Dairesi (ÖHD) gerçekleştirdiğini söyleyebilmiştir.¹ Aslında her darbe öncesinde; 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980, 28 Şubat 1997, 27 Nisan 2007 darbe ya da postmodern darbelerin ve değişik zamanlarda verilen muhtıraların arkasındaki güç de, yine ABD tarafından kurulan ÖHD’dir.

1 Daha geniş bilgi için bkz; Ali KAÇAR, Genç Birikim Dergisi, Sayı: 112, “6-7 Eylül Olayları ve Kontrgerilla/Özel Harp Dairesi” başlıklı makalesi.

ÖHD, yeraltı ve yer üstü olmak üzere iki unsurdan oluşmaktadır. Yer üstü unsurları bordo bereliler/askerler/komandolar olarak da bilinen askerlerden oluşmaktadır. Bu birim Genel Kurmay Başkanlığı İkinci Başkanlığı’na bağlı olarak faaliyet göstermektedir. Olayların kullanılmasında, kargaşalıkların çıkarılmasında, toplumun istenilen yöne yönlendirilmesinde etkin olarak kullanılan birim ÖHD’nin yeraltı unsurlardır. Bu unsurlar, gizli, tanınmayan ve ömür boyu görevli ‘vatansever’ güçlerden oluşmaktadır. Bu ‘vatansever’ güçler arasında gizli, birbirini tanımayan “Yerel polis müdürü, okul idaresi ve müdürleri, önde gelen din temsilcileri, yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri, sendika lideri veya liderleri, etkili basın-yayın organlarının yayımcıları, büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri ve diğer etkili kişiler” bulunmaktadır.² ÖHD Eski Başkanlarından Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu’nun da belirttiği gibi; ‘bunlar arasında azami ölçüde gizlilik muhafaza edilmekte ve emniyet mülahazaları ile personel birbirini tanımamaktadır.’ (Silahlı Kuvvetler Dergisi, Mart 1976)³ Sabri Yirmibeşoğlu kendisi ile yapılan bir röportajda da; “ÖHD’nin sivil kanadı diye tutturmuşlar. Yahu bunların hepsi çok güvenilir kişilerdir. Bu kişiler ÖHD’nin en başındaki yetkili de tanımaz. Ben de tanımazdım...” şeklinde konuşmak suretiyle bu birimin gizliliğinin önemine değinmiştir.

İlk Özel harpçi subaylardan ve Özel Harp Dairesi’nin ilk Lojistik Şube Müdürü olan emekli Albay İsmail Tansu da, bu sivil güçleri şöyle anlatmaktadır: “Sivil uzantılar ülke işgal edilince kullanılmak üzere barış zamanından eğitilip bekletilirler. Görev verilmezler. Kopuk tesbih taneleri gibi her yere dağılmışlardır. Türkiye’nin her yerindedirler. Savaşla beraber tesbihin ipi bağlanır. Görev alırlar. Karı-koca aynı birimdedirler ama birbirlerinden haberleri yoktur. Herkes kendi görevini yapar.”⁴

Günümüzde Taksim Gezi parkı olayları dolayısıyla Türkiye’nin birçok şehrinde aynı andan meydana gelen olaylara bakıldığında, tıpkı 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat darbe ve post modern darbe öncesindeki olayların çık(ırıl)ış şekline benzediği hemen fark edilecektir. Geçmişteki olaylar nasıl ki yerel unsurların kendi imkân ve güçleri ile çıkarttıkları olaylar değilse, günümüzdeki olaylar da, yine yerel unsurların (gençlerin) kendi imkân ve güçleri ile çıkarttıkları

2 Daha geniş bilgi için bkz; Ali KAÇAR, Genç Birikim Dergisi, Mart 2013

3 Ali KAÇAR, agd.

4 Ali KAÇAR, agd.

rı olaylar değildir. Hiç kimse, bu, gençlerde biriken enerji patlaması olduğu martavalına sığınarak bu olayları izah etmeye kalkışmasın. Çünkü bu olayları birçok şehirde aynı anda düğmeye basarcasına meydana getirmek ve bu kadar süre devam ettirmek çok güçlü bir organizmeyi ve imkânı gerektirmektedir.

Birçok gazete ve Tv’de yabancı ajan provokatörlerin görüntüleri yayınlandı, bu ajanların kimileri sorgulanarak sınır dışı edildi, kimileri ise muhtemelen halen görevlerini devam ettirmektedirler. Birçok yetkili de, olayların dış bağlantısının var olduğuna dair açıklamalar yapmıştır. Ancak her nedense elle tutulur bir sonuç da şuana kadar açıklanmış değildir. Hatta Yeni Şafak Gazetesi (5 Haziran 2013) “Houston’dan ölüm emri” başlıklı haberinde “yaklaşık iki yıl önce New York’ta yaşanan olaylar için geliştirilen sistematığın Gezi Parkı’ndaki eylemler için Türkiye’deki grupların kullanımına açıldığı, bu provokasyon kanallarının hitap ettiği kitlenin ise yaklaşık 200 bini bulunduğu kaydedildi. ABD’nin Teksas eyaletine bağlı Houston şehrinde bulunduğu anlaşılan 184.173.146.95 numaralı IP adresinden gelen talimatları Türkiye’deki provokatörlerin uyguladıkları belirlenirken, perde gerisindeki ‘planlayıcıların’, Zello tipi bas-konuş programlarıyla kalabalıklara anlık yer değişikliği yaptırıp vur-kaç taktiğiyle kitleleri eyleme geçirmeyi hedeflediği saptandı. Aralarında CHP ve İşçi Parti yandaşlarının yoğun olarak bulunduğu bu kitlenin anlık hareket etmesinin amaçlandığı ve asıl amacın güvenlik güçlerini savunmasız ya-

kalamak olduğu ifade edildi.” Aynı haberde “öl-seniz de çekilmeyin, bir şey yapamazlar’ talimatı verildiği, şeklinde bu olayların dışarıdan nasıl yönlendirildiğine ilişkin ilginç bir haber aktarmıştır okuyucularına. Benzeri bir haberi yani Zello programının kullanımı ile ilgili olarak ‘Protesto-cunun iletişimcisi PTT’ başlığıyla Milliyet Gazetesi (06 Haziran 2013), ‘Göstericilerin yeni haberleşme gözdesi: Zello’ başlığıyla ise Radikal Gazetesi (06.06.2013) de vermiştir.

TUSHAD’IN KURULUŞU!..

Ergenekon tutuklamaları ile derin devletin, Gladyo’nun bittiği, darbe heveslisi olan çevrelerin tamamen susturulduğu şeklinde Türkiye kamuoyunda yaygın bir kanaat oluşturulmuştur. Oysa bu, doğru bir kanaat değildir. Çünkü bu derin ve karanlık güçlerin arkasındaki Gladyo’yu (Kontrgerilla-ÖHD) kuran ve kendi menfaatleri doğrultusunda kullanan asıl güç ABD’dir. Siz ABD’yi bu ülkeden bütün üsleriyle, kurum ve kuruluşlarıyla birlikte kovmadıkça bu tür derin yapılanmaların sonunu -bir iki yüzeysel değişiklikle ya da tutuklamayla- getiremezsiniz. Ergenekon tutuklamaları, sınırı aşan, kontrolden çıkan, söz dinlemeyen ve kendi adlarına çalışır hale gelenlerin tasfiye edilmesinden başka bir şey değildir. Bu bile çok önemlidir, çünkü bu tür tutuklamalar Türkiye’de ilk kez gerçekleşmektedir. Bu, ABD’nin de işine gelmiştir. Çünkü bunlar ABD için de problem teşkil eder hale gelmişlerdi.

Taksim Gezi Parkı olayları dolayısıyla bazı gazete ve haber sitelerinde gündeme getirilen

TUSHAD ile bilgiler, Malatya Zirve katliamı davası için hazırlanan 19 sanıklı ek iddianameden alınan bilgilerdir. Bu birimin halen Ergenekon sanığı olarak tutuklu yargılanmakta olan Emekli Orgeneral Hurşit Tolon tarafından Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği görevini yürüttüğü 1993 yılında, Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde Türkiye Ulusal Stratejiler ve Harekât Dairesi (TUSHAD) isimli gizli bir yapılanma olarak kurulduğu ve Ergenekon terör örgütünün talimatları doğrultusunda eylemler yaptığı ileri sürülmüştür. Bu iddianameye göre TUSHAD isimli Ergenekon hücresi, Özel Harp Dairesi mensuplarından meydana gelmektedir. Dolayısıyla tasfiye edildiği iddia edilen derin yapılanma bir başka isimle aktif olarak faaliyetine devam ettiği ve Türkiye’de son yıllarda işlenen birçok faili meçhul cinayetin de faili olduğu iddia edilmiştir.

Bu iddianameden anlaşıldığına göre; TUSHAD, Özel Harp Dairesi ve Kontrgerilla’nın günümüzdeki karşılığı olarak kurulmuş ve halen aktif olarak Kamu Güvenliği Müsteşarlığı dışında bağımsız ve paralel olarak çalışmalarını yürütmektedir. Kamu Güvenliği Müsteşarlığı (KGM) ile herhangi bir bilgi de paylaşmayan bu birim, operasyonel faaliyet de göstermektedir. İlegal anlamda faaliyet gösteren ve birçok faili meçhulün de faili olarak gösterilen Beyaz Kuvvetler, Siyah Kuvvetler ve JİTEM de TUSHAD’a karşı sorumlu olduğu belirtilmektedir. Bu bilgiler Zirve Davası’nın gizli tanığı İlker Çınar’ın mahkemeye verdiği ifadeden alınmadır. Çınar, Türkiye Ulusal Stratejiler ve Harekât Dairesi’nin (TUSHAD) Ergenekon terör örgütünün silahlı kanadı olarak darbeye zemin hazırlayan pek çok olayın faili olduğunu söylemektedir. Devlet koordinasyon eksikliğini gidermek için KGM’ni kurmuştur. Ancak bu müsteşarlığa rağmen TUSHAD, halen varlığını aktif bir şekilde devam ettirmektedir. TUSHAD devlete rağmen devlet için, devlete paralel, devletin bütün unsur ve imkânlarını kullanan Ergenekon terör örgütüne bağlı yasadışı gizli bir yapılanmadır. Buraya girdikten sonra bu birimden emekli olma gibi bir durum söz konusu olamaz. Bir kişi TSK içerisindeki resmi görevinden emekliye ayrılarak emekli maaşını da alsın TUSHAD içerisindeki görev ve sorumluluğu ölünceye veya sağlık sorunlarından dolayı kendi isteğiyle çekilinceye kadar devam ederdi. Bu nedenle Ahmet Hurşit Tolon TSK’dan emekli de olsa TUSHAD içerisindeki görevine devam etti.⁵

Türkiye genelinde meydana gelen olaylarda,

tıpkı Mısır’da ‘baltacılar’, Suriye’de ‘Şebbihalar’ gibi TUSHAD da ‘değnekçi’ olarak tabir edilen ‘çapulcuları’ görevlendirmiştir. Tinercisinden uyuşturucu satan torbacısına, kapkaç çetesine ve hırsızlardan otoparkçısına kadar geniş bir ağı kapsayan ‘değnekçi’ takımının halkın arasına karışıp normal insanlar gibi gösterilerde bulunmak, topluluğu yönlendirmek, emniyet güçlerini tahrik etmek ve gerektiğinde molotofkokteyli atmak ve silah kullanmak gibi birçok görevleri bulunmaktadır.

Cumhuriyet mitingleri arkasında olduğu gibi, Taksim Gezi Parkı olaylarının arkasında da bu gizli illegal yapılanmanın bulunduğu, amacının ise hükümeti devirmek, mümkün olmaması halinde yıpranmış olarak 2014 yerel ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerine girmesini sağlamaktır. 28 Şubat postmodern darbe öncesinde Müslümanlara kan kusturan bu azgın gürhun, bugün de aynı şekilde ve aynı vahşilikle sokaklara dökmüşlüğü, kudurmuşluklarını, tahammülsüzlüklerini göstermektedir. Darbe dönemi bitti, artık AKP’nin oluşturduğu özgürlük ortamında darbe olmaz diyenler, herhalde küresel ve yerli işbirlikçi azgın güçlerin her zaman darbe yapabilecek güçte olduklarını bir daha hatırlatmıştır.

5 <http://www.timeturk.com/tr/2013/06/11/beyaz-kuvvetler-simdi-nerelerde.html>

Ramazan Risâlesi

Ubeydullah TOPRAK

Ramazan ayı büyük bir heyecan dalgasıyla bir kez daha çaldı kapımızı. Rabbi-mize ne kadar şükretsek azdır. Bununla beraber, bilemiyoruz, Allah'ın bu lütfu, imanımızı artırmaya mı vesile olmaktadır, isyanımızı mı? Her geçen sene, Ramazan ayı ile ilgili çok değişik söylemler geliştirilmekte, bir tür nevzuhur Ramazan edebiyatı yapılmakta. Allah'a yaklaşma ayı olan veya olması gereken Ramazan'ın, özellikle belli hassasiyetleri taşıdığına(!) inanılan belediyeler eliyle; Eğlence, şenlik, festival ayı olarak algılanması ve bu mübarek ayın, eğlence ile birlikte anılmasına sebep olunması, biz mü'minleri rahatsız etmesi gereken bir durumdur.

Ramazan'ın, imana sevk etmeyen edebiyatını yapmaktan Allah'a sığınarak, bu mübarek ayın nasıl ihyâ edilmesi gerektiği, bu yazımızın konusu olacaktır.

Ramazan, Arapça bir kelimedir. Ramazan kelimesinin sözlük anlamında; temizlik, yanmak ve keskinlik anlamları vardır. **Ramazan ayında oruç ve diğer ibadetlerle Allah'a yönelen mü'minler, günahlarından temizlenir, arınır, bilinçlenir, iman ve ahlâk bakımından keskinleşir, kuvvetlenir.**¹

Ramazan rahmet, mağfiret ve bereket ayıdır. Ramazan ayının rahmet, mağfiret ve bereket ayı olduğunu ve bu ayın özelliklerini Peygamberimiz, ashabına yaptığı şu konuşmada veciz olarak şöyle ifade etmiştir: Sahabeden Selman el-Farîsî (r.a.) anlatıyor: Allah'ın elçisi Hz. Muhammed, Şâ'ban ayının son günü bize bir konuşma yaptı ve şöyle buyurdu: "Ey insanlar! Bereketli ve büyük bir ayın gölgesi üzerinize düşmüştür. Bu öyle bir ay ki, onda bin aydan daha hayırlı olan bir gece vardır. O öyle bir ay ki, Allah o ayda oruç tutmayı farz kılmış, gecelerini nafile ibadetle (teravih namazı)

ile geçirmeyi teşvik etmiştir. Kim Ramazan ayında hayır işlerse, Ramazan ayı dışında farz bir ibadeti yapan kimse gibi sevap kazanır. Kim Ramazan ayında bir farzı eda ederse, Ramazan ayı dışında yetmiş farzı eda eden kimse gibi sevap kazanır. Ramazan ayı sabır ayıdır. Sabrın sevabı ise cennettir. Ramazan, yardım etme ve ihsanda bulunma ayıdır. Bu ayda mü'minin rızkı artar. Kim bu ayda oruç tutan bir mü'mine iftar yemeği verirse bu, günahlarının bağışlanması ve cehennem ateşinden azat olmasına vesile olur, iftar verdiği kimşenin oruç ile kazandığı kadar sevap kazanır, oruç tutanın sevabında da eksilme olmaz." Sahabe, "Ey Allah'ın elçisi! Hepimiz iftar verecek güce sahip değiliz ki" dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber, "Allah, bu sevabı bir tek hurma veya bir bardak su veya bir içimlik süt ikramı ile de verir" buyurdu. (Konuşmasına şöyle devam etti): "Ramazan, evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayıdır. Kim bu ayda işçisinin/ hizmetçisinin işini hafifletirse, Allah onu bağışlar ve cehennem ateşinden azat eder. (Ey insanlar!) Ramazan ayında dört şeyi çok yapın. Bunlardan ikisi ile Rabbinizi razı edersiniz. Diğer ikisine ise sizin ihtiyacınız var. Rabbinizi razı edeceğiniz şeyler; kelime-i şahadet ve tövbe-i istiğfardır. Sizin muhtaç olduğunuz iki şey ise, Allah'tan cenneti ister, cehennemden O'na sığınırsınız. Kim oruç tutan bir mü'mine su ikram ederse, Allah da onu benim (Kevser) havuzumdan içirir. Bu havuzdan içen cennete girinceye kadar bir daha susamaz."²

'Evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayı' olan Ramazan ayında; öncelikle farz-ı ayn olan orucu tutmak emredilmiş, bunun yanı sıra; Hilali gözetlemek(Ru'yet-i hilal), teravih ve gece namazı kılmak, itikâfa girmek, mukabele okumak, sadaka vermek, dua etmek ve sahura kalkmak

tavsiye edilmiştir. Bu emir ve tavsiyelerden belli başlılarını zikredelim:

1) HİLÂLİ GÖZETLEMEK (RU'YET-İ HİLÂL):

Kur'an-ı Kerim'de: "(O sayılı günler) Ramazan ayıdır ki, Kur'an o ayda indirilmiştir. (O Kur'an ki) İnsanlara hidayettir. Öyle ise içinizden kim o aya (Ramazan'a) erişirse onu (orucunu) tutsun"(Bakara, 185) hükmü beyan buyrulmuştur. Görüldüğü gibi oruç ibadetinin Ramazan ayında "Farz" olduğu kat'i nass'la sabittir. Bu durumda; o aya girilip, girilmediğinin nasıl tespit edileceği önemlidir.

Resûl-i Ekrem (sav)'ın: **"Hilâli görmekle oruç tutun ve yine hilâli görmekle bayram edin. Eğer hava bulutlu olduğu için hilâli göremezseniz, şa'ban ayının günlerini otuza tamamlayınız"**³ buyurduğu bilinmektedir. Hanefi âlimleri: "Şaban ayının yirmi dokuzuncu günü; akşamüzeri gurup vaktinde, insanların hilâli gözlemeleri vaciptir. Hilâli görürlerse, ertesi gün Ramazan ayı orucuna başlarlar. Eğer hava bulutlu olduğu için hilâli göremezlerse, şa'ban ayını otuz güne tamamlarlar"⁴ hükmünde ittifak etmiştir.

Astronomi âlimlerinin; ayın hareketlerini esas alarak yaptıkları hesaplara itibar edilerek, Ramazan ayına başlanılmaz. İslâm uleması, astronomi ilminin sonuçlarını inkâr noktasında değildir. Ancak hilâl'in gözlenmesi nass'la sabit olan bir ameldir. Nitekim Hanefi âlimleri, bunun "Vacib" olduğuna kaidir. İlmin ilerlemiş olması, herhangi bir "Vacib"i ortadan kaldırmaz. Kaldı ki; gözle görmenin kalbe vereceği kat'i azimle, "Takvim yaprağına" bakmak arasında korkunç bir fark mevcuttur.

Lâik olan (Yâni din ile dünya işlerini ayrı mütâlâa eden) devletler; Ramazan ayının girişini ve bayram'ı ilân etme hakkına haiz değildirler. Zira bu İslâmi bir meseledir. Onların bu konuda "Velâyet" hakkı yoktur. Velev ki, ilân etseler dâhi, hükmen geçerli değildir!.. Zira "Velâyet" hakkı; bey'at sonucu ortaya çıkan bir hadisedir. Hâlbuki Laik devlet; hangi dinden olursa olsun bütün vatandaşlarını eşit kabul etmek zorundadır. Nasıl Hristiyan ve Yahudilerin "Bayram" günlerini ilân etmiyorsa; Müslümanların "Bayram" günlerini de ilân edemez. Ettiği takdirde; vatandaşlar arasında eşitliği bozmuş ve "Din İstismarı" yapmış olur!..⁵

2) ORUÇ TUTMAK:

Bakara suresinin 185. ayetinde: "O Ramazan ayı ki, Kur'an o ayda indirildi. **İçinizden kim bu aya ulaşırsa oruç tutsun**" buyrulur, orucun Ramazan ayında tutulması emredilmiştir. Ramazan orucu, Bakara suresinin 183-185. ayetlerinin inmesiyle hicretin ikinci yılında Bedir savaşı öncesinde Şa'ban ayında farz kılınmıştır.⁶

Oruç; Farsçadan Türkçeye geçmiş bir kelimedir. Kelimenin aslı "Roze"dir. Bu kelime Türkçeye önceleri "Oruze" (Günlük) olarak geçmiş, daha sonra "Oruç" halinde kullanılmaya başlanılmıştır. Arapça karşılığı savm veya siyam'dır. "Savm" kelimesinin lügat manası: Yemek-içmekten kendini tutmak, imsak, hareketsiz kalmak ve her şeyden el-etek çekmektir.⁷ İslâmî ıstılahta: "İkinci fecirden (fecd-i sadıktan) itibaren güneşin gurûbuna kadar; yemekten, içmekten, cinsi münasebetten ve orucu bozan diğer şeylerden, Allahu Teâla (cc)'ya kulluk niyeti ile nefsi men etmeye"⁸ verilen isimdir. Malûm olduğu üzere, oruç; yalnız bedenle yapılan ibadetler cümlesindendir. Dolayısıyla her mükellefin nefsi için "farz-ı ayn" dır. Resûl-i Ekrem (sav): "Bir kimse, başka bir mükellefin yerine oruç tutamaz. Yine bir kimse, başka bir mükellefin yerine namaz kılamaz"⁹ hükmünü beyan buyurmuştur. Zira oruçta; sürekli olarak kötülüğü emreden "Nefs-i Emmare'yi" kahretme söz konusudur.

6 Geniş bilgi için bak: TDV İslam Ansiklopedisi, 'Oruç' Maddesi, c.33, Sh:417 ve devamı, İstanbul-2007

7 İbn-i Abidin, Reddû'l Muhtar Ale'd Dürri'l Muhtar, C: 4, Sh: 228, İstanbul, 1983

8 Esad Muhammed Es-Sağirci, Delilleriyle Hanefi Fıkhı, Sh:351

9 İbn-i Hümmam, Fethû'l Kadir, c: 2, Sh: 85. Beyrut, 1315,

3 Buhari, Savm, II; Müslim, Siyam, 19, H. No: 1081

4 Esad Muhammed Es-Sağirci, Delilleriyle Hanefi Fıkhı, Sh:358-360, Polen Yayınları, İstanbul, 2009

5 Yusuf Kerimoğlu, Emanet Ve Ehliyet (İslam İlmihali), c.1, Sh: 412-414, Misak Yayınları, Ankara, 2006

Resûl-i Ekrem (sav)'in: **"Oruç insanı cehennem ateşinden koruyan bir kalkandır; tıpkı sizi harpte ölüme karşı muhafaza eden bir kalkan gibi"**¹⁰ buyurduğu bilinmektedir. Malûm olduğu üzere oruç; mükellefi her türlü şehvetten alıkoyan ve ihlâsı artıran bir ibadettir. Açlığa, susuzluğa ve nefsin diğer arzularına boyun eğmemek ve direnmek açısından da oldukça önemlidir. Allahu Teâla (cc)'ya iman eden ve O'nun uğrunda cihada karar veren mü'min oruç ibadeti ile kuvvetli bir iradeye sahip olur. Hicrî Takvim; ayın hareketlerine göre değiştiği için, her yıl diğerine nispetle on veya onbir gün önce gelir. Dolayısıyla insan bazen (-30) derecede, bazen de (+40) derecede oruç tutar. Bu bir anlamda mükellefin "Dondurucu bir soğukta ve kavurucu bir sıcakta dahi, Allahu Teâla (cc)'nın emirlerine uymaya hazırım" taahhüdünde bulunmasıdır. Ayrıca bir ay süre ile nefsinin bütün şehvetlerini terk etmesi oldukça önemli bir hadisedir.¹¹

Resûl-i Ekrem (sav)'in: "Oruç bir kalkandır. Oruçlu kem (kötü) söz söylemesin. Oruçlu, kendisiyle itişmek ve dalaşmak isteyene iki defa "Ben oruçluyum" desin. Ruhum yed-i kudretinde olan Cenab-ı Hak'a yemin ederim ki; oruçlu ağzın (açlık) kokusu, Allah indinde misk kokusundan daha temizdir. Cenab-ı Hak (cc) buyurmuştur ki; "Oruçlu kimse benim (rızam) için yemesini, içmesini, cinsi arzusunu bırakmıştır. Oruç doğrudan doğruya bana edilen (riya karışmayan) bir ibadettir. Onun (sayısız) ecrini de doğrudan doğruya ben veririm. Hâlbuki başka ibadetlerin hepsi on misliyle ödenmektedir"¹² buyurduğu bilinmektedir.

3) TERAVİH NAMAZI:

Teravîh, Ramazan ayına mahsus olmak üzere yatsı namazından sonra kılınan nâfile bir namazdır. Hz. Peygamber Ramazan'da birkaç gece teravîh namazı kıldırması, sonra da farz kılınır endişesiyle bırakmış¹³, fakat "Kim Ramazan'ın faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek teravîh namazını kılsa, geçmiş günahları bağışlanır."¹⁴ buyurarak Müslümanları bu namaza teşvik etmiştir.

Bir başka hadis-i şerifte teravîh namazı kılmanın önemi ve sünnet olduğu şu şekilde ifade edilmiştir: "Allah Ramazan ayında oruç tutmanızı farz kıldı. Ben de Ramazan gecelerinde kıyam etmenizi (teravîh namazı kılmanızı) sünnetim olarak teşvik ettim. Kim inanarak ve sevabını Allah'tan umarak ihlâs ile oruç tutar ve kıyam ederse (teravîh namazını kılsa) annesinden doğduğu günkü gibi günahlarından temizlenir."¹⁵

Rivayetler Hz. Peygamber'in teravîh namazını oldukça uzun tuttuğunu ve Ramazan gecelerini de ibadetle geçirdiğini göstermektedir.¹⁶

Hanefilere göre, teravîh namazı 20 rekât'tır ve sünnet-i müekkededir. 20 rekât sayısı, Hz. Ömer (r.a)'ın uygulamasına dayanır. Hz. Ömer, Sahabeyi Ubey İbn Ka'b'ın imamlığında bir araya toplayarak 20 rekât olmak üzere teravîh namazını kıldırmış ve Sahabeden hiç kimse de buna itiraz etmemiştir. Bu durum, onların bu konuda bildikleri bir şeyin olduğunu gösterir. Sahabenin bu şekilde Hz. Ömer'in yaptığını güzel görerek muvafakat etmeleri, onların bu konudaki icmâlarını göstermektedir. Âlimler bu hususta Hz. Muhammed (s.a.v)'in şu hadisine göre hareket etmişlerdir: "Benden sonra benim sünnetimden ve râşit halifelerin sünnetinden ayrılmayın"¹⁷

Diğer yandan Abdullah b. Abbas (r.a)'ın Ramazan ayında teravîh namazını yirmi rekât olarak kıldığı ve arkasından da üç rekât vitir namazını kıldığı rivâyet edilmiştir. İmam Ebû Hanîfe'ye Hz. Ömer (r.a)'ın bu hususta yaptığı uygulama sorulunca, şöyle demiştir: **"Teravîh namazı hiç şüphesiz müekkded bir sünnettir. Hz. Ömer, bu namazın cemaatle ve yirmi rekât kılınmasını şahsi bir içtihadı ile yapmadığı gibi, bir bid'at olarak da emretmemiştir. O, kendisinin bildiği şer'î bir esasa ve Hz. Muhammed (s.a.v)'in bir vasiyetine dayanarak böyle yapmıştır."**¹⁸

Hz. Muhammed'in teravîh namazını sekiz rekât olarak kıldığı yönünde rivâyetler de bulunmaktadır. Bunların başında, Hz. Aişe Validemizin, "Hz. Peygamber, ne Ramazan'da ne de Ramazan dışında 11 rekâtтан(8 teravîh artı 3 vitir) fazla kılmazdı."¹⁹ rivayeti gelmektedir. Bu rivayet ve benzeri deliller-

10 Sünen-i Nesai, K. Savm: 43, c: 4, Sh: 167, Çağrı Yay. İst: 1401

11 Yusuf Kerimoğlu, Emanet ve Ehliyet (İslam İlmihali),c.1, Sh:406,

12 Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih, Çeviri ve Tahrir:A.F.Kocaer, Sh:313, Hüner Yayınları, İstanbul,2003

13 Mâlik b. Enes, Muvatta, Salât fi Ramazan 1; Buhârî, Salâtü't-terâvîh 1, Cum'a 29, 5; Müslim, Musâfirîn, 177; Ebû Dâvûd, Salât 318; Nesâî, Kıyâmu'l-leyl 4.

14 Buhârî, İmân 37; Müslim, Musâfirîn 173, 174; İbn Mâce, İkâmet 173, Sıyâm 3, 39, 40; Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Tirmizî, Savm 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 3, Sıyâm 39, 40, İmân 31, 32.

15 Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 191. İbn Mâce, İkâmet 173; Nesâî, Sıyâm 40.

16 Zeynep Şahin, Günler İle İlgili Hadisler, Sh:96, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul-2007

17 Tirmizî, İlim, 16; İbn Hanbel, IV, 126

18 Et-Tahtavî, Haşiye, 334, Mevsili, el-İhtiyar 1/68; Muhammed Said es-Sağarci, el-Fikhu'l-Hanefi,225-226.

19 Buhari, menakib 23; Müslim, fazail 77

den hareketle, teravih namazını 8 rekât kılan Müslümanlar da kınanmamalıdır.

Memleketimizde Teravih namazı, diğer namazlara nispetle biraz seri kılınır. Ama bu, harflerin mahreci anlaşılmayacak şekilde bozuk bir telaffuzla kılınabilir anlamına gelmemelidir. Teravih namazı kılınırken, ister kısa sureler okunsun isterse de hatim takip edilsin, ayetlerin tertil üzere okunması ve namazın da ta'dîl-i erkânı riayet edilerek kılınması/kıldırılması gerekir. Yoksa yarış yapar gibi çok süratli bir şekilde ayetleri okumak, rükû ve secdeleri verip veriştiirmek kat'iyen doğru değildir.

Maalesef, son senelerde halk arasında "jet imam" tabir edilen kimseler türemiştir; teravih namazının ciddiyetine ve sıhhatine dokunacak manzaralar sergilenmektedir. Mü'minler, bu hususta temkinli davranmalı; teravih namazında ayetlerin tertil üzere okunmasına ve ta'dîl-i erkânın gözetilmesine dikkat etmelidirler.

4) MUKABELE OKUMAK VE HATİM YAPMAK:

Rasûlullah (sav), Ramazan'da her zamankinden daha fazla Kur'ân ile meşgul olmuştur. Zira Allah onu bu ayda indirmiştir. Ramazan'ın her gecesinde Hz. Peygamber Cebrail ile birlikte karşılıklı Kur'ân talimi (mukabele) yapmış ve her Ramazan'da Kur'ân'ı baştan sona hatmetmiştir. İbn Abbas rivâyet ettiği bir hadiste bunu ifade etmektedir: "...Cebrail, Ramazan'ın her gecesinde Hz. Peygamber ile buluşur, (karşılıklı) Kur'ân okurlardı. Bundan dolayı Nebi (s.a.), Cebrail (a.s.) ile buluştuğunda esmek için engel tanımayan bereketli rüzgârdan daha cömert davranırdı."²⁰ Allah Rasûlü'nün vefat ettiği sene bu Kur'ân arzının iki defa gerçekleştiği haber verilmektedir.²¹

Mutluluk vericidir ki, Ramazan ayında hatim indirmek, mukabele okumak halkımız arasında yaygındır. Ancak anlamadan sadece teberrüken yani sevap kazanmak için okuma hâkimdir. Kimileri, asıl olan okumaktır, çünkü Kur'an okumak da ibadettir, anlaşılın veya anlaşılmasın hükmü değiştirmez, okuyan sevap kazanır, demişlerdir. Aslolan ise, Kur'an'ı anlayarak -anlamaya çalışarak-

okumaktır. Nitekim Kur'an'da: "Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler kitabı hakkıyla okurlar. Çünkü onlar, o kitaba inanırlar. O kitabı görmezden gelenler ise zarara uğrayanlardır." (Bakara/121) buyrulmaktadır. Kitabı hakkıyla okumak demek; onu takip etmek, gösterdiği yolda iz sürmek, ona uymak demektir. Tabi ki uymak için anlamak/anlamaya çalışmak lazımdır. Günümüzde çoğu insanın yaptığı gibi sevap kazanmak için anlamını bilmeden Kur'an'ı Arapça orijinalinden okumak, onu hakkıyla

okumak değildir. Kur'an'ı hakkıyla okumak demek onu anlamaya çalışmak ve ayırım yapmadan her ayete kesin itaatle olur. İsterse bu ayet, onun çıkarlarına veya düşüncelerine uygun gelmesin. Günümüzde Müslüman'ım diyen herkes Kur'an'ın Allah sözü olduğunu kabul eder. Fakat ona, işine gelmeyen bir ayet okuduğu zaman onu kâle almaz. Veya çarpıtır. İşte böyle yapanlar Kur'an'a inanmıyorlar demektir.

Allah Teâlâ, Ku'ran'ın nasıl okunması gerektiğini şöyle açıklamıştır: "Ey örtünüp bürünen! Gecenin yarısında, istersen biraz sonra, istersen biraz önce kalk ve ağır ağır Kur'an oku. Biz, sana, taşıması ağır bir söz (bir görev) yükleyeceğiz. Gece kalkmak daha dokunaklı ve o okumak daha etkilidir. Gündüzün, seni alıkoyacak bitmez tükenmez işlerin vardır. Rabbinin adını an; her şeyi bırakıp yalnız O'na yönel. O, doğunun da batının da Rabbidir; O'ndan başka tanrı yoktur. Öyleyse Onu kendine vekil tut."²²

Bu ayetlerde net olarak görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'i okumak için bazı şeylere dikkat etmek gerekir. Öncelikle zihnin rahat ve berrak olduğu bir zaman dilimi seçilmelidir. Allah Teâlâ bu zamanın "gece" olduğunu bildirmektedir. Biraz uyuduktan sonra zaman zihin dinlenmiş ve rahatlamış olur. İşte tam bu zamanda Kur'an okunmalıdır, ayetlerde belirtildiği gibi: Ağır ağır ve düşünce düşünce... Rabbinin kelâmı ile baş başa kaldığı anlar, bir Müslüman için paha biçilmez anlardır. Öyleyse bu anları uzun tutmak gerekir.

Öyleyse Ramazanda "birkaç hatim indirebilmek" uğruna rabbimizin kelâmını zayi etmeyelim. Gayemiz; anlamak, yaşamak ve yaşatmak olsun Kur'an okurken. Bu yüzden anlamadıkça, hazmetmedikçe ilerlememeye çalışalım. "Biz Kur'ân'ı

20 Buhârî, Bed'ü'l-vahy 5, 6, Savm 7, Menâkıb 23, Fezâilü'l-Kur'ân 7, Edeb 39; Müslim, Fezâil 48, 50;

21 Ebû Ya'lâ, Müsned, IV, 435

22 Müzzemmil, 73/1-9

on ayet on ayet alırdık ve aldığımız on ayeti hayatımıza aktarmadan diğer on ayeti almaktan kaçınırdık.” diyen Abdullah İbn Mes’ud (ra) gibi... “Biz Kur’an’dan evvel imanı elde etmeye çalıştığımız uzun bir dönem yaşadık. Kur’ân sûre sûre nazil oluyordu. Bu sûrelerin helâl ve haramını, emir ve yasaklarını öğrenirdik. Şimdi ise imandan evvel Kur’ân’a yapışan, Fatiha suresinden başlayarak sonuna kadar okuyan, fakat Kur’ân’ın emri nedir, yasağı nedir ve neyin yanında durmak gerekir; kat’iyyen bilmeyen, okuduğu Kur’ân ayetlerini çürük hurmalar gibi sağa-sola serpen nice kişiler görüyorum.” diyen Abdullah İbni Ömer (ra) gibi “şuurlu” bir şekilde Kur’an’a yaklaşmalıyız.²³

5) İ’TİKÂFA GİRMEK:

Sözlükte “hapsetmek, alıkoymak; bir yere yerleşmek, oraya bağlanıp kalmak” anlamlarındaki akf kökünden türeyen i’tikâf, bu mânaları yanında kişinin kendisini sıradan davranışlardan uzak tutmasını, fıkıh terimi olarak da ibadet amacıyla ve belirli bir şekilde camide kalmasını ifade eder.

İ’tikâf, Kur’an ve Sünnetle sabittir. Kur’an’da Ramazan ayının gecelerinden söz edilirken; “... Camilerde itikâfta iken de hanımlarınıza yaklaşmayın...” (Bakara, 2/187) buyrulur. Başka bir ayette i’tikâf ibadetinin daha önceki ümmetlerde de yapıldığına işaret edilir (bk. Bakara, 2/125). Hz. Peygamber’in özellikle Ramazan içinde ve Ramazan’ın son on gününde itikâf yaptığını bildiren çeşitli hadis-i şerifler vardır. Hz. Âişe’nin şöyle dediği nakledilmiştir: “Resulullah (sav) Ramazan’ın son on gününde itikâf yaparlardı. Bu durum vefat zamanına kadar bu şekilde devam etmiştir. Daha sonra Hz. Peygamber’in zevceleri itikâfı sürdürmüşlerdir”²⁴

İ’tikâfın amacını şu iki noktada toplayabiliriz:

a- Mü’minin/dâvetçinin, dünya meşgalelerinden kendini soyutlayarak Rabbi ile yalnız kalması ve nefsinin muhâsebe etmesi sayesinde, hayatını ve amellerini O’nun rızâsı doğrultusunda tanzim etme, takvâ sahibi bir insan olma hal ve şuuruna erebilmesidir.

b- Ramazan ayının son on gününde girilen i’tikâf sayesinde -ki bu en fazîletli i’tikâftır- Kadir gecesine rastlanarak, onun idrâk ve ihyâ edilebilmesidir.

İbn Kayyim el-Cevziyye, Zâdu’l-Meâd adlı eserinde **“Rasûlullah’ın Ramazan’da İ’tikâf Ya-**

şıları” başlığı altında şunları ifâde etmektedir: “Kalbin düzeltilmesi ve Allah’a giden yol üzerinde istikamet bulabilmesi, Allah’a muvâfakat edip, Allah’a bütünüyle yönelerek dağınıklığını toplamasına bağlıdır. Çünkü gönül perişanlığını Allah’a yönelmekten başka bir şey derleyip toplayamaz. Fuzûlî yemek-içmek, lüzumsuz sokakçılık, boş sözler, aşırı uyku gönül perişanlığını artırıp onun her bir parçasını bir vâdiye atar, onun Allah’a gidişine engel olur, onu zayıflatır, yolunu geciktirir ve yolculuğunu durdurur. Azîz olan Allah’ın merhametiye kullarına lüzumsuz yeme ve içmeyi kaldırıp kalbi Allah yolundan alıkoyan çeşitli şehvî duyguların gönülden sökülüp atılmasını meşrû kılmıştır. Hem onu maslahat (yarar) miktarınca meşrû ederek kulun bu meşrû şeyden dünya ve âhiretinde faydalanarak ona zarar vermemesini, onun dünya ve âhiret; şimdi ve gelecekte yararlarına mâni olmamasını temin etmiştir.

Kullarına, maksadı ve rûhu “kalbin Allah’a tam bağlılığı, ona muvâfakati, O’nunla baş başa kalması, insanlardan kopması, sadece Allah’la ilgilenmesi” demek olan “i’tikâf”ı meşrû yapmıştır. Şöyle ki, i’tikâf ile O’nu anmak, O’na muhabbet etmek ve O’na yönelmek gönül endişelerinin ve kalbî duygularının yerine geçer. Onlara karşı kalbi istilâ eder de artık kalp bütün düşüncesini (O’na yoğunlaştırır), gönle gelen bütün fikirler O’nu zikretmeye, O’nun rızâsını kazanıp O’na yakın olmaya çalışır. Halk ile ünsiyet yerine Allah’a ünsiyet meydana gelir. Böylece kulu, hiçbir dost sîmânın olmadığı, Allah’tan başka kimsenin sevindirmesinin mümkün olmadığı kabirdeki korkunç yalnızlık günlerinde Allah’la dostluğu hazırlamış olur. İşte i’tikâfın en büyük maksadı budur.”²⁵

6) KADİR GECESİNİ İHYA ETMEK:

Ramazan ayının önemi ve bu ayda yapılması tavsiye edilen ibadetleri ana hatlarıyla aktardıktan sonra Kur’an’da adı geçen tek gece olan, Kadir gecesini hakkında bilgi vermeye çalışalım:

Kur’an-ı Kerim’in inmeye başladığı Ramazan ayının yirmi yedinci gecesini İslam’da en kutsal ve faziletli gecedir. Kadir gecesini, içerisinde Kadir gecesini bulunmayan bin aydan daha hayırlıdır. Kur’an-ı Kerim de bu gecenin faziletini belirten müstakil bir sûre vardır. Bu sûrede yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Doğrusu biz Kur’an’ı Kadir gecesinde indirmişizdir. Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesini bin aydan hayırlıdır. Melekler ve Cebrail o gecede Rablerinin izniyle her türlü iş için**

23 Yahya Şenol, Ramazan ve Oruç, Süleymaniye Vakfı Yayınları, İstanbul, 2009, s: 33-35.

24 Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 67, 129; Buhârî, İ’tikâf, 1-18; Ezân, 12, 135

25 İbn Kayyim el-Cevziyye, Zâdu’l-Meâd, c. 2, s. 669-672, Cantaş Yayınları

inerler. O gece, tanyerinin ağarmasına kadar bir esenliktir” (Kadir, 1-5).

Özellikle Kur'an'ın bu gecede indirilmesinin geceyi şerefliendirdiğini ve kadrini yücelttiğini ifade etmek üzere ona bu isim verilmiştir. Bu sûre inmeden önce gecenin böyle bir ismi yoktu.²⁶

Sözlükte kadir kelimesi kudret, hüküm, yücelik, değer, şan ve şeref, mertebe, takdir, bir şeyin diğerine uygunluğu ve aynı ölçüde olması gibi anlamlara gelir.²⁷ Bazı ilim adamlarına göre, bu geceye “kadir” denilmesinin sebebi: Bu gecenin diğer gecelere karşı azamet ve üstünlük arz etmesidir. Nitekim “falan adamın hükümdarın yanında kadri vardır” denilince, onun değeri, şerefi, İzzet ve itibarı vardır demektir.

Diğer bir yoruma göre, Kadir Gecesi'nde yer-yüzü meleklerle dolup daraldığından dolayı ona bu ismin verilmesi takdir edilmiştir.²⁸

Allah (cc)'ın insanlara, Hz. Peygamber vasıtasıyla son hitabı ve nihai mesajı olan Kur'an-ı Kerim'i indirmesi; insanlığın hidayeti için bir dönüm noktası teşkil ettiğinden, bu olayın gerçekleştiği gece çok özel bir anlam taşımaktadır.²⁹ Zira Cenabı Hak, sonra bu gecenin fazileti hakkında bu gecenin adını taşıyan Kadir sûresini indirmiştir. Bundan dolayı İslâm'da en kutsal ve faziletli gece, olarak kabul edilir.

Kadir sûresinin inşi hakkında değişik rivayetler vardır. Bunlardan biri şöyledir: İbn-i Mesud dedi ki: Hz. Peygamber (sav) İsrail oğulları arasından Allah yolunda silahlı olarak bin ay cihad eden bir adamdan söz etti. Müslümanlar bu işe hayret ettiler, özendiler. Bunun üzerine: **“Doğrusu Biz onu kadir gecesinde indirdik...”**³⁰, “Kadir gecesi” bu şahsın Allah yolunda silah kuşandığı “bin aydan daha hayırlıdır.”³¹ ayetleri indi.

Başka bir rivayette de İmam Mâlik, Muvatta'da İbnu'l-Kasım ve başkalarından gelen rivayet yoluyla şöyle demektedir: Kendisine güvendiğim kişiler şöyle derken dinledim: “Resûlullah (sav)'a kendisinden önceki ümmetlerin ömürleri gösterildi. Uzun ömürleri boyunca başkalarının eriştiklerinin benzerine amel itibarıyla ulaşamayacakları

mülâhazasıyla ümmetinin (fertlerinin) ömürlerini kısa bulur gibi oldu. Yüce Allah ona Kadir gecesini verdi ve onu bin aydan daha hayırlı kıldı. Yine; **“Doğrusu Biz onu kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesini sana ne bildirdi? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır.”**³² sûresi nazil oldu.³³

Müslümanların kutsal kabul ettiği ve çok değer verdiği bu gecenin, Ramazan **içerisinde hangi gece olduğu** hakkında farklı görüşler vardır:

Yüce Allah'ın: **“Kur'ân o ayda indirilmiştir...”**³⁴ emri Kur'an-ı Kerim'in Ramazan ayında indirildiğine dair açık bir nasırdır. Aynı zamanda bu, yüce Allah'ın: “Ha-Mim. Açıkça bildiren kitaba yemin olsun ki şüphesiz biz onu mübarek bir gecede indirdik.”³⁵ emriyle “Muhakkak biz onu Kadir gecesinde indirdik”³⁶ emirlerini açıklamaktadır. İşte bu âyetler, Kadir gecesinin ancak Ramazan ayında olduğunu başka bir ayda olmasının söz konusu olmadığını delilidir.

Büyük çoğunluğun kabul ettiği görüşe göre, Kadir gecesi, Ramazan'ın yirmi yedinci gecesidir. Zira gecenin daha çok Ramazan'ın son on veya yedi gününün tekli gecelerinde aranmasına dair hadisler; gecenin tespitiyle ilgili ipuçları vermek ve bu görüşü desteklemektedir.³⁷ Bu Hz. Ali, Hz. Âişe, Hz. Muaviye ve Hz. Ubeyy bin Kab'ın görüşüdür. İbn Ömer'in rivayetine göre Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur: “Her kim Kadir gecesini araştırarak olursa, onu yirmi yedinci gecede araştırсын.”³⁸ Ubeyy b. Ka'b dedi ki: Ben Resûlullah (sav)'ı şöyle söylerken dinledim: **“Kadir gecesi yirmi yedinci gecedir.”**³⁹

Ebu Bekr el-Vernik dedi ki: “Allah (cc) Ramazan ayının gecelerini bu sûrenin kelimelerine taksim etmiştir. Yirmi yedinci kelimeye ulaşınca ona işaret ederek “o” diye buyurmuştur. Aynı şekilde Kadir gecesi üç defa zikredilmiştir ve dokuz harftir. Bunların toplamı da yirmi yedi etmektedir. Yine bu görüşü destekler mahiyette Hişam b. Urve babasından rivayetle Resûlullah (sav) şöyle buyururdu: “Kadir Gecesi'ni Ramazan'ın son on gününde arayın.”⁴⁰

32 Kadr 97/1-3.

33 Muvatta, 1/321.

34 Bakara 2/185.

35 Duhân 44/1-3.

36 Kadir 97/1.

37 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, s.125.

38 Müsned, 2/27; Tayalisi, 1/257.

39 Müsned, 5/132.

40 Muvatta, İtikâf, 10.

26 Kur'an Yolu Meal ve Tefsiri, c.5, s.604.

27 TDV İslam Ansiklopedisi, 'Kadir gecesi' Maddesi, c. 24, Sh: 124, İstanbul-2001

28 Celal Yıldırım, İlmin Işığı Altında Kur'an Tefsiri, c.13, s.6920.

29 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, Sh:124

30 Kadir 97/1.

31 Beyhaki, Es-Sünenü'l- Kübra, Dârü'l Fikir, Beyrut, tsz., Siyam, 8607.

Bu gecenin, Ramazan'ın en son gecesi olduğunu söyleyenler ise şöyle demektedirler: "Çünkü bu gece, bu aya ait taatların kendisinde tamamlandığı bir gecedir. Daha doğrusu, Ramazan'ın ilki, tıpkı Hz. Âdem (as), sonu da tıpkı Hz. Muhammed (sav) gibidir. İşte bundan ötürü, bir hadiste, "Ramazanın sonunda, başından itibaren bu güne kadar, cehennemden azad edilen nefisler sayısınca, sadece, bu gecede azad edilir..."⁴¹ buyrulmuştur.

Ancak sahih ve meşhur olan Kadir gecesinin, Ramazanın son on gecesinde olduğudur. Hz. Âişe (r.anha) diyor ki: "Resûlullah (sav) Efendimiz Ramazanın son on gününde (Mescide kapanıp) itikâfa girer ve şöyle buyururdu: **"Kadir Gecesi'ni Ramazan'ın son on gününde arayın."**⁴² Malik, Şafî, Evzaî, Ebu Sevr ve Ahmed bin Hanbel'in görüşü bu yöndedir. Hz. Peygamber (sav)'ın Kadir gecesinin vaktini haber vermeye teşebbüs ettiği, o sırada anlaşmazlığa düşen iki sahabe'nin Resûlullah (sav)'a başvurması üzerine buna fırsat bulamadığı, daha sonrada konunun zihninden silindiği bildirilir.⁴³

İmam Ebu Hanife'nin, "Kadir gecesi, Ramazan ayındadır. Fakat sabit değil; kâh takaddüm, kâh teahhur eder"⁴⁴ dediği sabittir. Feteva-ı Hindiyiye'de: "Kadir Gecesi aramak müstehaptır. İmam Ebu Hanife'ye göre; Kadir Gecesi Ramazan ayının içerisinde. Fakat onun hangi gece olduğu bilinemez. Bazen ileri geçer, bazen geri kalır. İmameyn'e göre; Kadir Gecesi Ramazan ayının içerisinde. Gizli olan muayyen bir gecedir. İleri geçmediği gibi, geri de kalmaz. O geceyi aramak sünnettir."⁴⁵ hükmü kayıtlıdır.

İslâm kaynaklarında belirtildiğine göre Allah Teâlâ bir takım hikmetlere dayanarak Kadir gecesini ve onun dışında daha bazı şeyleri de gizli tutmuştur. Bunlar: Cuma günü içerisinde duanın kabul olacağı saat; beş vakit içerisinde Salât-ı vusta; ilâhî isimler içerisinde İsm-i Azam; bütün taatlar ve ibadetler içerisinde rızay-ı ilâhî; zaman içerisinde kıyamet ve hayat içerisinde ölümdür. Bunların gizli tutulmasından maksat mü'minlerin uyanık, dikkatli ve devamlı Allah'a ibadet ve taat içerisinde olmalarını sağlamaktır. Mü'minler bu geceyi gaflet içerisinde geçirmemeli, ibadet ve taatle değerlendirmelidir. Kadir gecesinin belirlenmesinin hikmeti üzerinde duran âlimler, bu

durumun gecenin feyzinden istifade etmek için daha uygun olduğunu söylemişlerdir. Zira Kadir gecesinin bildirilmesi halinde Müslümanlar sadece o geceyi ihya etmekle yetinebilirlerdi. Hâlbuki kısmi belirsizlik sayesinde mü'minlerin Kadir gecesini ümidiyle bütün Ramazan gecelerini ibadet şuuru içerisinde geçirmeleri söz konusudur. Ayrıca Kadir gecesinin bildirilmemesi yoluyla Müslümanların bilerek ona saygısızlık göstermeleri veya tazimde aşırıya kaçmaları önlenmiş olur.⁴⁶

Kadir Gecesi ile ilgili rivayet edilen birçok hadisin vârid olduğunu görmekteyiz. Gece, bu hadisler ışığında değerlendirildiğinde şu bilgilere ulaşılır: Bir rivayette Resûlullah (sav) **"Kim inanarak ve karşılığını yalnız Cenâb-ı Hak'tan bekleyerek Kadir Gecesi kalkıp ibadet ederse, geçmiş günahları (kul hakkı hariç olmak üzere) bağışlanır."**⁴⁷ Bir başka rivayette "Her kim Kadir gecesinin (mükâfatına) inanarak, (ecrini) umarak namaz kılmakla (vesair ibadetlerle) ihya ederse, onun geçmiş (küçük) günahları affolunur."⁴⁸ buyrulmuştur.

Hz. Âişe (r.anha) dedi ki: Ey Allah'ın Resulü! Eğer Kadir gecesine denk gelirim ne diyeyim? diye sordum. Şöyle buyurdu: "Allah'ım, şüphesiz ki Sen çok affedicisin, affetmeyi seversin, beni de affet, de"⁴⁹ diye buyurdu.

Said b. el-Müseyyeb'in şöyle dediği nakledilmektedir: **"Kadir gecesi yatsı namazında (ce-maatle birlikte) hazır bulunan kimse o geceden kendi payına düşeni almış olur."**⁵⁰

Kadir gecesinin Kur'an-ı Kerim ve hadislerde ifadesini bulan önemi, bu gecede yapılan ibadet ve duaların kabul edileceğine, bu geceyi ihya edenlerin günahlarının bağışlanacağına dair Hz. Peygamber'in açıklamaları, Müslüman toplumlarında Kadir gecesinin diğer gecelere göre daha büyük ilgi görmesine neden olmuştur.

Peygamberimizin yukarıda zikrettiğimiz tavsiyelerine rağmen kendi zamanında ve sahabe döneminde Peygamberimizin ve sahabe-i kiramin mescitlerde bu geceyi ihya etmek için toplandığı, özel dualar ettikleri, bugün özellikle ülkemizde olduğu gibi bu geceye has namazlar kıldıkları şeklinde tek bir sahih rivayet dahi gelmemiştir. Ancak tarihi süreçle birlikte günümüzde coşkulu bir şekilde kutlanmaktadır. Gelenekselleşen bu kutlamalar

41 Tefsiru'l Kebir, c.6, s.228 vd.

42 Buhari, Leyletü'l Kadr, 2.

43 Buhari, Leyletü'l Kadr, 4.

44 İmam-ı Kadıhan, El Feteva, Kahire: 1282, c:1, Sh: 190.

45 Şeyh Nizamüddin ve Heyet, Feteva-ı Hindiyiye, Beyrut: 1400, c.1, Sh: 216.

46 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, s.125.

47 Buhari, İman, 25; Savm, 6.

48 Buhari, Leyletü'l Kadr, 1.

49 Tirmizî, Daavat, 84.

50 Muvatta, İtikâf, 16.

dinî bir hüviyet kazanmıştır. Öyle ki kutlamalar farz ibadetler gibi düşünülmemekte ve kutlanılmadığında suçluluk duygusu hissedilmektedir.⁵¹

Bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesini bugünkü anlaşıldığı şekilde **"Bir gecelik ibadetle bütün günahlardan arınılacak"** şeklinde anlamak çok yanlıştır. Bunu Kur'an'ı okumaya, anlamaya ve yaşamaya ayrılan bir günün, Kur'an'sız bin aydan daha hayırlı olacağı anlamında değerlendirilmelidir. **Her gün ve gece Kur'an'a uygun olarak ihyâ edilmelidir. Kur'an'ı indiriliş gayesine uygun olarak okuyup, hükümlerini ferdi olarak itikadî, ibadî, ahlâkî ve ekonomik bütün yönleriyle yaşarsak, sosyal ve siyasal hayata hâkim kılıp tatbik ettirme çabasında bulunursak, yani vahyi gönlümüze ve yaşayışımıza indirirsek, o zaman biz de bin insandan hayırlı oluruz, böyle yaşadığımız gün ve geceler de bin aydan üstün olur.**

Normal zamanlarda caminin yolunu bilmeyen nice insan, bu gün ve gecelerde camilere akın etmekte, tevbe istiğfar edip namazlar kılmaktadırlar. Şimdi bu kandil kutlamalarının bid'at olduğunu söyleyerek bu yaptıklarını da yapmamalarını mı söylüyorsunuz?" şeklinde bazı düşünceler akla gelebilir. Hiç şüphesiz bir kimsenin Allah'a tevbe istiğfar etmesi, namaz kılıp oruç tutması küçümseenecek bir şey değildir. Bunun terkinde hiçbir Müslüman temenni edemez. **Lakin sadece bu günlerin faziletine güvenip diğer günlerde dini, imanı, ameli unutan kişilerin varlığı da inkâr edilemeyecek bir hakikat olarak karşımızda durmaktadır.** Bu kişileri böyle yanlış düşüncelere iten sebeplerin başında da uydurma hadisler gelmektedir. Mesela Kadir gecesini ile ilgili şöyle bir hadis uydurulmuştur: **"Kadir gecesini üç defa La ilahe illallah söyleyen Müslüman'ın, birincisinde bütün günahları bağışlanır. İkincisinde Cehennemden kurtulur, üçüncüsünde Cennete girer."** Bu konuda M. Yaşar Kandemir Hoca şunları söylemektedir: "Tergîb (ibadete teşvik) için uydurulan hadisler, Müslümanları "zannedildiği gibi- dünyayı ihmal ederek nâfile ibadetle meşgul olmaya her zaman sevk etmemiş, hatta çoğu defa -Hz. Peygamberin neticesinden korktuğu üzere- onların farz ibadetleri dahi ihmal etmelerine yol açmıştır. Öyle ya **"Bilmem hangi vakit iki rekât namaz kılmakla bütün günahlar affolununca, artık günde beş defa**

namaz kılmaya, senede bir ay oruç tutmaya, hacca gitmeye, zekât vermeye ne lüzum kalır. Mademki iki rekât namazla bütün günahlar affolunacakmış, niçin insan tatlı tatlı eğlenerek envâ-ı muharremâtı irtikâb etmesin (her çeşit haramı işlemesin). İki rekât namazla bütün bu habâsetleri (pislikleri) affettirmek her vakit için mümkün değil mi? En âdî kabahatlerden, hatta en şenî (iğrenç) cinayetlerden kurtulmak için iki rekât namaz kâfidir, demekle esâsât-ı şer'iyye ve ahlakiyenin çürük ve esassız olduklarını ilan etmek arasında bir fark görmüyoruz."⁵²

"Bid'atlar İslâm'ın ruhuna aykırı, Allah ve Rasûlü (sav) tarafından menedilmiş olmakla beraber bazı zamanlarda ve bazı içtimâî sınıflarda din duygusunun yaşamasını, dinin canlı kalmasını temin ediyor; bu bakımdan müsâmahe edilmesi gerekmez mi?" diyenlere ise şöyle cevap vermek gerekir:

İslâm'ın iman, ibâdet, nizam ve ahlâk olarak terkedilip unutulması ve sadece bid'atlar vasıtasıyla varlığının hatırlanması onun hayatı değil, ölümüdür. Onu yaşatmak için bünyesine yabancı olan bid'atları değil, İslâm'ın esaslarını ihyâ etmek gerekir.

Peki, bu geceyi nasıl değerlendirelim? Bu gecede; Günahlarımızdan dolayı pişmanlığımızı Cenâb-ı Hakk'a arz edelim. Kur'ân-ı Kerim okuyalım. Tefekkür edelim. Tezekkür edelim. Geçmişimizin muhasebesini, geleceğimizin plan ve programını yapalım. Kulluğumuzun gereğini yerine getirip getiremediğimizin hesabını gözden geçirelim. Özellikle şirkin hâkimiyeti içinde yaşadığımız şu günlerde bu zilletten nasıl kurtulacağımızı, bu kurtuluşun içerisinde nasıl yer alacağımızı sorgulamalı, şahsiyetlerimizin eksikliklerini ciddi bir eleştiriye tabi tutmalı ve zilletten kurtuluş yolunda ilerlerken Allah (cc)'a şirkten, demokrasiden vb. küfürlerden arınmış kalplerle samimiyetle yönelip dua etmeliyiz... Ama mesele burada kalmamalı yapılan samimi duaların kabulüne yardımcı olacak samimiyetin ölçüsü amelleri de işlemeye gayret etmeliyiz.

Bu dua ve dileklerle Ramazan-ı Şerif ayınızı ve içindeki Kadir gecenizi şimdiden tebrik ediyor, idrak edeceğimiz Ramazan Bayramının da hayırlara vesile olmasını, bu mübarek bayramın, Müslümanların dirilişine, vahdetine, güçlenmesine ve kurtuluşuna vesile olmasını **şanı yüce Rabbimden niyaz ediyorum.**

51 Müslümanlığı mübarek gecelerde içki içmemek, kandil simidi yemek, yakınlarının cenazesine yarım başörtüsü ve siyah gözlükle katılmak ve Ramazanda oruç tutmak şeklinde anlayan bir zihniyetin varlığı malumdur. Değerli bir hoca arkadaşşıma birisi sormuş: Hocam! Kandilde imkânım olmadığı için kandil simidi dağıtmasam günah olur mu? Güler misin, ağlar mısın?

52 M. Şemseddin'in Hurâfattan Hakikate adlı kitabından naklen: M. Yaşar Kandemir, Mevzu Hadisler, s: 201, Ankara, 1975, Diyanet Yayınları

Değişim ve Yasası

Tahsin ABDULGAFFAR

Bismillahirrahmânirrahîm

Konumuza öncelikle "Değişim" in ne olduğunu izahı ile başlamak gerekmektedir.

Değişim; Hoşnut olunmayan, beğenilmeyen bir durumdan, daha iyi bir duruma geçiş demektir.

Değişim konusunda bizleri asıl ilgilendiren Rad suresinin 11.ayetinde geçen "Bir toplum kendi özünde (nefsinde) olanı değiştirmedikçe Allah (c.c) da onların durumunu değiştirmez." mealindeki ayet-i kerimesidir.

Bu ayetin eksen olarak ele alınması bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bu konudaki diğer ayetlere bakıldığında da değişim konusunda hep bu ayete işaret edilmektedir. Değişimin özetini görmekteyiz bu ayette.

Genel olarak Kur'an'ın insanoğluna öğretmek istediği şey değişim probleminin çözümünü nefis'te aramak gerektiğidir. İnsanı hariçten kuşatan zulüm yoktur Kur'an'a göre, insanın nefisine ettiği zulüm vardır. Tarihin özü, toplumun yasaşı budur.

Problemler karşısında insan aklının alacağı iki mümkün tavır vardır: Ya problemlerin yasalara bağımlı olduğunu varsayacak ve böylece problemin yasalara egemenlik ve buyruğuna boyun eğmesi mümkün olacak, ya da problemlerin yasalara boyun eğmediğini ya da yasaların keşfedilemeyeceğini varsayacaktır.

Müslümanlar çözüme giderken bu iki tavadan hangisini seçecekler? Birinci durumu seçip problemlerin kendilerine boyun eğdiği, keşfedilebilir yasaların var olduğunu kabul edecekler mi, yoksa problemlerin böyle yasalara falan boyun eğmediğini öngörüp, bu yasaları keşfetmeye kalkışmanın boşuna bir uğraş olduğunu mu düşün-

cekler? Yoksa kimilerinin inandığı gibi, bu yasa denilen şeylerin (Sünnetullah) insan hayatında anlaşılmasız sebeplerin hüküm sürdüğünü mü ileri sürecekler?

Konunun Müslüman bilincini esas alan bir yaklaşımla ele alınmış olması, Müslüman'a Değişim problemi karşısında takınacağı tavrı belirleyebilmesi bakımından yarar sağlayacaktır. Teorinin çelişkilerden uzak olmasının çözüme ulaşmada önemli bir etkisi vardır. Hatta denilebilir ki; Çözüm teorisinin sıhhatinde ve açıklığında yatmaktadır.

Müslümanlar cevaplandırılması mutlaka lazımmış gibi usanmadan, ısrarla şu soruyu soruyor: Ne yapmamız gerek? Müslüman bu soruyu sorduğunda seçimi de yapmış olmaktadır; çünkü bu soru aklın problemler karşısında takınabileceği iki tavidan birincisini yani karmaşık olanını seçmesi gerektiğini de içermektedir. Demek ki akıl henüz seçimini açıklıkla yapamamıştır. Demek ki problemlerin bağımlı olduğu yasaların varlığına bu yasaların keşfedilebilir olduğuna ve insanın kendi çabalarıyla onu halledebileceğine inanmamaktadır.

Bu konuda olumsuz tavır takınanlar, onlar ümmetin genelidir. Hepsisi Mehdi (kurtarıcı) beklemekte yahut kıyamet alametlerinin dökümünü yapmaktadır. Zihinlerinde kök salmış olan düşünce şudur: Bu problemleri Allah'tan başkası halledemez, bilginlerin âlimlerin çabası boşuna...

Problemlere özgü yasaların olduğunu görmeyenler yahut onları yanlış yorumlayanların sonucu (yani değişime) ulaşması mümkün değildir.

Toplumsal zıtlasmalar, zor şartlarda yardımlaşmadan yüz çevirme, bireylerin birbirini türlü biçimlerde çekiştirmeleri, itham etmeleri, ilmi iste-

mek hususunda geneli içine alan bir atalet, tarihin verdiği derslerden yüz çevirmek (ders almamak).

Tüm bu toplumsal hastalıklar, insan organizmasına isabet eden hastalıkların tehlikesinden daha az değildir. Sözünü ettiğimiz toplumsal hastalıklar insanların akıllarına isabet eder ve onları atıl bırakıp aptallaştırır.

Kur'an-ı Kerim 'hastalık' (maraz) sözcüğünü çeşitli yerlerde anmaktadır. Fakat bununla kastedilen bireyin bedeninde oluşan rahatsızlık değildir. Kur'an'da adı geçen hastalık toplumun nefsinde oluşan hastalıktır. 'Kalp hastalığından söz edildiğinde kastedilen kalp romatizması, çarpıntı, damar tıkanıklığı, kısaca ani bir kalp durmasıyla ansızın ölüme neden olabilecek bir hastalık değildir. Kur'an'ın kalp hastalığıyla kastettiği şey insana, fikirlerle münasebetinin ardından oluşan 'fıkrî' hastalıktır. Bu hastalık kişiyi ümmet içinde toplumsal görevini yapamaz durumuna getirir. Nasıl kalp yetersizliği bedeni güç sarfı isteyen herhangi bir işe koyulmaktan alıkouyorsa, toplumun fıkrî odaklarına çöreklenen zafiyet de toplumu hem bünye, hem bilgi planında güçlü olmayı gerektiren herhangi bir probleme yönelmekten alıkoymaz.

Müslümanlara düşkünlük ve yumuşaklıkta üstüne olmayan Peygamber (s.a.v) başından sonuna kadar zihinlere şunu yerleştirmeye çalıştı; Belli yasalara uymak bakımından hayat, toplum ve madde arasında bir benzeşme vardır. Yani cismin doğal konumunu nasıl koruduğunu açıklayan, canlının sağlık üzere olmasını sağlayan ve toplumu çözülmekten koruyan yasalar karşılıklı olarak benzeşirler. İşte bu yüzdendir ki Allah Resulü (s.a.v) yaptığı maddi bir örneklemeyi toplumsal plana uyarlamakta, sonra canlı organizmalara ilişkin bir örneklemesini toplumsal ilişkilere benzetmektedir.

İkinci benzetmesinde ise Peygamberimiz (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Mü'minleri birbirine karşı merhamet etmede, sevgi göstermede, temayül etmede, bir organı şikâyetçi olduğunda diğer organlarının sabah akşam bu şikâyete karşılık verdiği bir beden gibi görürsün."(Buhari)

Bir problemle karşılaşan ve fakat çözümüne inanan insan, değişim olgusuna inanan insandır. "Değişim" hoşnut olunmayan bir durumdan, daha iyi bir duruma geçiş demektir. Bu geçiş insanın potansiyeliyle, araç ve amaçlar arasındaki ilişkileri belirleyen bir yasaya bağlıdır.

İslâmî hayatı açmazlara sokan ve seyrini durduran söz konusu yanlış görüşlerin aslında

zorlu bir niteliği yoktur; aksine fikre tahammül edemeyecek kadar zayıftırlar. Ama her ne hikmetse bu ucuz gaflet tarihin akışını durdurmaya yetmektedir. Nitekim **Muhammed İkbâl** bu konuda vurguluyor;

**"Dostum gafletle geçirdiğin bir an
Menzilden bin mil uzağa patlar."**

Müslümanlar problemlerin bağlı olduğu Değişim yasalarını kavradıkları an, içinde bulundukları derbederlik ortadan kalkacak, yerine bu kavrayıştan çıkardıkları kararlı bir tavır gelecektir.

İnsanlığın Genel Yasası

Ayet-i kerime'de yer alan kural, tüm insanları kapsamına almaktadır. Ayette geçen 'Kavm' teriminin özellikle belli bir kavmi belirtmemesi bunu kanıtıyor. 'Kavm' tüm kavimlerden her hangi bir kavim anlamındadır.

Müslümanların değişim konusunda içinde bulundukları acizlik, büyük ölçüde psikolojik (neftse olan) değişim yasalarının onlar için açık-seçik olmamasına bağlanabilir. Bir de bu değişim uzun asırların ardından katlana katlana gelmişse... İşte burada psikolojik değişim yasalarını bilmenin önemi ortaya çıkmaktadır.

Değişimler hakkında açık-seçik bir bilgiye sahip olmak, arzulanan değişim yasalarına egemen olmak bakımından zorunludur.

Demek ki;

1) Psikolojik (yani neftse mekân tutmuş her şeyin) değişim yasalarını bilmek kaçınılmaz derecede zorunludur.

2) Aynı şekilde değiştirmemiz gereken şeyi bilmek zorunludur. Yani değiştirmemiz gereken vehimleri ve tespit etmemiz gereken gerçekleri bilmek.

3) Ve psikolojik durumlarını bu değişime tabi tutacağımız kimseleri bilmek. Kişisel denge ve alışkanlıkları ister bozulsun, ister bozulmasın fark etmez. Çünkü asıl başları belâda olanlar onlardır.

Ayette zikredilen köklü değişim sürecini başlatmak için tüm bunları bilmek kaçınılmaz biçimde gereklidir.

Bireysel Değil Toplumsal Bir Yasa

Konumuzun ekseni olan ayet, içeriğindeki yasa-yı açıklamakla toplumsal bir yasayı açıklamış olmaktadır, bireysel bir yasayı değil. Zira "kavm" sözcüğü, ümmet ya da toplum kavramına atfedilecek biçimde bir toplam ve bir topluluğu ifade etmektedir.

Ayetten belirli bir bireyin kastedildiği anlamını çıkarmak mümkün değildir. Öyle olsaydı Allah (c.c) "Şüphesiz Allah kendini değiştirmedikçe bir insanın durumunu değiştirmez" derdi. Kadın ya da erkek, mü'min ya da kâfir diye bir niteleme de yok. Kadınıyla, erkeğiyle, seçkiniyle, avamıyla belirli bir toplum ya da ümmetin tüm muhtevasını kapsayan özelliklere sahip bir kavim ya da topluluktur söz konusu edilen.

Buradan kalkarak, "bir kimse nefsinde olanı değiştirince, Allah da onun durumunu değiştirir," gibi bir hükme varmış olmayız.

Bundan çıkan sonuç şudur ki; bir kişinin nefsinde olanı değiştirmesi şart değildir. Aynı şekilde değiştirmemesi de öyle. Çünkü söz konusu olan belirli bir kişi değil, öz anlamıyla yani tek bir beden oluşu, tek bir varoluş arz etmesi itibarıyla toplum'dur. Bu yüzden birey, nefsinde olanı değiştirirse birtakım yönleri değişebilir ancak ve bu değişim her yanıyla süreklilik arz eder.

Topluma özgü olgulara gelince, onların değişmesi kaçınılmazdır ve bu değişimden birey de pay alır. Böylece "Şüphesiz Allah bir kavmin durumunu değiştirmez" ayetinin kapsadığı anlam, hemen ayetin akabinde belirtildiği gibi bu "toplum ya da toplumsal varoluş kendi özünde olanı değiştirmedikçe" biçiminde bütünlenmiş olur.

Bilinç toplumun bünyesine yayılmalıdır. Zira toplum düzenini sağlamak toplum bilincine düşer. Toplumsal bilinç, her bireye, onun sorumluluk alanına giren bir görev yükler. Ve bu sorumluluk kişi için sağduyuya ulaşma ve onu yaygınlaştırmaya fırsatları arttığı oranda fazlalaşır.

Konuyu bu düzeyde algılayan kişi, kendisine heba edegeldiği ömrünü nerede tükettiği sorulacağı zamanı hatırladıkça ürperecektir. Kendisine diğer imkânlardan da sorulacaktır. Allah'ın kendisine başısladığı ve fakat düşünceden fiile geçiremeyip ihmal ettiği emanetlerden. Sözelimi, insandaki okuma-yazma yeteneği bir imkân'dır. İnsanın öğrenim yolunda sarf ettiği çaba ile okur-yazar olur olmaz bu yeteneğini pratiğe dönüştürmesi ise, insandaki bilfiil imkân'dır. İnsanda açığa çıkmayı bekleyen diğer yetenekler için de durum aynıdır.

Ahirete değil, dünyaya ilişkin bir yasa

Değişim yasasıyla ilgili bu ayet uhrevi bir problem, ahirete ilişkin bir hesaba değil, "içtimâi/ dünyevî" bir muhasebeye yöneliktir.

Dünyadaki muhasebe toplumsal, ahiretteki muhasebe ise bireysel'dir. Zira ahirete iliş-

kin sorumluluk da bireysel'dir. Bu birçok ayette gösterilmiştir. Nitekim Allah Teâlâ buyuruyor; "O dediği şeye biz varis olacağız ve bize tek başına gelecek." (Meryem, 80) ve ayrıca "Hiçbir günahkâr, başkasının yükünü yüklenmez, insana kendi yapıp ettiklerinden başkası yoktur. Ve ne yapıp ettiği de yakında görülecektir." (Necm, 38-40)

Toplumsal sorumluluğa yani toplumun tümünden yargılanmasına gelince; bu da Allah'ın şu âyetiyle açıkça belirtilmiştir; "Bir de içinizden yalnızca zalimlere isabet etmekle kalmayacak olan bir fitneden sakının ve bilin ki Allah, şüphesiz azabı çetin olandır. (Enfal, 25)

Suçlu, günahkâr bir topluma bir musibet indiğinde bu, suçsuz bireyleri de içine alır. Buna karşılık esenlikli bir toplumda suçlu bireyler de mutlu olurlar.

Buna Resul (s.a.v)'ün hadisi de işaret etmektedir. Kendisine "İçimizde Salihler varken de mi helak olacağız? Diye sorulduğunda, "Evet" demmiştir. "Kötülük çoğaldığında bekleyin bunu." Demek ki nasıl nimet ve musibet geneli içine alıyorsa, toplumun dünyadaki muhasebesi de toplumsal olacaktır doğal olarak. Toplumun tanımı konusunda bunu anlamak gerekmektedir.

Ayetin Vurguladığı İki Değişim:

Allah'ın Değiştirmesi ve Toplumun Değişmesi

Gramer kuralları gereğince ayetin metninde geçen birinci değişimin faili (yani öznesi) Allah Teâlâ'dır; ikinci değişimin faili ise kavim ya da toplum'dur. İkinci değişime ait dinamiklerin kaynaklandığı güç, Allah'ın topluma bir başıslıdır ya da Allah'ın toplumu değişime yetenekli kılmasıdır.

İki değişim arasında öncelik-sonralık sıralaması vardır. İlk önce oluşması gereken değişim, Allah'ın topluma görev ve sorumluluk olarak verdiği değişimdir. Allah bu değişim gücünü topluma vermiştir.

İki değişimin kendine özgü alanları vardır. Allah'ın doğrudan oluşturduğu değişimin alanı toplumsal alan'dır. O'nun topluma isnad ettiği değişimin alanı ise toplumu oluşturan bireyler alanı, toplumun "enfusi" (duygu ve düşünceler) planıdır.

Toplumu tek bir birey gibi değerlendirmek, bünyesinde meydana gelen değişimi daha kolay anlamamızı sağlayacaktır. Sözelimi bireye olduğu gibi, topluma da hastalık-sağlık olgusuna dayanarak bakılabilir. Toplumdaki sağlıklı sayısına

bakarak; tam anlamıyla sağlıklı bireylerinin oranı % 50 olan bir toplum, bu oranın % 90'a ulaştığı bir toplumdansa daha az avantajlı demektir, denilebilir. Bunun yanı sıra birinci toplumda yaşayan bireyler de, ikinci toplumda yaşayanlardan daha az avantajlı demektirler.

Ama bu yasanın uhrevi değil, dünyevi olduğunu unutmamamız gerekmektedir. Mesela, zenginlik-fakirlik bağlamında da böyledir.

Konuyu daha ayrıntılı biçimde ele alabilmemiz için Allah'ın toplumsal planda meydana getirdiği değişimin alanına dönmemiz gerekmektedir.

Bu "toplumsal alan" terimi ayette şöyle geçmektedir; "Şüphesiz Allah, bir kavmin durumunu (mâ bi kavmin)... " durumunu, yani içinde bulunduğu toplumsal şartları... Bu şartlar, zenginlik-yoksulluk, hastalık-sağlık, izzet-zillet gibi olguları bir bir kapsamaktadır. Rad suresindeki ayette 'mâ' (olan) sözcüğüne karşılık, Enfal suresindeki başka bir ayette nimet sözcüğü kullanılmaktadır.

"Bu, bir kavim durumunu değiştirmedikçe Allah'ın da o kavme bağışladığı nimeti değiştirmeyecek olmasından dolayı böyledir."(Enfal, 53) Nimet sözcüğünün anlamı 'mâ' (olan şey) sözcüğünden daha özeldir. Çünkü 'mâ' sözcüğü nimeti de, cezayı da kapsar.

Nimet sözcüğü sağlığı da kapsar ve hatta o en büyük nimettir. Bu konuda Yüce Resul (s.a.v) şöyle buyuruyor: "İki nimet vardır ki, insanların çoğu onlardan gafildir; "sağlık ve feragat".

Rızık da bir nimettir. Bunun gibi zenginlik, organların sağlamlığı, çocukluğun esenliği, meskenlerin temizliği, sevgi, kardeşlik hep nimettir bunlar.

"O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz". (Ali İmran, 103)

"Allah'ın rahmetinden dolayı onlara yumuşak davrandın". (A.İmran,159)

"Allah'ın nimetlerini saymaya kalksanız sayamazsınız".(İbrahim,34)

Anılan ya da anılmayan tüm bu nimetlere tekabül eden cezalar da vardır. Bu durum, "Şüphesiz Allah, bir kavmin içinde bulunduğu durum, onlar kendilerini değiştirmedikçe değiştirmez". Ayetinde belirtilmiştir.

Bunlar Allah'ın toplumlar üzerinde meydana getirdiği türden değişimlerdir. Doğrudan toplumların oluşturduğu değişimlere gelince, Allah bu tür değişimleri nefislerde olana ilişkin değişimler olarak belirlemektedir. Peki, nedir bu nefislerde

olan şeyler? İnsanoğlunun Allah'ın içlerine yerleştirdiği bu nefsi değiştirmeye gücü yeter mi?

"Nefislerde olan" terimiyle kastedilen; bilinç ya da bilinç dışı planındaki fikirler, kavramlar ve sanılardır. Sözünü ettiğimiz iki tür değişim arasındaki ilişkiyi belirlemek ve değişim yasalarını uygulayabilmeyi başarmak insana, tarihin yasasına egemen olma imkânını sağlayacaktır.

Değişim konusunda en köklü değerlendirmeyi İbn-i Haldun yapmıştır. Gerçekten bir düşünür olarak olayların akış sürecine etki eden faktörlerden hangisi kendisine değin karanlıkta kalmışsa, o bölgeye kuvvetli bir ışık tutmuş, aydınlatmıştır. Ünlü tarihçi Tonybe İbn-i Haldun hakkında "tarih felsefesinin yularını elinde tutan adam" biçiminde söz etmiştir.

Toynbee, "Mukaddime" hakkında şunları söylemektedir: "Bu eser, hangi çağda ve dünyanın neresinde olursa olsun beşer aklının ortaya koyabileceği tüm buluşların en büyüğüdür."

Muhammed İkbâl vurguluyor: "Varlığın zaman içinde sürekli bir hareket olarak tasavvuru." Bu yorum İbn-i Haldun'un tarihe bakışında bulunduğu görüşü ortaya koymaktadır. Şu söylenenler ise ondan medhü sena ile bahsetmekte: "Platon, Aristo ve St. Augustin... Hiçbiri İbn-i Haldun'la eş değerdeki düşünürler değildir. Geriye kalanlar ise onunla birlikte anılmaya layık bile değiller."

İbn-i Haldun şöyle diyor: "Kavim ve devletlerin başlangıçları, tasarruf ve değişim sebepleri konusunda geriye söylenmedik söz bırakmadım. Umran (olgunluk) ilişkin olan devlet-ulus, kent hayatı-kırsal hayat, izzet-zillet, çokluk-azlık, ilim-sanat, bedevilik-uygarlık, olan-olması beklenen... Her ne varsa hepsini geniş geniş ele aldım; burhan ve illetlerini açıkladım. Bu kitap, içinde garip ilimler, aşına fakat örtülü hikmetleri tazammun ettiğinden dolayı eşsiz, alışılmadık bir hale geldi. Ve kitap bittikten sonra asırların getirdiği bilgiler arasındaki eksikliklerimi yakinen görüyor ve acizimi itiraf ediyorum. Yed-i Beyza ehlinden olanların kitabıma onaylayıcı değil, eleştirici gözle bakmaları bana hoş gelecektir. İtiraf, kınanmaktan kurtuluş demektir. Dostlardan beklenense hoşça tutumdur." (Mukaddime)

(DEVAM EDECEK)

YARARLANILAN KAYNAKLAR

1-Bireysel ve Toplumsal Değişmenin Yasaları, Cevdet Said

2-Mukaddime, İbn-i Haldun

Demokrasi Havarileri

İdris KERİMOĞLU

Gezi olayları ve akabinde yaşanan hadiseler Türkiye'deki İslami hareketlerin ne kadar kırılgan bir zihin dünyasına sahip olduğunu bir kez daha gösterdi bizlere.

Suriye olayları ile maskeli yüzleri açığa çıkan ve mezhepçi kimlikleriyle temayüz etmiş Biat'lı İranperestler'i bir tarafa bırakacak olursak, tevhidi istikamette öbeklenen cemaatlerin sosyal ve siyasal meselelerde net bir İslami tavır ortaya koyamadıklarını müşahade ettik. Bu durumun nedenlerini ortaya koymak Türkiye'de Cumhuriyet sonrası İslamcılığın serüvenini bilmeyi gerektirir. Ancak bu yazımızın sınırlarını zorlayacak bir mevzu.

Türkiye'nin siyasal tarihinin son yüzyılda debdebeli bir serüven takip ettiği aşikâr. Olmayan demokrasiye her on yılda yapılan balans ayarı sadece ülke siyasetine tesir etmemiş, ülkenin tüm insanların düşünsel dünyasını derinden etkilemiştir. Milliyetçi, mukaddesatçı ve devletçi reflekslerle düşünen bir Müslüman teba oluşturulmuş, halk laiklik ve Kemalizm adına İslam'ın görünür her türlü emrini yerine

Ne olursan ol, ister sağcı, ister solcu, ister İslamcı sonunda varacağın kapı demokrasi kapısıdır anlayışı biz Müslümanlara bir dayatmadır. Üstelik son gezi parkı olaylarında, Başbakan Erdoğan'ın kendisine destek veren ensesi kalın demokrat ve liberaller tarafından "anti demokrat" ve "diktatör" diye eleştirilmesi, demokrasinin Müslümanlar üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallandığını göstermektedir.

getirmekten çekinir hale gelmiştir.

Kemalist ve militarist baskıdan muzdarip olan Müslüman halk '*denize düşen yılana sarılır*' misali "*demokrasi*" denilen yaldızlı bir limana demir atmıştır. Başbakanın tabiriyle uyarlayacak olursak, "*halkın gazı demokrasi ile alınmıştır.*" Gezi olaylarıyla doruk noktasına çıkan demokrasi havariliği sanki bu halkın demokrasiden başka bir kurtuluş reçetesi yokmuş gibi bir sanal algı oluşmasına neden olmuştur. Kanseri gösterip sıtmaya razı etme psikolojisi bu olsa gerek.

Ne olursan ol, ister sağcı, ister solcu, ister İslamcı sonunda varacağın kapı demokrasi kapısıdır anlayışı biz Müslümanlara bir dayatmadır. Üstelik son gezi parkı olaylarında, Başbakan Erdoğan'ın kendisine destek veren ensesi kalın demokrat ve liberaller tarafından "*anti demokrat*" ve "*diktatör*" diye eleştirilmesi, demokrasinin Müslümanlar üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallandığını göstermektedir.

Belki de ülkenin gelmiş geçmiş en demokrat hükümeti olmasına, en büyük icraatlara imza atmasına rağmen Başbakan Erdoğan ve hükü-

meti, yine de küresel ve de yerel laik-demokratik mahfillere kendisini kabul ettirememiştir. İslamî bir gündem dayatmayı aklından bile geçirmediği halde, yine de bu damgayı yemekten kurtulamamıştır. Bu hususta en acıtıcı darbeyi de, ilk başlardaki önemli koalisyon ortağı olan malûm camiadan ve özellikle bu camia içindeki liberal demokratlardan yemiştir.

İslami camianın bile demokrasinin faziletleri üzerine yazılar döktürdüğü bir demde demokrasi reddiyesi tarzı yazılar yazmak özellikle şu süreçte "anti demokrat, radikal" ve hatta maalesef "ergenekoncuların ekmeğine yağ sürmek" ithamlarına maruz kalmak demektir. Yalnız biz Müslümanlar, bu ithamlardan ziyade Allah azze ve celle'nin bizim için ne dediğini düşünerek hareket etmek zorundayız.

Muhammed Kutup'un "İslam Budur" adlı eserinde, Müslümanlar için demokrasinin, tarihin bir takım dönemlerinde bu ümmetin yaşadığı ve bugün diktatör yönetimler altında yaşamakta olduğu yöntemlerden pek çok yönden daha üstün ve daha adaletli olduğu vurgulanır. Yani göreceli bir şekilde en iyi ve en ideal yönetim anlayışı olarak demokrasi empoze edilmektedir. Yalnız Muhammed Kutup bunun bir aldatmacadan ibaret olduğunu ve diktatörlüğün tek alternatifinin demokrasi olmadığını vurgular.

Batılı devletlerin en sinsi oyunlarından biri İslami uyanışa karşı besleyip büyüttükleri diktatörlere karşıymış gibi görünmeleridir. İşin içyüzünü bilmeyen kimseler dikta rejimlerin sergiledikleri zulme karşı batılı devletlerin tepkisine müspet birçok sebep bulabilirler. Ancak durumun aslı çok daha farklıdır. Batı çok iyi bilmektedir ki, hiçbir zorba diktatör tahtında uzun süre kalamaz. Zira ezilen halklar bir müddet sonra mutlaka bir isyan ve başkaldırıda buluna-

Batı çok iyi bilmektedir ki, hiçbir zorba diktatör tahtında uzun süre kalamaz. Zira ezilen halklar bir müddet sonra mutlaka bir isyan ve başkaldırıda bulunacaklardır. Bu isyan ve başkaldırının Müslümanlarca kontrol edilmesi ister istemez idarenin de Müslümanların eline geçmesine neden olacaktır. Bunu çok iyi bilen batılı devletler, ellerindeki gücü de kullanarak zorba dikta rejimlerin bir alternatifi olarak halkın önüne demokrasiyi getirmekte ve böylece İslami hareketin önüne set çekmektedirler. Yani aslında demokrasi İslami uyanışın önüne batının ve batılılaşmış aydınların eliyle konulmuş bir engeldir.

caklardır. Bu isyan ve başkaldırının Müslümanlarca kontrol edilmesi ister istemez idarenin de Müslümanların eline geçmesine neden olacaktır. Bunu çok iyi bilen batılı devletler, ellerindeki gücü de kullanarak zorba dikta rejimlerin bir alternatifi olarak halkın önüne demokrasiyi getirmekte ve böylece İslami hareketin önüne set çekmektedirler. Yani aslında demokrasi İslami uyanışın önüne batının ve batılılaşmış aydınların eliyle konulmuş bir engeldir.

Bunu anlamak için Mısır'a bakmak yeterlidir. Batı beslemesi diktatöre karşı ayaklanan halk Mısır tarihindeki ilk seçimlerle iş başına Mursi'yi getirmiştir. Ancak demokrasi putunu yiyen batılılar ve ülkede anti İslam cephesi aynen Türkiye'deki gezi olaylarında olduğu gibi sokaklara dökülmüştür. Bu yazının

kaleme alındığı gün (30.06.2013) sokaklarında ciddi kaos yaşayan ve ordunun her an tekrar darbe yapması ihtimali olan Mısır, İslami anlamda özgürlüğü aramanın mücadelesini vermektedir.

Müslümanlar demokrasinin yaldızlı propagandası altında demokrasiden başka bir sistemi düşünemez olmuşlardır. 1960'larda küfür, 1980'lerde haram, 1990'larda araç, 2000'lerde ise İslam'dan olan demokrasinin bu amansız farklılaşması aslında Müslüman zihninde olan bir farklılaşmadır. Çünkü ne demokraside nede demokratik düzenlerde değişen bir şey yoktur.

Bugün kurtuluşu demokraside gören Müslümanlar vardır. Hâlbuki bütün insanlık için kurtuluş ancak insanı yoktan var eden Rabbimizin vahyine teslimiyetle mümkündür. Müslümanlar açısından ise İslam'ın dışında kurtuluş aramak başlı başına bir çelişkidir. Bu yönüyle Müslümanların kimliklerini ve taleplerini demokrasi ya da başka herhangi bir ideolojik anlayış ve sistem temelinde ifade etmeleri çelişkidir.

İslam başka dinlerden başka ideolojilerden ödünç bir kavram almaz. İslam'ın her şeyi kendine hastır. O yüzden demokrasinin veya bir başka ideolojinin sonradan İslamî olması gibi bir şey, İslamî özellikleri alsa bile mümkün değildir. İslam Allah'ın Kitabı ve Rasul'ün Sünneti ile hududu çizilmiş bir dindir. Allah azze ve celle Müslümanlar için din olarak İslam'ı seçmiş (Maide, 5/3) ve adına da Müslüman ismini vermiştir (Hac, 22/78). Ayrıca Allahu Teâlâ, İslam'dan başka hiçbir dini de kabul etmeyeceğini belirtmiştir. (Al-i İmran, 3/85)

Demokrasi, "Demos-Halk" ve "Kratos-İktidar" kelimelerinden meydana gelen Yunanca bir tamlamadır. Bir yönetim biçimini ifade eden bu kavrama ilk olarak, eski çağ Yunan devletlerinden Atina'da rastlanmıştır. Demokrasi, bilindiği gibi Batı kültürünün ürünü olan bir sistemdir. Batı medeniyetinin en önemli özelliği, insanın kendini ilâhlaştırmak, tanrıya başkaldırısı, nefse, hevâya ve şeytana tâbi olmasıdır. Demokrasi anlayışında da bu özelliği görürüz: Yüce Allah'ın nizamını kabul etmeyip, yönetimde insanların hüküm koymasına ve Allah'ın indirdiğini bırakıp kendi hükümleriyle kendilerini yönetmek istemeleridir. Bunu demokratların ifadeleriyle (daha doğrusu, hal dilleriyle) söyleyecek olursak: "*Sen kim oluyorsun ey tanrı! Biz kendi hayatımızı kendimiz düzenleyebiliriz. Kendimiz düzenlemek için yöntemler buluyor ve uyguluyoruz*" demektelerdir.

Demokrasi ilk görüldüğü şekli ile güzel bir tiyatrodur. Sokaktaki insana hükmedenin kendisi olduğu izlenimini verir. Hâlbuki gerçekte egemen olan hayatın bütün alanlarının emrine verilmiş olduğu sermayedir. Günümüz demokrasilerinde de görülen, toplumun hâkimiyeti değil sermayenin tahakkümü söz konusudur.

İngiliz siyasetçisi Churchill demokrasiyle ilgili olarak şu ilginç tespiti yapmıştır; "*Demok-*

İslam başka dinlerden başka ideolojilerden ödünç bir kavram almaz. İslam'ın her şeyi kendine hastır. O yüzden demokrasinin veya bir başka ideolojinin sonradan İslamî olması gibi bir şey, İslamî özellikleri alsa bile mümkün değildir. İslam Allah'ın Kitabı ve Rasul'ün Sünneti ile hududu çizilmiş bir dindir. Allah azze ve celle Müslümanlar için din olarak İslam'ı seçmiş (Maide, 5/3) ve adına da Müslüman ismini vermiştir (Hac, 22/78). Ayrıca Allahu Teâlâ, İslam'dan başka hiçbir dini de kabul etmeyeceğini belirtmiştir. (Al-i İmran, 3/85)

rasi en iyi yönetim şekli değildir, ama kötü tarafları en az olan bir yönetim şeklidir." Churchill, kendisine sorulan "*Demokrasiyi neden ikinci lige indirdin?*" sorusunu, "*Birincisi yok ki*", diye cevaplamıştır. Eflatun ise demokrasiyi "*Şarlatanlar düzenidir*" diye tanımlamıştır. Demokrasinin babası sayılan Jean Jacques Rousseau da benzer bir şey söylüyor: Demokrasiyi uzun uzun anlattıktan sonra; "*Emil*" adlı kitabında "*Doğrusunu söylemek lazımsa*" diyor, "*İnsanlar kendi kendilerine kanun yapamazlar. Bize kanunlar verecek ilahlar lazım.*"

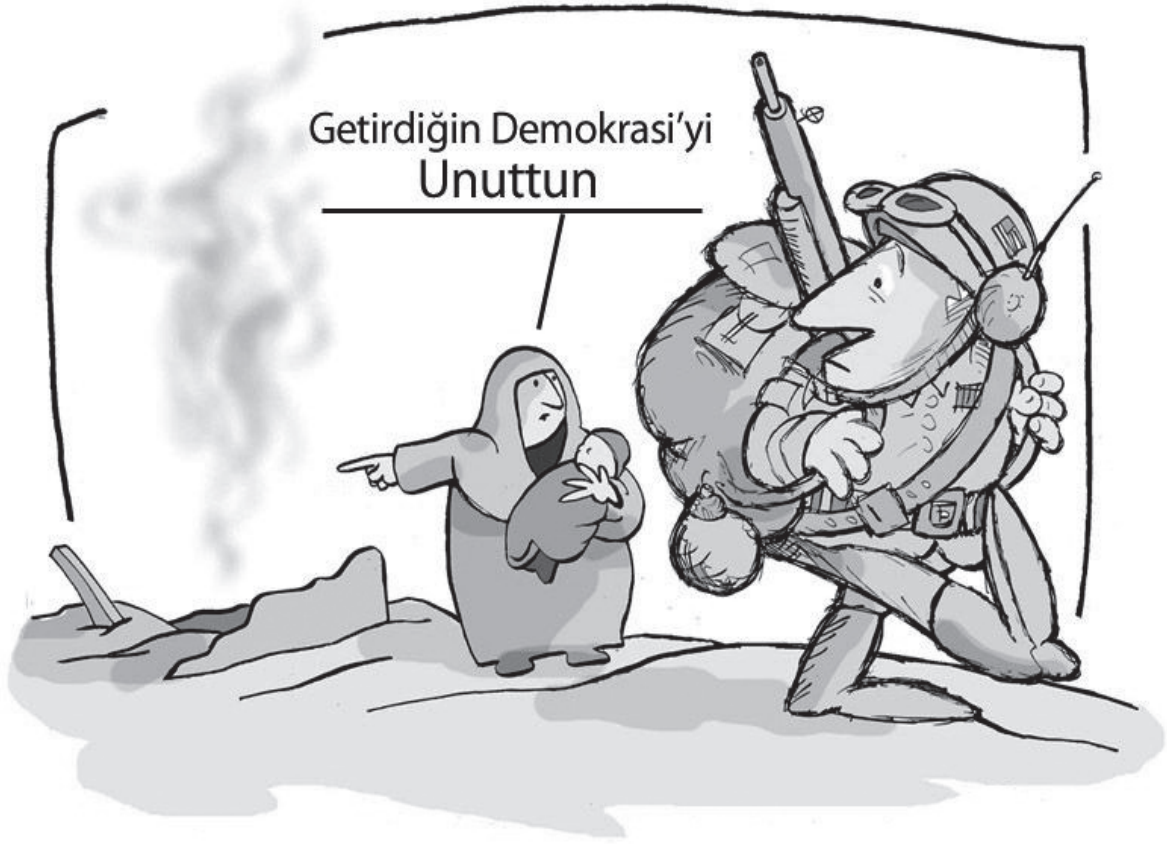
Demokrasilerde halkın çoğunluğunun kararı esas alınır. Meşruiyetin

ölçüsü beşer/insan aklıdır. Helal ve haram koyucu halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü demokrasilerde tek belirleyici unsur halkın iradesidir.

Sanki İslam'ın yönetim anlayışı, siyaset perspektifi ve devlet amacı yokmuş gibi "*İslam bir dindir, demokrasi yönetim anlayışıdır. Bunları birbirine karıştırmamak gerekir.*" Söylemlerine şahid oluyoruz. Bu söylemler İslam dinini ritüel ibadetler olarak gören ve hayata müdahil olmayan seküler bir din durumuna indirgeyen ifadelerdir.

Hâlbuki Din, geniş anlamda, yaşam biçimi; hayatın nasıl yönlendirilmesi gerektiği konusunda benimsenen düşünce, inanç, ilke ve değerler bütünüdür. Dar anlamda ise evrendeki düzeni ve hayatı ancak yaratıcı bir tanrının varlığı ile anlamlandırarak insanlığı kurtuluşa davet eden çağrılardan her biridir.

İslam'ın dışında birçok din vardır ama bunların hiçbirisi Allah katında makbul değildir. Çünkü Allah katında makbul Din yalnızca İslam'dır.

(3/Âl-i İmran, 19). Bunun anlamı şudur: Allah'a göre bir tek doğru sistem, insan için bir tek doğru hayat tarzı vardır. Bir tek İslam, insan şeref ve haysiyetine uygun, insanı felaha erdirecek bir Din'dir. Allah katında geçerli Din'in sadece İslam olduğu, İslam dışındaki dinlerin hükümsüz olduğu ve İslam dışında din arayanların bu arayışlarının (öyle bir 'din' bulsalar da, bulmasalar da) kabul edilmeyeceği (3/Âl-i İmran, 85) beyanı, İslam dışında, -tıpkı ilah gibi- birtakım 'din'lerin var olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Kısacası, İslam'dan başka hayat tarzlarına da Kur'an 'din' tesmiye etmektedir. Zaten 'din', hâkim otoriteye itaati simgeleyen 'hayat tarzı' ve 'yaşam biçimi' anlamına da gelmektedir.

Bununla birlikte demokratik yönetimlere biat eden Müslümanlara şunu söylemek gerekir: Kur'an *bey'attan* bahseder Allah'ın hükmü ile hükmetmekten bahseder. Adaletten bahseder. Şûra'dan bahseder. Ve ancak devletin uygulayacağı yüzlerce hüküm ayetinden bahseder. Rasul (sav) kendi kafasından mı bir devlet oluşturdu?

İslam bizim oturmamıza kalkmamıza, yememize içmemize, eşimize karşı nasıl davranmamıza bile hükmetmişken; devlete, devletle alâkalı hükümlere hiç değinmemiş olsun, bu mümkün mü? Elbette İslam'ın kendine has bir sistemi, nizamı vardır. Bu Kur'an'da Bey'at, adalet, şura kavramları ile ve ilahî hükümlerle hükmetme ifadeleri ile simgelendirilen ve Allah Rasûlû'nün Medine'de kurduğu devlet ile uygulama alanına dökülen bir sistemdir.

Peki, şu soruyu sormaya hakkımız yok mu? "Müslüman'ın demokratikleşip demokrasiyi savunur hale gelmesi, "tâğut, İslâm Devleti, Hakkın hâkimiyeti, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmek, İslâm şeriatı" gibi kavramları gündeminden çıkartması demek anlamına gelmez mi?"

Demokrasiyi İslam'ın tasnifine göre bir yere oturtacak olursak, oturacağı yer, cahiliyye hâkimiyet sahası içerisinde. Yani demokrasi cahili hâkimiyet türlerinden biridir. Demokrasi hiçbir zaman tezi ile pratiği arasında uyum olmayan bir sistemdir. Demokrasinin en klasik veya en popüler tanımlarından biri şudur: Toplumun kendi kendisini yönetmesidir. Peki, pra-

tikte böyledir. Kesinlikle hayır! Çünkü %35 oy alan bir parti mecliste %65'i temsil edebilmektedir. Aslında demokrasi, çoğunluğun azınlığa değil azınlığın çoğunluğa tahakkümü şeklinde tecelli etmiştir. Ve demokrasi belli standartları olmayan bir rejimdir.

Batının laiklik, özgürlük vb. hemen tüm kavramları gibi demokrasi kavramı da kaypaktır. Sınırı, tanımı çok belirgin değildir. İsteyen istediği yere çekebilir. Yöneticiler ve etkin güçler, içini istedikleri gibi doldurabilir. "Halkın kendi kendini yönetmesi" belki tek ortak tanım. Onun da nasıl olacağı ve Müslümanlıkla nasıl bağdaşacağı konusunda ortak görüş var mı dersiniz?

Demokratik sisteminin temel referans kaynağı "heva ve arzular" dır. Bu demokratik sistemin bir iki "biçimsel benzerliği" ile İslam'a benzemesi (yönetici seçme yönünden İslam'a benzemesi vb) heva ve arzulara dayanan bir sistem olmasını değiştirmez. Bir düşüncenin ya da eylemin bir iki yanı İslam'a benziyor diye o sisteme sarılacaksa ve o sistemden medet umulacaksa, yeryüzünde sarılmayacak ve medet umulmayacak hiçbir sistem yok demektir. Zira her düşüncenin, her sistemin illa ki İslam'a benzer bir tarafı vardır. Mesela sosyalizm. Şim-

di bu sistemin bir iki (söylemde ya da uygulamada) yani İslam'a benziyor diye bu sisteme sarılacağız ya da bu sistemden medet mi umacağız. Bugün bu ülkede demokrasi yerine sosyalizm olsaydı demek ki şu anda demokrasi-den medet uman sözde İslam adamları bu sefer sosyalizm'den medet umacak ve bizlere sosyalizmin erdemlerini anlatacaklardı.

Kimi günümüz Müslüman aydınları "*bütün sorunları çözen din anlayışının*" yanlış olduğunu, sorunların çözülebilmesi için İslam'ı kavramış olmakla birlikte beşeri tecrübelerden yararlanılması gerektiğini düşünürler. Bu beşeri tecrübelerden birini demokrasi olarak görür ve kendilerini demokrat Müslüman olarak tanıtmaktan imtina etmezler. İslam kimliği ile demokrat kimliğini birlikte taşıyanların günümüz itibarıyla en belirgin özellikleri; kendinden olmayana karşı sınırsız hoşgörü içinde bulunmaları, fakat buna karşılık İslam kimliği yanına demokrat kimliği yerleştirmeyenleri radikal, Selefi gibi sıfatlarla sıfatlandırmalarıdır.

Bu aydınlar "*Bizler demokrasinin batı medeniyetinin bir ürünü olduğunu ve İslam'da mevcut olmadığını biliyoruz. Fakat halkın liderlerini seçmesi, diktatörlüğe engel olması, fikir ve düşüncelerin açığa vurulması gibi iyilikleri demokrasiden almak ve ondaki kötülükleri bırakmaktan bizi engelleyen şey nedir?*" Bu ve benzeri iddialar, aslında şuan cehaletten ve kötü zandan kaynaklanmaktadır. Biz bu tip şarkılar söyleyen kimselere öncelikle demokraside iyi olan şeyleri araştıracaklarına, tabii olduklarını iddia ettikleri dinlerini öğrenip cehaletten kurtulmalarını tavsiye ediyoruz.

Demokrasi, insanlığın karşı karşıya bulunduğu "*yönetim*" sorunlarına çözümler üreten bir beşeri tecrübedir. Fakat önerdiği çözümler kusurağıdır ve hatta adalet duygusu olmayan insanların elinde istismara çok açıktır. Demokrasi salt bir yönetim biçimi olmayıp, aynı zamanda bir zihniyet, bir dünya görüşü ve hayat tarzıdır. Çünkü demokrasi, iyi ile kötü, güzelle çirkin, ahlakî ile ahlak dışının tayinini insana vermiştir. İnsan hayatına hükmedecek bütün değer yargılarının kaynağı demokrasilerde insandır. Demokraside tanrı artık, insandır. Her şey insan adına, insanın adıyla başlamaktadır. Para, eğlence, moda, defile ve alış-veriş merkezleri gibi mekânlar, demokrasinin mabetleridir.

Demokrasinin bir yaşam tarzı dolayısıyla ayrı bir din olduğunu şuradan da anlayabiliriz: De-

mokratik hayat tarzı, etkin bir İslam'ı hayattan tamamen tard etmek ve onu laik bir kimliğe sokmak ister. Din'in (İslam) akidevî ve kulluğa yönelik hangi temel ilkesi var ki, demokrasi onun karşısına alternatif bir ilke getirmiş olmasın? Doğrusu demokrasi, İslam'ın inanç esaslarına yönelik doğrudan bir saldırı yöneltmez. Fakat bilhassa siyasi, ekonomik ve ahlakî alanda İslam'ın, emir ve yasaklarını özgürlük, insan hakları, bireyin özgürlüğü gibi kavramlarla sulandırır, değersizleştirir, izafileştirir ve değer erozyonuna uğratar.

Hâsılı, demokrasi bir zihniyet, bir dünya görüşü, bir yaşam tarzıdır. Demokrasiyi din olarak adlandırmak, pek çok dindar çevrenin hoşuna gitmemektedir. Çünkü aksi takdirde, "İslam mı, demokrasi mi?" tercihi ile karşı karşıya kalmaktan korkulmaktadır. Bu korku beyhude değildir, herkes dininin ne olduğuna iyi bakmalıdır...

Demokrasi İslam'a tanktan, tüfekten önce fikirle savaş açmaktır. İslam'ın 'gülen yüzlü' hasmıdır. Hem de hasımların en yamanıdır. (2/Bakara,204). Demokrasi, patırtı-gürültü çıkartmadan sessizce ve derinden İslam'ı tuş etme girişimidir. Demokratik kültürün İslamî değerlere saygılı olduğu, sadece bir taktiktir. İslam güçlü olmadıkça bu 'saygı' devam edecektir.

Yaşadığımız çağda hiç bir Müslüman İslam'ın devlet modelinin ne olduğuna şahit olamamıştır maalesef. Dolayısıyla bu gün Müslümanlar İslam'ın devlet modelini pratik ve somut hali ile algılayamadıkları için bu modelin gerçekleştirilmesini hayal telakki ediyorlar. Veya bir devlet düşüncesi olacaksa o halde o model bu gün Müslümanların şahit oldukları, gördükleri modellerle mukayeseli veya benzer model olmalı düşüncesini üretiyorlar. Bu sorun İslam'ın

"Bu dine sahip çıkanların şu gerçeği iyi bilmeleri gerekir. Bu din nasıl Rabbânî bir din ise, onun hareket metodu da tamâmen Rabbânîdir, esas tabiatına uygundur. Ve şurası bir gerçektir ki, bu dinin hakikatini, amelî metodundan ayırmak imkân hâricidir. İslâm, öyle büyük bir nizamdır ki, onu vaz' eden Rabbimiz, gâyeyi gösterdiği gibi, vâsıtalari da göstermiştir. İnsan için Allah'a kulluk, ibâdet ve O'nun rızâsını kazanmak gâye olduğuna göre; bu nasıl olacak, hangi vâsıtalarla bu gerçekleştirecek Kitab'ın hükümleri ve Rasûl'ün pratik uygulamalarıyla açıklanmamış mıdır?"

(Seyyid KUTUB)

sorunu değil Müslümanların sorunudur.

Dünya ve Türkiye üzerinde yaşanan gerçeler açıkça gösteriyor ki, insanlığın İslam'a şiddetle ihtiyacı vardır. Çözüm arayışı içerisinde girilen yolların çıkmaz sokak olduğu anlaşılmış, insanlık yeni arayışlar içerisine girmiştir. Tarihin bu dönüm noktasında Müslümanların sorumluluklarını yeniden kuşanmaları ve peygamberlerinin yaptığı gibi; zamanı vahyin değerleriyle inşa etmeye girişmeleri gerekmektedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır: *"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten nehyeder, Allah'a iman edersiniz."* (3, Al-i İmran/110) İslam ümmeti insanlar için çıkarılmış en

hayırlı ümmettir. Akidesiyle, düşünce yapısıyla, egemenlik anlayışıyla, temel hak ve özgürlüklere getirmiş olduğu sınırlamalarla, ahlaki, iktisadi ve siyasi boyutuyla her türlü hayrı, iyiliği ihtiva eden, bütün kötülüklerden sakındıran hayat metodu, bu ümmetin dininde bizzat mevcuttur.

Sözlerimizi Büyük Şehid, merhum Seyyid Kutub'un sözleriyle tamamlayalım:

"Bu dine sahip çıkanların şu gerçeği iyi bilmeleri gerekir. Bu din nasıl Rabbânî bir din ise, onun hareket metodu da tamâmen Rabbânîdir, esas tabiatına uygundur. Ve şurası bir gerçektir ki, bu dinin hakikatini, amelî metodundan ayırmak imkân hâricidir. İslâm, öyle büyük bir nizamdır ki, onu vaz' eden Rabbimiz, gâyeyi gösterdiği gibi, vâsıtalari da göstermiştir. İnsan için Allah'a kulluk, ibâdet ve O'nun rızâsını kazanmak gâye olduğuna göre; bu nasıl olacak, hangi vâsıtalarla bu gerçekleştirecek Kitab'ın hükümleri ve Rasûl'ün pratik uygulamalarıyla açıklanmamış mıdır?"

Savaş ve Ahlak Sahibi Şehid Şamil Basayev

Abdulfettah KILIÇ
cedahcan@hotmail.com

Şehadetinin 7. Sene-i devriyesi vesilesiyle Şamil Basayev'e...

9 Temmuz 2006'da büyük bir direniş onuruyla gülümsemişti Rabbine **Şehid Şamil Basayev**. Doğduğu gibi, tertemiz ve soyluca, can emanetini sahibine teslim etme şuurunda olarak yaşam sürmüştü. Cihadın atan kalbi olan Çeçenya ona ve cihadına şahit olmuştur. Yalnızca Rabbi için yaşamış, mücadele etmiş, hesaplar yapmış, komutan olmuş, düşmanı geri püskürtmüş ve sonunda, yine yalnızca Rabbi yolunda canını vermiştir.

Cihadın ve direnmenin çehresinin her dem diri ve taze olduğu Çeçenya'da doğmuş, Mücahid olarak yaşamış ve doğduğu toprakları kanıyla sulayıp bereketlendirerek yine Mücahid olarak şehadet yarışındaki yerini almıştır. Şehadet ki, taliplilerine hareket verir, bereket katar. Şehadeti alınının çatına yazanları kim durdurabilir ki? Dertleri, tasaları, gayeleri şehit olmak, şahit kalmak olanların karşısında kim durabilir ki? Ölüme meydan okuyanlara, yaşamaktan çok ölmeyi sevenlere hangi dünyevîlikler engel olabilir ki? Ne evlat, ne ana, ne de yâr! Düğüne gider gibi ölümün üstüne üstüne yürüyenler, büyük bir diriliş için, sonsuz mükâfat için kanlarını yeryüzüne hediye ederler. Tek bir defa gelecek olan ölümün, sadece Allah için olmasının dersini verirler tüm inanmış arz ehline.

Şehid Şamil Basayev'in, yaşamının ve cihadının ilkelerini tek tek ele alıp hepsinin üzerinde dikkatle durduğu biricik eseri **Savaş ve Ahlak**

kitabının tanıtımı vesilesiyle onu ve aşkın sevdasını hatırlayalım istedik.

Kitabın başında belirttiğine göre; şehadetinden 3 yıl evvel, Mart 2003 tarihinde iki hafta gibi müsait bir zamanı olmuş. Bu zaman zarfında eline bir bilgisayar ve aynı zamanda meşhur "Simyacı" kitabının da yazarı olan Paulo Coelho'nun "Aydınlık Savaşçıları El Kitabı" isimli eser geçmiş. Bu kitaptan yola çıkarak Mücahidlere yol haritası çizmek istemiş. Kitaptaki tüm konuları cihada uyarlamış. Bazı bölümleri çıkarıp ve bazı bölümlere de eklemeler yaparak (ayet, hadis ve sahabe hayatlarıyla güçlendirerek) Kur'an'a ve Sünnet'e uygun bir "Mücahidin El Kitabı" meydana getirmiş şehidimiz. Ve sonra "Savaş ve Ahlak" ismini layık görmüş bu hacmi ufak ama mahiyeti dağlar boyu, anlamlar deryası çalışmasına.

Hangi konulara değinmemiş ki!

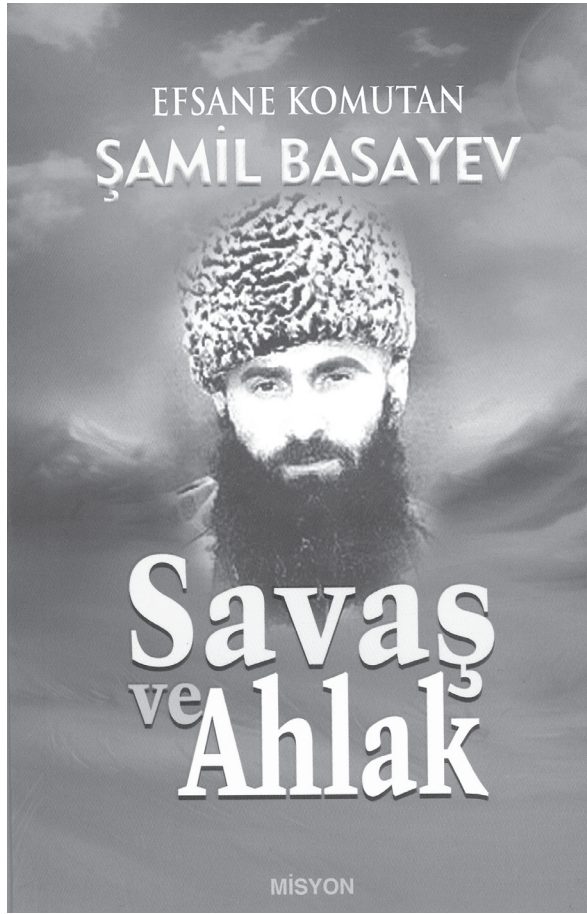
İyiliğe dikkat çekerek satırlarına başlamış. Eğitimin öneminin altını çizmiş. Tecrübenin esaslığının vazgeçilmezliğini belirtmiş. Savaşın hile olduğunu, strateji belirlemeksizin yol alınamayacağını, kusursuzluğa oynanması gerektiğini, taktikler geliştirmenin olmazsa olmazlığını, sebatkâr yüreklere sahip olmadan yol alınamayacağını, dertlerin ve sıkıntıların kaçınılmaz olduğunu bir bir ele alarak işlemiş Şehid Basayev.

Ele aldığı bazı konu başlıkları şu şekilde: Akıl, Risk, Azim, Karar, Dostluk, Cömertlik, Namaz, Zafer ve daha içinde pek çok hayatî unsur taşıyan mevzular... Cihadın büyük bir hayat tarzı

olduğunu fark ediyoruz sayfalar arasında ilerlerken. Zira gerçek hayatı getirir bize Cihad. Şanı pek yüce olan aziz ve celil Allah Tebarek ve Teâlâ'nın rızasını celb edecek bir dünyanın kapısını aralamaktır Cihad. Şirkin, zulmün, küfrün ve tuğyanın yerle yeksan edilme projesinin arzı kaplamasıdır Cihad. Nesillere ve çağlara yapılan şehadet gibi en kutlu çağrının bağrında, tetikte beklediği muhteşemliktir Cihad.

Şehidin, kısa kısa altmış dokuz başlıktan ibaret olan ve her konu içeriğini mutlaka ayet ve hadislerle güçlendirdiği bu yüz on iki sayfalık eseri, okuyan herkesi cihadın tam orta yerine davet ediyor. Zaten Cihad kıyıda-köşede olmaklığı değil, bizzat meydana atılmayı/adımlanmayı gerektirmez miydi? Ve Cihad, meydanları ateşe vererek dünyaları güle çevirmenin adı değil miydi?

Yaşayarak yazmayı ve yazarken de yaşamayı bizzat soluyan bir kahramandı o. Şehadetinin yedinci yıldönümünde onu, bu kitabını da gündeme alarak, tekrar anıyoruz ve davasını selamlıyoruz. Ardında bıraktığı direniş mirasının yanında, bir de pratize edilmesi gereken teorik bilgileri bir kitapta toplayıp sunması, onun ne kadar büyük ufuk sahibi bir dava adamı olduğunu bize hatırlatıyor. Davasını sürdürecektir, mirasını yürütecek olan halefleri için hayatî stratejiler olma özelliği taşıyan, istikametten sapmamaları için yol haritası hükmünde olan bu el risalesivarî kitap, aynı zamanda tarihe verilmiş yaman bir cevaptır da. Mücahidlerin müctehid olmaları gerektiğinin de altı çizilmiş oluyor böylece. Yürüyeceği yolun düzlüğünü, engebesini, virajını, taşını, toprağını, ayazını, karını iyi tanıyıp ona göre vaziyet kuşanmanın olmazsa olmazlığı bildiriliyor. Ve cihadın edebi-

yatının da bizzat mücahid komutanlar tarafından yapılmasının ahlakiliğine şahit tutuluyoruz bu eser aracılığıyla. Edebiyatı yapılacaksa eğer, ki yapılmalıdır da, işte buna en çok hak sahibi olanlar, cihadı alnının çatına yazanlardır. Bilmeyenler, görmeyenler, hissetmeyenler, yaşamayanlar neyi, nasıl ve ne şekilde yazabilirler ki? Bu bir masal değil ki, eline kalem alanlar istediğini istediği şekilde döktürsün! Bu bir hakikattir, hakikatin tâ kendisidir. Yaşanır ve ancak yaşayanlar hakkıyla anlatır/yanstır.

Önderlerinden nicelerini şehadetle taçlandıran Çeçenya

direnişinin izzetli evlatları, verdikleri şehidlere değil de; ümmetin boşvermişliğine, unutmusluğuna ve kaygısızlığına içerlenirlermiş duyduk ki! Unutma ve unutulmanın insan yüreğinde açtığı yaranın başka yaralarla ölçülemez derinlikte olduğu, yaşayanlar tarafından gayet iyi bilinir. Lakin buradaki unutuş, kardeş ve ümmet konulu bir gerçeklik olmasındandır ki, acısı pek getindir.

Müslümanlar, zalimlere ve ekine-nesle kast edenlere karşı duran savaşçı yiğit kardeşlerini unutmaya lüksüne sahip olmasalar gerek. Bunu kendilerine yakıştırma bahtsızlığına düşmeseler gerek. Yürüyenlerin ve koşanların durumunun, her zaman için oturanlardan ve uzananlardan daima hayırlı ve üstün olduğunu, zihinlerinin başköşesinden kovmuş olmasalar gerek.

Bir Şehadet öğretmenin özünden damıttığı sözleriyle muhatap olmanın güzelliği, tariflere gelmez nitelikte. Selam olsun şehide ve şehadete. Selam olsun şehid Şamil Basayev'e.

İyi ki varsın Şehadet. Olmasaydın eğer, nasıl aklanırdı ki onurumuz?

Ramazan'a, Kur'an'a ve Oruca Dair Sözlerimiz

Fatih PALA

"Nerede o eski Ramazanlar" sözlerini çok duyarız. İnsanların, topyekûn eskiyi, geçmişi aradıklarına şahid oluruz. Üzerinde bulunulan vakitlerde, insan kendini, yaptıklarını, insanları, çevresini beğenmiyor ve eskinin özlemine yaşıyor yüreğinde. Acaba, eskiden nasıldı insanlar? Kendisi, çevresi, hayıflandığı hayatlar ne durumdaydı? Şimdiki hallerden çok mu iyiydi eski? Önceki yıllar ve zamanlarda insanlar, acaba İslam'ı hakkıyla mı yaşıyordu? Her şey usulüne uygun mu yapılıyordu? Şahsen, eski ile yeni arasında o kadar fark görmüyorum ve görülmemesini de tavsiye ediyorum.

İnsanlar, eskiyi ararken, eski Ramazanlara ku-laç atarken genellikle bir suçlama içerisindedir. Bu suçlama, "ben böyle değildim, neydi o eski günlerim" demiyor; "biz böyle değildik, neydi o eski günlerimiz" diyor. Bu cümleleri irdelediğimiz vakit, insanoğlunun şahsına pek toz kondurmadığını, suç isnat edeceği vakit, başkalarını da olayın içerisine aldığı görüyoruz. İlginç değil mi? İşlenen cürümlere karşı, "ben yaptım, ben ettim, ben işledim, yapmamalıydım..." gibi iç hesaplaşmadan ziyade; "biz yaptık, biz ettik, biz işledik, yapmamalıydık..." türünden sözlerle olayı genele vuruyor ve dışa açıyor. Hâlbuki kişi her yaptığı şeyi, ferdi olarak değerlendirmeli ve muhasebeye çekmelidir kendini.

Eski Ramazanlar hesaplaşmasında da böyle yapmalıdır. Maneviyatımızı volkan haline getirmeliyiz. Öyle dolmalıyız ki, patlama noktasına gelmeliyiz. Tabi bu dereceye erebilenimiz ne kadardır Allah bilir? Rabbim katında derecelerimizi artırsın ve sıratında müstakim kılsın cümlemizi.

Rabbimizin rızasını gözetme yolunda, sınırlarımızı zorlamamız gerekiyor. Nedir o sınırlar; elbette ki, nefis ve şeytan! Bu ezeli sorunları hallettiğimiz vakit, sırtımız yere gelmez artık. Kitabımızla açık olan aramızı, kapatmalıyız. Rabbimize dua edelim de, "Kitabı bize, bizi de Kitaba açsın." Ayet ayet yol alalım ilahî cümleler arasında. Tatalım on tanesini ve ifa edene kadar yüreğimizde sımsıkı dursun İbnî Mes'ud misali... Rahmet eken Rabbimiz, rahmet biçmeyi bağışlasın cümle Ümmete.

Günlerimiz ilerliyor, saflar sıklaşıyor, yürekler şerha şerha Rabbin divanına uzanıyor. Misafirleriniz oluyor. Rızkınıza ortak ediyorsunuz onları. Beraberce yiyorsunuz ve bundan zevk alıyorsunuz. Fakat olayı rasyonel düzeyde düşündüğümüzde, üzülmemiz gerekiyordu; çünkü rızkımız başkalarından dolayı azalıyor ve bitiyor. Bir kişi yerine, on kişi yiyor; bu durumda yiyeceklerimiz azalıyor ve biz üzülmeliyiz. Ama hayır, aksine seviniyoruz; onlar yedikçe biz doyuyoruz, onların hizmetlerine koşuyoruz, ne isterlerse sözlerini ikilemeden yerine getiriyoruz; yorulmuyoruz, heyecanımız yüreğimize güç katıyor. Evet, kapital mantıkla meseleye yaklaşıldığında, bizim bu olaydan zararlı çıkmamız gerekiyordu. Çünkü bir şeyleri harcıyorsunuz ve bitiriyorsunuz, artık tüketilenlerin tekrar yerine gelmesi mümkün değil. Fakat hayır, Rabbimiz şöyle buyurarak dikkatimizi infak'a doğru çekiyor: "Mallarını gece ve gündüz, gizli ve açık hayra sarf edenler var ya, onların mükâfatları Allah katındadır. Onlara korku yoktur, üzüntü de çekmezler.(Bakara Suresi: 274. ayet)"

Misafir bir bereket, misafir bir rahmettir hanemize doğan. Rabbin verdiği rızkı, beraberce paylaşmaktan ötürü, dualar uçuyor meskenimiz semalarında. Bu gizemli hazı inceden inceye simamıza işleriz. Verdiği nimetlere karşılık, daimen şükrederiz Rabbimize. Muhtaçlara da vermesi için, bin nefes yoğunluğuyla dua ederiz gece ve gündüz vakitlerinde.

"Ramazan ayı, insanlara yol gösterici, doğrunun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak Kur'an'ın indirildiği aydır. Öyle ise sizden ramazan ayını idrak edenler onda oruç tutsun... (Bakara Suresi: 184)" Bu ayet-i celile'de Allah Azze ve Celle, üç önemli odağı dimağımıza nakşediyor: Ramazan, Kur'an ve Oruç. Üçü de birbirini tamamlar nitelikte. Ramazan varsa, Kur'an ve oruç da vardır. Oruç varsa, Ramazan ve Kur'an da vardır. Ve Kur'an varsa, muazzaz bir yaşam vardır.

Bu muazzam ayda, bu üç ezeli kardeşin far-
kindalığında olarak hayat sürmek durumundayız.
Hele bir de aralarına aziz kardeş Cuma'yı da aldılar mı; o vakit, siz bakın ilahî ve Rabbanî saadet ikliminin dayanılmaz haline! Bu kardeşlere, kardeş olanlar ne bahtiyardır değil mi? Yüreğimizi ivedi tutalım, elan katılalım bu muhteşem kervana...

Misafir olursunuz. Önünüze Rabbinizin birbirinden leziz nimetleri sunulur. Şükredersiniz Rezzak olan Rabbinize. Minnettar kalırsınız hane sahibine ve dua edersiniz iyilikleri için. Hazinesi geniş olanın, bahsettiklerinden rızıklandığının hazzını en hassas hücrelerinizde hissedersiniz. Bereket membaı olan Ramazanın, hep böylesine devam etmesini dilersiniz. Bu paylaşımların, bu cömertliklerin insanlar üzerinde kalıcı izler bırakmasını dilersiniz.

Çok zamandır irtibat kuramadığınız dostlarınızın kapısını, Ramazan vesilesiyle tıklattırsınız. Sofralara ne kadar çok el uzanırsa, bereketin o kadar arttığı bilincini düşünürsünüz. Dualarla kardeşlik pekiştirmenin mutluluğuna erersiniz. Karşılık beklenmeksizin sunulan nimetlere bakar ve "Rabbim ne kadar yücesin, ne kadar zenginsin, ne kadar rezzaksın!" cümleleriyle simanıza yansıyan tebesümünüz eşliğinde Rabbinizi tespih edersiniz.

Bu nur ve rahmet ikliminde, hâlâ şeytanîlikten beri durmayanları görerek iç geçirirsiniz. Rabbin tutsak ettiği şeytanı, insanlar neden azad eder diye havsalanızı yorarsınız. Bu kadar ilahî uyarıcılara rağmen, insanlar neden cehalette direnirler? Neden, cehenneme yoldaş olurlar? Neden, "Şu ezanlar ki, şahadetleri dinin temeli" diyen Akif'imizin sesini duymazlar? Ve neden biz bilinçli mü'minlerin onların elinden tutmayız? Neden, yuvarlanıp gittikleri bataklıktan çekip almayız onları? Neden, sadece kendimize iyiyiz? Neden, her iman ehli olan kulun, aynı zamanda davet ve tebliğ ehli olduğunu hallerimizle ifşa etmeyiz? Kitabı okuyup durduğumuz halde, hâlâ ve ne diye yerimizde dururuz? Şehr-u Ramazan'ı bir vesile bilerek insanların yüreklerinden tutup sarsmayı neden kuşanmıyoruz?

Yevm-i mahşerde, bilmeyenler, bilenleri şikâyet etmezler mi Yaradana? Hangi yüzle Rabbinizin karşısına çıkacağız? "Ey Mü'min kullarım! Size verdiğim iman ve ilimle benim için ne yaptınız?" diye bir soru geldiğinde, veremediğimiz cevabımız karşısında halimiz nice olur? Elimizi kor ateşlere uzatmanın vakti, geldi ve hatta geçmektedir. Hâl muhasebemizi yenilemek zorundayız.

"Asra andolsun ki, insan ziyan içindedir. Ancak, iman edip salih amel işleyenler, birbirine hakkı ve sabrı tavsiye edenler bundan müstesnadır." (Asr Suresi) diye buyuran Rabbinizin bu ilahî nidasını uygulamaya koymanın vakti gelmedi mi, gelmedi mi, gelmedi mi? Rabbiniz tutsun bizi ve bizi katından müberra kılsın.

Mübarek günlerin birini daha Rabbinize uğurladığımız demlerdeyiz.

Git, kalasıya.

Git, unutmayasıya.

Git, bekletmeyesiyeye.

Git, seninle olmaya doyamayanların sevgisini artırıyasıya...

İnsan, sevdiğinden ayrılmak ister mi? Onun, elini bırakmak ister mi? Her gün yeniden tazelenen vakitlerin, derin ve muazzam izleri üzerimizdeyken, nasıl olur da yola çıkan rahmet günlerinin her birine hüznü taşımayız. Terk edilmenin acısını, sancısını hissetmeyenlere diyecek yok. Biz, seviyoruz. Biz, özlüyoruz. Biz, ayrılmadan hasreti tanıyoruz. Eksiltmesin, rahmet gölgesini üzerimizden Şanı Yüce Rabbiniz.

"Muhakkak ki Allah; iman edenleri savunur. Muhakkak ki Allah; hainleri ve nankörleri sevmez. (Hac Suresi: 38)" Bizler iman edenlerin safında olduğumuz inancındayız ey Rabbiniz. Biz, ne hainiz ne de nankör. Bizi sevmeni dileriz ve bizi savunmanı niyaz ederiz. Şu muazzam günlerin vakitlerinde, seninle daha bir fazla buluşma gayretimizi artır. Ayaklarımızı ve yüreğimizi Sevginle hemhal kıl. Bizi zorluklarla imtihan etme. Kaldıramayacağımız yükü yükleme sırtımıza. İmtihan dünyasında, üzerimize yazdığın yazgıları hakkıyla götürebilmeyi kabul gör. (Âmin)

Nedir bu acelen ey rahmet namlı sevdiceğimiz Şehr-i Ramazan. Bizi kendine layık göremediğini biliyoruz. Ama senin üzerinde rahmet sağanağı geziniyor. Seni bir mükâfat olarak kıldı bize Rabbiniz. Layık olamasak da, seviyoruz seni, sesini, nefesini...

Benimsiyoruz, sende farz kılınan orucu. Kitap ile yürümeyi, kendimize görev biliyoruz ve bunu yegâne kurtarıcı olarak addediyoruz. Tut bizi ve kal bizde. Biz memnunuz senden, senin de bizden memnuniyetini bekleriz titrek dualarımızla Rabbinizden. (Âmin)

Tekrar görüşüp buluşmak ve tanışmak duasıyla ey Ramazan'ımız...

İfk Hadisesi ve Almamız Gereken Dersler - Hayırlar

Cefai DEMİREL

İfk: Kelime olarak büyük iftira büyük yalan demektir. İfk hâdisesi, Hz. Âişe (r.a.) validemize münafıkların reisi Abdullah bin Übeyy tarafından yapılan iftira hâdisesidir. Görünüşte iman etmiş görünüp, hakikatte iman etmemiş münafıklar her zaman her fırsatta Peygamber Efendimiz ve Ashabını rahatsız etmek gayret ve maksadını taşıyorlardı. Bunun için de ellerinden gelen her yola başvurmaktan çekinmiyorlardı. Öyle ki Peygamber Efendimizin mahrem hayatına dil uzatacak kadar yalancı ve küstahtılar.

Hâdise şöyle cereyan etmiştir: Hz. Âişe'den (r.a.) öğrendiğimize göre, Resûlullah (s.a.v) herhangi bir sefere çıkacakları zaman hanımları arasında Kur'a çeker, kim çıkarsa onu beraberinde götürürdü. (Buhârî, 3:154. Buhârî, Sehâdet, 15.)

Beni Müstalık Gazasında ise Kur'a Hz. Âişe (r.a.) Validemize çıkmıştı. (Es sire, 3:154.)

Hâdisenin bundan sonrasını bizzat Hz. Âişe (r.a.) Validemiz şöyle anlatmıştır "Resûlullah ile beraber sefere çıkmıştık. Bu sefer, tesettür ayeti indikten sonra idi. Bunun için ben hevdeğin içinde taşınır, konak yerine de hevdeğin içinde indirilirdim. Bu suretle gittik. (hevdeğ: dört sırtığın çevresi ve üstü kapatılarak devenin üzerine konulması)

"Resûlullah (s.a.v) Benî Müstalık gazasından dönüyordu. Medine'ye yaklaştığımızda bir konak yerine indi. Gecenin bir bölümünü (ordu) orada geçirdi. Sonra devam edilmesini emretti.

"Hareket emri verildiği zaman, ben kalkıp ihtiyacımı gidermek için yalnız başıma ordudan ayrıлып gittim. İhtiyacımı giderip döndüm. Yemen boncuğundan dizilmiş gerdanlığımın kopmuş olduğunu fark ettim. (Bu gerdanlığı annesi Ümmü Rumân düğün hediyesi olarak takmıştı.) Dönüp gerdanlığımı aramaya koyuldum. Fakat onu aramak beni yoldan alıkoymuştu. Yolda bana hizmet edenler gelip hevdecimi yüklemişler, bindiğim deveyi de hareket ettirmişlerdi. Onlar beni hevdeğ içinde sanıyorlardı".

"Gerdanlığımı, ordu ayrılp gittikten sonra buldum. Hemen dönüp ordugâha geldim. Fakat onlardan kimseyi bulamadım. Hepsi çekip gitmişti. Çarşafıma bürünüp yanımin üzerine uzandım. Beni bulamayınca, aramak için yanıma gelirler sandım. O sırada, uyumuş kalmışım."

"Safvan bin Muattal, ordunun arkasına kalır, halkın mallarını araştırır, bir şey kalmışsa, kaybolmamak için alıp diğer konak yerine götürürdü. Beni görünce uyandırmak için 'İnna lillahi ve inna ileyhi raciun [Biz Allah'ın kullarıyız ve muhakkak O'na dönüp varıcıyız]' dedi. (Bakara 156) "Hemen onun sesine uyandım. Çarşafımla yüzümü örtüp büründüm.

"Bundan sonra Safvan, devesini çöktürdü, ben de hemen kalkıp deveye bindim, kendisi de devenin yularını çekerek ilerlemeye başladı." "Nihayet asker, konak yerine inip yerleştiği sırada idi konak yerine getirdi." (İbni Hişam es Sîre, 3:310-311; 2: 298 Müslim, 8:113-114.)

Başmünafığın Durumu Değerlendirmesi

Safvan bin Muattal, Hz. Âişe Validemizi deve üzerinde getirirken, münafıkların başı Abdullah bin Übeyy'le karşılaşmışlardı. Abdullah bin Übeyy, "Bu kimdir?" diye sordu. "Âişe'dir" dediler. Kavmi arasında itibarı oldukça sarsılan, baş münafık bu masum hâdiseyi diline dolamak istedi. "Vallahi" dedi, "Ne Âişe, o adamdan dolayı kurtulur, ne de o adam, Âişe'den dolayı kurtulur." (Taberî, 18:89.) Orduğâh, baş münafık Abdullah bin Übeyy'in yaptığı iftira ile çalkalandı, Maksudı Efendimizi rencide etmek, Müslümanları birbirine düşürmek, onların birbirine karşı olan itimatlarını sarsmaktır.

Safvan bin Muattal'ın Tavrı

Safvan bin Muattal ile Hassan bin Sabit arasında eskiden kalma bir husumet bulunuyordu, Onun için iftiraya destek olmuştur. Olayı duyan Safvan büyük bir öfkeye kapılarak kılıcını aldı ve öldürmek kastıyla Hassan bin Sabit'e saldırdı ve onu yaraladı. Bu Resulullah (s.a.v)'e haber verilince Safvan'ın tutuklanmasını emretti. Aslında Safvan kadına ilgi duymayan, erkeklik gücü olmayan (hasûr, kısır) birisi idi. Bunu kendisi de açıkça ifade etmiştir. (İbn Hişam s. 306, Müslim, Tenvî, 57).

Hz. Âişe Söylenenlerden Uzun Müddet Habersizdi

Münafıkların reisi Abdullah bin Übeyy'in başlattığı, Hassan bin Sabit, Mistah bin Üsâse, Hamne binti Cahş ve halktan bazı saf Müslümanların, münafıkların tuzağına düşerek etrafa yaydıkları iftira hâdisesinden Hz. Âişe'nin uzun bir müddet haberi olmamıştı. Bu hususu Hz. Âişe (r.a.) şöyle anlatır: "Medine'ye gelince ben, çok geçmeden ağır bir hastalığa [humma] tutuldum. Bir ay çektim. Meğer bu esnada halk arasında İfk'in iftiraları dolaşıyormuş. Ben ise olanlardan bütünüyle habersizdim. "Yalnız hastalığımda beni şüphelendiren bir husus vardı: Nebî'den (s.a.v) daha önce hastalandığım zamanımda görmüş olduğum lütuf ve şefkati bu hastalığım esnasında görmüyordum. Ve adımla bile zikretmeden 'Hastanız nasıl?' diyor ve bununla yetiniyordu.." (Müslim, 8:114.)

Hz. Âişe, İftirayı Nasıl Ve Kimden Öğrendi?

"Aradan yirmi kûsûr kadar gece geçmişti. Hastalığımı atlattım, nekâhet (iyileşme) devresine girmiştım. "Ben, yine bir gece Mistah bin Üsâse'nin annesi ile hacet gidermeye çık-

mıştım. (Mistah Hz. Ebu Bekir'in evinde yetim büyümüştür.) Mistah'ın annesi, çarşafına takılarak düşünce, 'Mistah yüzünün üzerine düşsün, kahrolsun!' diyerek oğluna beddua etti "Ben 'Ey ana! Ne diye oğluna beddua ediyorsun?' **Bedir Savaşında** bulunmuş bir zata sövülür, beddua edilir mi?" dedim. ("Ahmet bin Hanbel, Hz. Cabir'den rivayetle: Bedir'e katılan hiç kimse ateşe girmeyecektir." buyurmuştur. Ebu Davud: "Ben size mağfîret ettim." "O, 'Vallahi ben, ona senin aleyhinde söylediklerinden dolayı beddua ediyorum' dedi. "O, neler söylemiş?" diye sordum." Bunun üzerine, iftiracıların söylediklerini bana teker teker anlattı. (Sîre, 3:311-312; Müslim, 8:114; Tirmizî, 5:332-333.)

Peygamberimizin Ashabıyla İstişâresi

Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hz. Âişe aleyhinde yapılan iftirânın etrafta konuşulduğu günlerde vakitlerinin çoğunu evinde geçiriyor, pek dışarı çıkmıyordu. Konu ile ilgili vahyin gelmesi gecikince, ashabıyla konuştu, onların fikirlerini aldı.

Hz. Ömer fikrini şöyle ifade etti: "Yâ Resûlallah! Hâşâ! Bu büyük bir bûhtan ve iftiradır. Kesinlikle biliyorum ki, bu, münâfıkların yalanlarından birisidir. Hz. Âişe'nin nikâhının Allah tarafından kıyıldığını hatırlatarak, Allah'ın temiz olmayan bir kadınla onu nikâhlayacağını söyledi.

Hz. Osman ise görüşünü şöyle açıkladı: "Yâ Resûlallah! Allah, üzerine insan ayağı basmasını yahut yeryüzündeki pislikler üzerine düşmesini diye gölgenizi yere düşürmekten korumaktadır. "Böyle gölgenizi bile hiç kimseye çiğnetmezken, nasıl olur da sizin âilenizin namusunu herhangi bir kimsenin kirletmesine meydan ve imkân verir?"

Hz. Ali de kanaatini şöyle ifâde etti: "Yâ Resûlallah! Bir gün bize namaz kıldırıyordun. Namaz içinde iken, ayakkabılarınızı çıkartmıştınız. Size uyararak biz de çıkartmıştık. 'Temiz olmadıkları için, onları çıkarmamı bana Cibrâil emretti' demiştiniz. Pislik bulaştığından dolayı çıkarmanız size emredildiği halde, ailenize, namus kirletecek kötülüklerden bir şey bulaşsın da, size emredilmesin, olur mu hiç?" (İnsanü'l-Uyûn, 2:624-625.) Resulullah için kadının çok olduğunu belirtti. Bir de Hz. Âişe'nin hizmetçisi-nin sorguya çekilmesini teklif etti.

Hz. Âişe Validemizin hizmetçisi Hz. Berire'nin de görüşünü sordu. Hz. Berire, "Yâ Resûlallah," dedi, "Seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, ben onun hakkında

hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Onun hakkında kusur olarak sadece şunu söyleyebilirim: Kendisi çok genç bir kadındı. Ev halkının hamurunu yoğururken uyuya kalırdı da, evde beslenen koyun gelir, hamurunu yerdı. (İbni Hişam es Sîre, 3:313-314; Müslim, 8:115.)

Hz. Zeyneb binti Caşh. (r.a.) Peygamberimizin zevceleri arasında güzelliği ve Efendimiz yanındaki mevkii ile kendisini Hz. Âişe Validemizle eşit görür ve zaman zaman rekabet ederdi. Buna rağmen Hz. Âişe hakkında bu hususta en küçük bir kötü zanna kapılmamış, bu olayı istismar etmemiştir. Resûlullah bu hususta onun görüşünü sorunca, şu cevabı vermişti: "Yâ Resûlallah! Ben işitmediğimi 'işittim' demekten, kulağıma gelmeyen 'duydum' demekten kulağımı ve görmediğimi 'gördüm' demekten gözümü korurum. Vallahi, ben onun hakkında hayırdan başka hiçbir şey bilmiyorum." demiştir. (Müslim, 8:118.)

Hz. Ebû Eyyûb el-Ensarî hanımına: "Senin hakkında böyle bir şey söylense kabul edersin?" diye sordu. O, "Hâşâ, asaletli ve şerefli bir insan böyle bir şey yapmaz." cevabını verdi. Eyyûb el Ensari "Öyle ise Âişe senden daha hayırlıdır." demiştir. (İbn Hişam, s. 302).

Şahsiyetli Müslümanlarının tavırlarının nasıl olduğunu bizlere göstermişlerdir.

Münafıkların İslam Toplumu Yıpratma Çabaları

Bu sefer esnasında münafıklar, Mekkeli Muhacir Müslümanlarla, Medine'nin yerlisi Ensar arasına fitne sokmaya da çalıştılar. Bunun için bölge ve kabile taassubunu kullandılar. İki Müslüman grubu birbiriyle kılıca sarılacak hale getirmiştir, olay Resulullah (s.a.v) tarafından önlenmiştir.

Resulullah (s.a.v) iftira olayıyla ilgili olarak durumu bir de Ashaba bildirmek üzere minbere çıktı "Ey Müslümanlar cemaati! Ailem aleyhindeki iftirasıyla beni üzüntüye düşüren bir şahsa karşı bana kim yardım eder? Hâlbuki vallahi ben, ailem hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. İftiracılar öyle bir adamın ismini de ileri sürdüler ki, ben onun hakkında da hayırdan başka bir şey bilmiyorum." (Saffan bin Muattal). (Es Sîre, 3:312; Müslim, 8:115. Tirmizî, 5:332.) dedi. Bu konuda onların yardımını istedi. Ensardan Sa'd b. Muaz: "Ey Allah'ın Resulü, sana ben yardım edeceğim. İftiracı Evs kabilesinden ise, ben onun boynunu vururum. Eğer Hazrec'li kardeşlerimizden ise, bize emredersin, emrini yeri-

ne getiririz" deyince, Hazrec'lilerden Sa'd b. Ubad'e buna karşı çıktı. "Yalan söyledin, Allah hakkı için onu öldüremezsın buna gücün yetmez" dedi. Üseyd bin Hudayr Sa'd'a "Sen yalan söyledin, vallahi onu öldürürüz. Sen bir münafıksın, münafıkları savunuyorsun." dedi. Karşılıklı atışmalar neticesinde çıkan anlaşmazlığı Resulullah (s.a.v) yatıştırdı. Münafıklar Ensar'dan Evs ve Hazrec kabileleri arasına da fitne sokmakta başarılı olmuşlardır. Allah Rasulü (s.a.v.) olmasaydı olay çok vahim sonuçlanabilirdi.

"İftirâyı atanlar, içinizden bir zümredir." Bunu sizin için bir şer saymayın. Aslında bu sizin için bir hayırdır." (Nur 11). Müslümanlar dış tehdit, kâfirlere karşı mücadele yöntemleri konusunda tecrübe kazanmışlardı, fakat iç tehdit Münafıklara karşı mücadele, yöntem, davranış konusunda yeterli tecrübeleri yoktu. Olayla ilgili ayetlerin bir ay inmemesi, Müslüman toplum içindeki münafıkların açığa çıkmasını sağlamıştır. Küçük hesaplar için münafıkların iftiralarına destek olan Müslümanların ne büyük toplum tahribatına yol açabileceği, Müslümanlar arasına ne büyük fitne, ayrılık tohumları atabileceği tecrübe edilmiştir. Bizlere de bilgimiz olmayan iftiraların peşinden gitmememiz, ayetlerle ders olarak bizlere verilmiştir.

Peygamberimizin, Hz. Âişe İle Konuşması

Hz. Âişe'ye iftirâ edilişin üzerinden bir ay gibi uzun bir müddet geçmiş olmasına rağmen, Resûl-i Ekrem Efendimize (s.a.v) bu hususta herhangi bir vahiy inmedi. Mescid'de Ashabına irad ettiği hitabesinden birkaç gün sonra Hz. Ebû Bekir'in evine vardı. Selâm verdikten sonra, Hz. Âişe'nin yanına oturdu ve şöyle dedi: "Ey Âişe! Hakkında bana şöyle şöyle sözler erişti. Eğer sen bu isnatlardan uzak isen, yakında Allah, seni onlardan beri ve uzak tuttuğunu açıklar. Yok, eğer böyle bir günaha yaklaşınsa, Allah'tan af dile ve Ona tevbe et! Çünkü kul, günahını itiraf ve sonra da tevbe edince, Allah da ona afv ile muamele eder." demiştir.

Hz. Âişe o andaki durumunu da şöyle anlatır: "Resûlullah (s.a.v) sözlerini bitirince vallahi, ben anladım ki, siz halkın yaptığı dedikoduyu işitmişsiniz. Hattâ, onlara inanmış gibisiniz! Ben, size o kötülükten uzağım, desem Allah biliyor, inanmayacaksınız. Farazâ, kötü bir iş yaptım, desem, Allah biliyor, hemen inanacaksınız. Artık, bana düşen güzel bir sabırdır. (Yusuf 18) Söylediklerinize karşı ancak Allah'tan yardım istenir" demiştir. (Müslim, 8:116.)

Peygamberimize Vahyin Gelişi

Henüz Resûl-i Kibriyâ Efendimiz yerinden kalkmamıştı. Ev halkından da hiç kimse dışarı çıkmamıştı. Peygamber Efendimize hemen orada vahiy geldi. Hz. Âişe o ânı da şöyle anlatır:

“Resûlullahı, vahyin ağırlığı ve şiddetinden terlemek gibi vahiy alâmetleri bürüdü. Vahiy sırasında kış günleri bile kendisinden inci tanesi gibi ter dökülürdü.

“Vallahi, ben ne korktum, ne de aldırış ettim. Çünkü o fenalıktan uzak olduğumu ve Allah Teâlâ’nın bana zulmetmeyeceğini biliyordum. Annemle babamın korkularından ödleri kopuyor, cansız düşüvereceklerini sanıyordum.” (Sîre, 3:315; Müslim, 8:117.)

Vahiy hâli, kalkınca, sevincinden gülüyordu. Hz. Âişe’ye, “Müjde ey Âişe! Yüce Allah, seni kesin olarak tebrik etti! Yapılan iftiradan beri ve uzak kıldı” dedi. (Müslim, 8:117; Müsned, 6:197)

Aişe annemiz, “Hamd Allah’a, ne sana ne de ashabına olsun dedim.” Annem, kalk ona dedi. Ben, “Vallahi ne ona kalkarım ne de beratimi indiren Allah’tan başkasına hamd ederim” dedim. Aişe annemiz Resul’e olan kınğını bu şekilde ifade etmiştir.

Cenâb-ı Hak, konu ile ilgili olarak Resulüne indirdiği âyet-i kerimelerde şöyle buyurdu:

“İftirayı atanlar, içinizden bir zümredir. Bunu sizin için bir şer saymayın. Aslında bu sizin için bir hayırdır; böyle imtihanlar sizin sevaba erişmeniz için birer vesile teşkil eder. İftira atanların her birinin, o günahın kazandığı bir hisse vardır. Onlardan günahın büyüğünü üzerine alan kimse için ise pek büyük bir azap vardır. (Nur 11)

“O iftirayı işittiğinizde, mü’min erkeklerin ve mü’min kadınların, kendileri hakkında hayır düşündükleri gibi mü’min kardeşleri hakkında da hayır düşünerek, ‘Bu apaçık bir iftiradır’ demeleri gerekmez miydi? (Nur 12)

Böylece Cenâb-ı Hak vahiy ile Hz. Âişe hakkında söylenenlerin bir iftiradan ibaret olduğunu haber vererek, hem Resulünün temiz ruhunu ve pak vicdanını üzüntüden kurtardı, hem Hz. Ebû Bekir’in şahsiyetinin küçük düşürülmesine müsaade etmedi, hem de Müslümanlar arasında zuhur eden fitne ve fesadın büyümesine fırsat vermedi.

Bu mesele Hz. Aişe’nin meselesi değildir, sırf onun şahsını ilgilendiren bir olay değildir. Hz. Peygamberin şahsını ve o günkü toplum için-

deki görevini ve peygamberliğini ilgilendirmiştir. Onların şahsında İslam’a, inanç sistemine yönelik bir iftiradır, toplumun gözünde Resulü, O’nun ailesini küçük düşürmeye yönelik bir komplodur. Allah (cc) bu asılsız sorunu çözümlmek, planlı komployu başarısız kılmak, İslâm’a ve İslâm’ın peygamberine karşı başlatılan savaşa müdahale etmek, ayrıca Allah’tan başkasının bilmediği yüce hikmeti ortaya koymak için bir ay gecikmeli vahiy göndermiştir.

En Üstün Beraat (4 Beraat edilenler)

Bir gün Hz. Abdullah bin Abbas’a, Hz. Âişe (r.a) ile ilgili ayetlerin tefsiri soruldu, o da şu izahta bulunmuşlardı: “Yüce Allah, dördü, dört şeyle berâet ettirmiş, yapılan iftiraldan onları temize çıkarmıştır:

1- Hz. Yusuf’u, Züleyhâ’nın kendi ehlinden getirilen bir şahidin dili ile berâet ettirmiştir.

2- Hz. Musa’yı, Yahudilerin dedikodularından, elbisesini alıp götüren taşla berâet ettirmiştir.

3- Hz. Meryem’i, kucağındaki oğlunu dile getirip, ‘Ben Allah’ın kuluyum’ diye söyletmek sûretiyle temize çıkarmıştır.

4- Hz. Âişe’yi ise, Yüce Allah, Kur’ân’daki o azametli âyetlerle berâet ettirmiştir “Yüce Allah, bunu ancak Resulünün mertebesinin yüceliğini ortaya koymak için yapmıştır.” (Nesefî, 3:138.)

Çıkarılacak Dersler, Hayırlar

Toplum hayatını dinamitleyen, dostlukları bitiren, aile facialarına yol açan, cinayetlere sebep teşkil eden bu ahlâksızca davranışı engellemek ve mü’minleri eğitmek üzere söz konusu edilen meşhur iftira olayında büyük ders ve ibretler vardır. Bu ayetlerle iftira edenlere, iftiraya uğrayanlara, iftirayı duyanlara nasıl davranmaları gerektiği konusunda ders ve öğütler verilmiş, İslâm ahlâkının önemli ilkeleri bu vesile ile bir daha hatırlatılmıştır. Bu arada Müslümanların içine sızmış bulunan bazı münafıkların perdeleri düşmüş, kötü duygularına mağlûp olan veya dedikoduya kapılan birkaç mü’min de büyük bir imtihan geçirmiş, sonra tevbe ederek temizlenmişlerdir. İftira olayı derin üzüntülere sebep olsa da manevî getirisi bakımından mü’minlerin hakkında hayırlı olmuştur. **“İftirayı atanlar, içinizden bir zümredir. Bunu sizin için bir şer saymayın, aslında bu sizin için bir hayırdır. (Nur 11)**

Ahlâksızlığın yaygınlaşması hem fiilen ahlâka aykırı davranışları hem de bunların dedikodusu-

nun, sohbetinin yapılmasını, tabii bir olaymış gibi kınamadan konuşulması, topluluk içinde birçok kötülük, zamanında ve yeterli tepki gösterilmemesi sebebiyle yayılmakta ve yerleşmektedir. Erdemli bir toplulukta ancak erdeme uygun davranışlar açıkça ve takdir edilerek konuşulur, sohbet konusu olur; çirkin ve kötü olaylar ise yalnızca gerektiği kadar dile getirilir ve erdem ölçülerine göre değerlendirilir, ıslah çareleri üzerinde durulur. Topluluk içinde erdemsizliğin yaygın hale gelmesi öncelikle yasaklar ve cezalarla değil, toplumun erdem ve erdemsizlik karşısında takındığı tavırla engellenebilir. **“İman edenler hakkında çirkin söz ve hareketlerin yapılmasından hoşlananlar için dünyada da, ahirette de pek acı bir azap vardır. Allah her şeyi bilir; siz ise bilmezsiniz.** (Nur 19)

“Eğer üzerinizde Allah’ın lütuf ve rahmeti olmasaydı ve Allah pek şefkatli ve pek merhametli olmasaydı, helâk olup giderdiniz.” (Nur 20)

İslâm ahlâkında “kötülüğe karşı iyilikle muamele etmek” kuralı vardır. Temel insanlık nitelikleri bozulmamış insanları ıslah etmenin, kötü yoldan çevirmenin, yeniden erdemli topluluğa katmanın yollarından biri de budur. Hz. Ebû Bekir de yeminini bozmuş ve yardıma devam edeceğini söylemiştir. (d.i.a. tefsiri)

Gaybı yalnızca Allah (cc) bilir. Resul gaybı, her şeyi bilemez. Ancak kendisine bildirilenleri bilebilir. (Resul iftiranın gerçekliği ile ilgili bilgi sahibi değildir. Bir ay konuyla ilgili vahiy gelmediği için konuyu kendisi araştırmıştır.)

Planlı, programlı iç tehditlerin ve buna destek olanlar sayesinde İslam toplumunun temellerinin nasıl dinamitlendiği, (ensar, muhacir-evs, hazreç) büyük emek ve zahmetle oluşturulan İslam kardeşliğinin özensiz söz ve dedikodularla nasıl parçalanabileceği bizlere ders olarak gösterilmiştir. **“O zaman siz o iftirayı dilden dile**

Ahlâksızlığın yaygınlaşması hem fiilen ahlâka aykırı davranışları hem de bunların dedikodusunun, sohbetinin yapılmasını, tabii bir olaymış gibi kınamadan konuşulması, topluluk içinde birçok kötülük, zamanında ve yeterli tepki gösterilmemesi sebebiyle yayılmakta ve yerleşmektedir. Erdemli bir toplulukta ancak erdeme uygun davranışlar açıkça ve takdir edilerek konuşulur, sohbet konusu olur; çirkin ve kötü olaylar ise yalnızca gerektiği kadar dile getirilir ve erdem ölçülerine göre değerlendirilir, ıslah çareleri üzerinde durulur.

naklediyor ve hakkında bilginiz olmayan şeyi ağzınıza alıp söylüyor, bunu da basit bir iş sayıyordunuz. Hâlbuki o, Allah katında pek büyük bir günahdır. (Nur 15)

İffetli kadına iftira atmanın ne büyük suç olduğu ortaya çıkmıştır. Hakkında hiç bir şey bilmediğimiz şeyleri konuşmak yaymak çok büyük azap vesilesidir. Boş boş gazlık ve dedikodunun ne kadar zararlı olabileceği gösterilmiştir. İftira atanlar dışında gülenler, susanlar, dinleyenler, yayanlar, laf olsun diye dillerine dolayanlar, herkesin durumuna göre günah ve ceza vardır. **“Bu iftirayı ispat etmek için dört şahit getirmeli değiller miydi? Madem şahit getir-mediler; o halde Allah**

katında onlar yalancıların tâ kendileridir. Eğer dünyada ve ahirette Allah’ın lütuf ve rahmeti üzerinizde olmasaydı, içine daldığınız şey yüzünden size pek büyük bir azap dokunurdu. (Nur 13, 14)

Allah (cc) Resulünün ve ailesinin temizliği ve paklığı konusunda, sonradan bunları dillerine dolamak isteyenleri, ayetleriyle cevaplamış bu tür iftiraların önünü kesmiş oluyor.

“Ayetlerini de Allah size böylece açıklıyor, Allah her şeyi hakkıyla bilen, her işi hikmetle yapandır. (Nur 18)

Sabrın sonucunda mutlaka hayır ve mükâfat vardır. Bu hadisede olduğu gibi her iftira olayı mutlu sonla bitmeyebilir. Bizler de iftirayla karşılaşabiliriz, bize düşen sabretmek ve karşılığını Allah’tan (cc) beklemektir. Bu dünyada kendimizi temize çıkarmasak ta, Ahiret var ve herkes yaptığının karşılığını orada bulacaktır. Böyle bir iftira hadisesi başımıza geldiğinde, bu iftira illaki iffet olmayabilir, hırsızlık, gasp veya başka bir iftira çeşidi de olabilir. Bu durumda bize düşen, kendimizi temize çıkarmak için elimizden geleni yapmak, sonrada, **“Artık, bana düşen güzel bir sabırdır.”** (Yusuf 18) ayetinde olduğu gibi, hem Yusuf (a.s), hem Aişe (r.a) annemiz gibi sabretmektir.

Tamamlanmamış Tesettür

Betül KURMUŞ

Ben belki yaşıma itibarıyla eskiyi hatırlayamam ama televizyonlarda gördüğüm kadarıyla bir zamanlar başörtüsü için mücadele veren, bol pardesülü (buna günümüzde babaanne pardesüsü diyorlar), büyük renksiz başörtülü ablalarım vardı. Okullarından atılmak pahasına mücadele veren ablalarım. Şimdi o ablalarım nerede? Yoklar, çünkü onlardan bir kısmı da modern tesettüre uymaktalar. Hatta daha da acısı evlatlarını bu modaya kurban vermekteler. Şimdi belki okula kapalı girmek için mücadele etmiyorlar, rahat o evlatlar ama böyle tamamlanmamış tesettürle vicdanları rahat mı?

Rasulullah zamanına gidelim tesettür ayetinin indiği zamana. Annelerimiz, sahabe hanımları tesettür ayetini duyar duymaz ne yapacaklarını bilemeyip perdeleri, çarşafı geçirmişler üzerlerine. Suphanallah! Hiçbir sorgu, sual yapmadan emre karşı yapılan itaat. Üstelik yarım değil tepeden tırnağa kapanarak. Bir hadisle devam edelim;

'Safiyye Binti Şeybe şöyle anlatır: 'Biz Aişe ile birlikteydik. Kureyş kadınlarından ve onların üstündekilerinden söz ettik.' Hz. Aişe dedi ki ; 'Şüphesiz Kureyş kadınlarının birtakım üstünlükleri vardır. Ancak ben, Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın kitabını daha çok tasdik eden ve bu kitaba daha kuvvetle inanan Ensar kadınlarından da faziletisini görmedim. Nitekim Nur suresinde 'Kadınlar başörtülerini yakalarının üstüne taksınlar..' ayeti inince onların erkekleri okuyarak eve döndüler. Bu erkekler eşlerine, kız, kız kardeş ve hısımlarına bunları okudular. Bu kadınlardan her biri etek kumaşlarından, Allah'ın kitabını tasdik ve ona iman ederek başörtüsü hazırladılar. Ertesi sabah Hz. Peygamberin arkasından başörtüleriyle sabah namazına durdular. Sanki onların başları üstünde kargalar vardı.'(Buhari, Tefsiru Sure 29/12; İbn Kesir, Muhtasar, M.Ali Es-Sabuni, 7. Baskı Beyrut 1402/1981, 2/600)

Bu nasıl bir imandır, nasıl bir teslimiyettir. Hiç bu hadisleri okuyup düşündünüz mü? O mübarek annelerimizin, sahabe hanımlarının yaptıklarını biz de yapabiliyor muyuz? Neyin mücadelesini veriyorsunuz?

Neden tamamlanmamış tesettür, konunun başlığı bu sorunun cevabını hiç düşündünüz mü? Bu sorunun cevabını günümüz tesettüründe bulmak mümkün. Ne yazık ki başlar kapanıyor ama yarım bir tesettürle. Gerçi artık 'tesettür' demeye bile dilimiz varmıyor. Önceden renkli başörtüler dikkat çekerdik, kısa bir şekilde bağlanmış, mendil denecek kadar küçük. Peki ya şimdi? Daha başörtüye bile gelmeden kıyafetler dikkat çekiyor. Bu nedir, ne yapmaya çalışılıyor? Amacınız modaya uyup, dikkat çekip, etrafınıza sizi izleyecek kişileri toplayıp, biz de sizdeniz hem başımızı örtüyoruz hem de çağdaşız mı demek? Yoksa 'Mü'min kadınlara da söyle gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar (yüz ve el) gibi görünen kısımları müstesna, ziynet(yer)lerini göstermesinler. Başörtülerini de yakalarının üzerine salsınlar..' (Nur/31) Buyruğuna uyup, tesettürün hakkını vererek bize vaad edilen cennete mi girmek? Hepimizin gideceği yer belli. Ayetler açık Cennette bir evinizin olmasını, kevser havuzunda buluşup Rasulullah'tan kevser suyu içmek, cennetin kokusunu ikinize çeke çeke almak istemez misiniz? Tesettür bir seçenek değildir, bir 'EMİR' dir.

Kardeşler siz de fark ettiniz mi bilmiyorum ama önceden mendil de olsa normal başörtülerini gördük, şimdi dolama dedikleri başörtü bile denemeyecek şeyleri takıyorlar. Takmak ta fazla olur başlarına atıp bırakıyorlar, ne bir iğne takmak var nede boynum-boğazım açılmış diye düşünmek var. Ha bir de en komiği ne biliyor musunuz? Kafalarının üzerine ikinci bir kafa yapmak. Belki erkek kardeşlerimiz bilmezler bu ikinci kafaları yapmak için ne yaptıklarını. Şöyle diyelim,

bonelerinin içine onlarca başörtü koyanlar mı var, taslar koyanlar mı var, votka takanlar mı var. Ne yazık ki siz güzel olduğunuzu düşünerek yapıyorsunuz bunu ama en açık ifadeyle farklı bir yaratık oluyorsunuz. Şu hadisi okuduğunuz da durumu-nuzun vahimliğini göreceksiniz.

Harb'in oğlu Züheyr bana anlattı; Bize Cerir Sehl'den o da babasından o da Ebu Hureyre(r.a)'den nakletti. Ebu Hureyre(r.a) dedi ki: Rasulullah(s.a.v) şöyle buyurdu;

'Ateşlik iki sınıf insan ki ben onları henüz görmedim. Yanlarında siğirkuyruğu gibi kamçılar olup, insanları onlarla döven topluluk ve biri de birtakım kadınlar topluluğudur ki bunlar giyinik, çıplaktırlar. Görenleri yoldan saptıran ve kendileri de haktan sapanlardır. Başları bir tarafa sarkan deve hörgücü gibi olacaktır. Bunlar Cennete giremeyecekler. Kokusu şu kadar, şu kadar yürüme mesafesinden alındığı halde, bunlar Cennetin kokusunu da bulup alamayacaklardır.'(Müslim Sahih bab; libas ve'l-zineh hadis nr.3971)

Şimdi siz düşünün bu süs için yaptığınız hörgüçlerin sonucunun ne olduğunu. Eğer dersin ki benim dışarıda süsüm önemli, ha o zaman sen bilirsin. Dünya'da hoş olmak adına Ahiretini tamamen kaybetmek istiyorsan durma! Devam et.

Güzel kardeşlerim sizden bir ricam daha var. Normal bir şekilde başını örtüp, pardesüsünü giyen kardeşlerim, lütfen dışarıda şu güzel yüzünüze makyaj yaparak çıkmayın. Hem sağlığınıza zarar veriyorsunuz hem de haram olan bir şeyi yapıyorsunuz. Rabbim size temiz bir yüz vermiş, neden kirletip bozuyorsunuz? Gidip kaşlarınızın şeklini bozuyorsunuz. Bu belki hoşunuza gidiyor daha güzel olacağınızı zannediyorsunuz ama Rasulullah (s.a.v)'ın da lanetini alacaksınız.

1-'Abdullah (r.a)'dan rivayete göre Rasulullah (s.a.v) şöyle demiştir: 'Dövme yapanı ve yaptıranı, güzel görünmek için kaşlarını alan ve dişlerini inceltip dişlerinin görüntüsünü değiştirenleri lanetledi.' (Buhari, Müslim)

2-Aişe (r.anha)'dan rivayetle Rasulullah (s.a.v) şöyle demiştir; 'Dövme yapmayı ve yaptırmayı,

saç (peruk) yapmayı ve yaptırmayı, kaşların kıllarını almayı ve aldırmayı yasak etti.'(Buhari, Müslim)

Ablalarım, kardeşlerim sizden isteğim Allah'ın emrine uyup tesettürün hakkını vermek. İsteklerimize ve nefsimize hoş gelecek şekilde değil de tesettür adabına uyarak kapanalım. Başörtülerimizi yakalarımızın üzerine salıp, vücut hatlarımızı belli etmeyecek pardesüler giyip, daha az dikkat çekecek renkler takıp lütfen ve lütfen makyaj yapmayalım. Evlerinizde yapın eşlerinizin, ailelerinizin yanında yapın ama dışarıda yapmayın kardeşler. Biz tesettürümüzü tam yaparsak işte o zaman saygı duyulan, Allah'ın rızasını alan, herkese örnek olacak birisi oluruz. Dışarıda bizim böyle tam bir tesettüre bürünmemiz bizim cihadımızdır. Bu cihadi hakkıyla yerine getirelim.

Rabbim! Bizi salih ve saliha Müslümanlardan eyle. Bizleri cehennem ateşinden, deccal'in fitnesinden, nefsimizin kölesi olmaktan, gözlerimizi haramdan, dilimizi kötü sözden ve şeytanın tuzaklarından koru. Bizleri adn cennetlerine girenlerden eyle. Kevser'in başında Rasulullah'ın elinden kevser suyu içmeyi nasip et. Cennetin eşsiz nimetlerinden nimetlenmeyi, Peygamberler, şehitler ve Sıddıklarla olmayı nasip et. Rabbim tüm mü'minlerin günahlarını affet ve sırat köprüsünden kolayca geçmeyi nasip et.

Allah'ım sen Hayy ve Kayyum olansın, günahları çokça bağışlayan Gaffar olansın. Bizleri hayırlı bir ümmet kıl. Sen her şeye kadirsin. Affedersin affetmeyi seversin bizleri de affet Allah'ım. (Âmin)

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Yüceliğe sahip olan rabbim, kendisi aleyhinde ileri sürdükleri suçlamalardan uzak ve yücedir. Bütün resullere selam olsun. Gerçek hamd, bütün cihanların rabbi olan Allah'a mahsustur.

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Yaşar BİTER'in babası vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.